

Giới thiệu Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu

Editor: hoa hồng

Thể loại: Cổ đại, thần tiên, sủng ngọt.

Số chương: 44

Một câu chuyện tình yêu giữa người và tiên, một cuộc gặp gỡ vô tình khi chàng còn là một đứa bé đáng yêu khiến cho nàng thần sông không kiềm chế được mà chọc ghẹo.

"Cậu bé đáng yêu ơi, xin hỏi món đồ mà cậu đánh rơi là kẹo hạt vừng, hay là kẹo quả mơ, hoặc giả là....." Lời còn chưa dứt, đứa bé trên cầu đá bật khóc thét lên: "Mẫu thân, có yêu quái!"

Mười năm sau.....

"Thiếu niên anh tuấn ơi, xin hỏi món đồ mà cậu đánh rơi là bút bạc, hay là bút đồng, hoặc giả là....." Lời còn chưa dứt, thiếu niên trên cầu đá đưa tay: "Đồ tiểu gia đánh rơi là vàng, trả lại đây."

Lại mười năm sau.....

Tri phủ Ngô Châu muốn thành thân, bái tế ông trời, lạy cả vùng đất, khua chiêng gõ trống, nói muốn cưới hà bá (thần sông) kia làm thê tử.

Chắc, mê tín.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gần đây Ngô Châu truyền đến một tin vui

Hơn hai mươi năm qua vùng Ngô Châu vẫn luôn rối loạn, quan lớn mà hoàng thượng phái tới quản lý Ngô Châu nếu không phải bị người cướp giữa đường, thì cũng là tới chỗ này chưa tới hai năm đã bệnh chết, tóm lại không có chuyện gì tốt.

Chỉ là gần đây tin tức truyền đến cũng không giống nữa.

Đại khái cả dân Ngô Châu đều nghe qua danh hiệu công tử Hoắc gia người mấy năm trước lên Kinh đi thi, đạt được Trạng Nguyên, ở lại kinh thành làm mấy năm, sau đó xin hoàng thượng, phải về Ngô Châu quản lý Ngô Châu!

Nghe được tin tức này dân chúng vỗ tay bảo tốt, ban ngày đốt pháo, cảm giác son tặc kẻ cướp của Ngô Châu, hay tên lừa gạt buôn người, cũng chỉ có công tử Hoắc gia mới có thể kềm chế được!

Mấy nhà ở cuối sông Hoàn Thành khi biết được tin tức này, đốt pháo cũng chậm hơn nhà khác nửa ngày.

Mà trên cầu đá ở sông Hoàn Thành, có người không vui mừng lắm.

Chỉ thấy một nữ tử mặc váy dài màu xanh ngồi ở trên cầu, hai chân rũ xuống đung đưa qua lại giữa không trung, một tay chống cằm, trong tay kia thì cầm cục đá, thỉnh thoảng ném vào dòng sông Hoàn Thành một cục đá.

Dáng vẻ nàng chừng mười bảy mười tám tuổi, tóc buộc tùy tiện, mặt mũi mỹ lệ, lông mi cong, mắt tròn, môi đỏ thắm, miệng nhỏ, nếu như cười lên nhất định càng thêm xinh đẹp, cô tình, nữ tử này lại chau mày, như chuẩn bị gặp phải kẻ thù.

"Hoắc thiếu gia muốn trở về." Một con cá nhỏ chui ra khỏi mặt nước, nói.

Nữ tử nhủ mày, có chút bực mình nói: "Biết rồi, hai ngày nữa sẽ về."

Con cá kia lắc lắc thân mình: "Chúng ta trốn sao?"

Nữ tử trừng mắt nhìn con cá: "Trốn? Ngươi có thể theo dòng nước nhỏ đi tới sông lớn, ta có thể trốn tới nơi đó à?"

Con cá ngoắc ngoắc cái đuôi: "Ai bảo trước kia ngài bắt nạt người ta, mấy năm trước người ta vào kinh đi thi, ngài còn đặc biệt ra ngoài đốt pháo pháo ăn mừng, lúc này xui xẻo chưa? Cả Ngô Châu đều đang đốt pháo nghênh đón hân trở lại đấy!"

Sau khi nữ tử nghe xong, ném tất cả đá vào trong sông, hai tay gầy gầy tóc trên trán, mang theo chút súp đổ nói: "Ai bảo khi đó hấn đáng yêu như vậy....."

Chỉ là ai có thể ngờ tới hấn càng lớn lại càng không đáng yêu, càng lớn tính tình càng kém, sau đó trực tiếp trở thành Hổn Thế Ma Vương của Ngô Châu, lúc sắp mười ba tuổi cưỡi ngựa quất roi chạy khắp cả thành, khó khăn lắm năm năm sau lên kinh đi thi, nhưng không ngờ năm năm sau đã trở lại rồi.

Nữ tử bấm ngón tay tính toán, Hổn Thế Ma Vương của Hoắc gia này chắc cũng hai mươi ba rồi nhỉ?

Con cá cũng tính, sau khi tính xong lại nhìn dáng vẻ thiếu nữ không đổi sau bao năm, thờ dài nói: "Trước kia hấn đánh không lại ngài, còn bị ngài đè ở trên cầu muốn làm gì thì làm, mà nay sợ rằng tư thế này phải đảo lại rồi."

Nữ tử liếc nhìn: "....."

Con cá vẫy đuôi, trực tiếp nương theo dòng nước bơi ra xa, nói: "Ta mang theo một nhà già trẻ đi trước nhé."

Nữ tử đưa tay giữ lại: "Ngươi không cần ta nữa ư?"

Con cá nói: "Aizz ~ thân phận của ngài thế nào, của hấn thế nào, ngài không cần đi."

Con cá đã không còn bóng dáng, nữ tử lại buồn bực gỡ đến tóc rối loạn, vì sao nàng cảm thấy trong lòng hốt hoảng, giống như những ngày tháng an nhàn của mình sắp chấm dứt nhỉ?

Bên đầu cầu kia truyền đến tiếng bước chân, nữ tử nhìn thấy một tiểu phu công một đồng cùi trên lưng đang đi tới, hai người mới vừa nhìn thấy nhau, tiểu phu đã vội vàng chạy tới: "Đừng nhảy!"

Chỉ trong nháy mắt, áo xanh ở trên cầu biến mất, tiểu phu bị dọa sợ đến vội vã ghé vào thành cầu đá nhìn xuống, chỉ là nước sông trong xanh, không có người chết đuối, hơn nữa nơi đó có bóng người, nhưng đó là hình phản chiếu gương mặt kính hải của hấn mà thôi.

Trong rừng vang lên tiếng kêu của chim, tiểu phu gỡ gỡ đầu, lúc này chợt nhớ tới truyền thuyết hà bá (thần sông), chỉ cảm thấy da đầu tê dại, bả vai run một cái, vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp

Vốn Hoắc gia là gia đình giàu có ở kinh thành, các thế hệ đều là thương nhân, nghe nói lúc đầu cửa hàng nhà hấn là cả một dãy phố ở kinh thành. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng trời không cho người toại nguyện, công tử Hoắc gia được sinh ra nhưng yếu ớt nhiều bệnh, mới một tuổi đã trải qua mấy chứng bệnh, khó khăn lắm mới cố gắng được đến ba tuổi, rồi lại dính vào bệnh hiểm nghèo.

Lúc ấy, Hoắc phu nhân ôm Hoắc thiếu gia ba tuổi tìm đại phu khắp nơi, thì tất cả đều nói là không có thuốc chữa, nhắc tới cũng khéo, đúng lúc có một đạo sĩ mặc áo bào màu vàng đi ngang qua, liếc mắt nhìn Hoắc thiếu gia, đã nói: "Người này không bình thường!"

Đạo sĩ nhìn thấy Hoắc phu nhân không đi, ngoài miệng thăm thì: "Nhìn tướng mạo này, không giống như bệnh nặng, giống như là lịch kiếp, chỉ sợ là có tiền duyên."

Hoắc phu nhân lập tức lôi kéo áo đạo sĩ: "Tiền duyên gì?"

Đạo sĩ nhìn trời, lại đưa tay bấm bấm các đốt ngón tay, sau đó xoa tay mà nói: "Đây không phải là đất lành của công tử nhà bà, đất lành ở phía Nam, phu nhân phải mang theo đứa bé đi về phía Nam, sau này nhất định giàu có, không lo cả đời."

Vì vậy, Hoắc gia lập tức chuyển tới Ngô Châu.

Ngô Châu là phía nam Huy quốc, cách kinh thành hơn ngàn dặm đường, vốn cũng không phải là nơi lựa chọn lý tưởng nhất của Hoắc gia, kỳ lạ là, xe ngựa càng đến gần chỗ này, bệnh tình của Hoắc thiếu gia rõ ràng tốt hơn nhiều, gần kinh thành, hoặc là xa Ngô Châu, đều không được.

Vì vậy Hoắc gia quyết định, ở Ngô Châu.

Buôn bán ở kinh thành thì vẫn như bình thường, chỉ là mang phần nhỏ gia sản đến Ngô Châu, cũng coi như là hàng năm có ở Ngô Châu.

Từ lúc tới Ngô Châu, thân thể của Hoắc thiếu gia tốt lên rất nhiều, vốn đi hai bước đã sắp té ngã, mà nay là nhảy lên nhảy xuống khắp nơi cũng không bị gì, khi vừa mới quen thuộc phố xá thì đã chạy loạn khắp nơi.

Lần đầu tiên Thẩm Miểu gặp Hoắc thiếu gia, là lúc hắn đòi đến Ngô Châu vào tháng thứ ba, vào lúc gần tối trong một ngày hè chói chang. Lễ quý đôn

Ngô Châu là nơi được nước bao quanh, sông Hoàn Thành vây bầy tòa thành của Ngô Châu ở bên trong, các nhánh sông nhỏ chảy vào thành, nuôi cả dân Ngô Châu, mà Thẩm Miểu, chính là Hà Bá của sông Hoàn Thành này.

Thẩm Miểu là mới nhậm chức Hà Bá, cũng không phải là vẫn luôn ở nơi này, nhậm chức ba năm, vừa mới tìm tòi hiểu hết bốn phía Ngô Châu, thì nhìn thấy Hoắc thiếu gia mặc áo gấm, trên tay nắm một bọc vải tơ lụa bên trong có kẹo, nhảy bước đang đi qua cầu đá trên sông Hoàn Thành để tới thành Tây.

Dáng dấp của Hoắc thiếu gia ba tuổi cũng được xem là đáng yêu xinh đẹp, một đôi mắt to, lông mi dày, môi hồng hào vênh lên, nếu không phải hắn mặc trang phục nam tử, Thẩm Miểu sẽ cho rằng mình thấy bé gái, trên đầu còn đội cái nón đẹp mắt kia.

Trên cầu có một cục đá nhỏ, Hoắc thiếu gia nhìn thấy trong sông có cá, vì vậy đá cục đá nhỏ muốn trêu chọc cá nhỏ, kết quả mình không đứng vững vấp ngã, tất cả kẹo trong tay đều rơi xuống sông.

Lúc ấy Thẩm Miểu ở đáy sông nhìn thấy hắn mím môi, mắt to ướt nhẹp, như sẽ khóc lên ngay lập tức, bên trên đôi tay nhỏ bé còn bị trầy mấy chỗ, trong bụng lập tức mềm nhũn, vì vậy từ từ nổi lên trên mặt nước.

Nàng cảm thấy nụ cười của mình không tệ, tay trái tay phải đưa ra quay một vòng trên không trung, xuất hiện hai bọc khăn lụa có kẹo bên trong, Thẩm Miểu cười hỏi: "Cậu bé đáng yêu ơi, xin hỏi món đồ mà cậu đánh rơi là kẹo hạt vừng, hay là kẹo quả mơ, hoặc giả là....."

Lời còn chưa dứt, Hoắc thiếu gia đã bị dọa sợ, ngửa mặt lên trời cất giọng sửa hô to: "Mẫu thân, có yêu quái!"

Nghịch duyên, vì vậy mà gieo xuống.

Thẩm Miểu nhìn xuống mặt sông nhìn mặt đã trang điểm của mình, nghĩ thầm dáng dấp mình cũng không kém, sao lại dọa Hoắc thiếu gia sợ rồi.

Vốn tưởng rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại, ai mà biết Ngô Châu lại xây dựng một học đường mới, đúng lúc nhà Hoắc thiếu gia cách học đường một con sông nhỏ, sông nhỏ trong thành lại vừa vắng vẻ, vừa cực ít có người đi về phía này.

Hoắc thiếu gia ở nhà quá ngang ngược rồi, lúc đi học đường tất nhiên chọc học sinh trong học đường bất mãn, cho nên sau khi hết giờ học đám học sinh có chút lớn tuổi đã chặn Hoắc thiếu gia ở cầu gỗ bên cạnh sông nhỏ đó.

Mấy nam sinh đặt Hoắc thiếu gia ở trên cầu, vừa giựt tóc vừa nhéo cánh tay.

Thẩm Miểu trơ mắt nhìn trên làn da mịn màng trắng nõn của Hoắc thiếu gia xuất hiện từng cục xanh cục tím, trong lòng thật sự không đành lòng, vì vậy chui vào một bên ra khỏi sông, hắt làn váy, tóm lấy mấy đứa con nít chưa mọc lông tơ từ trên lưng của Hoắc thiếu gia.

Sau khi giải quyết đám con nít chưa mọc lông tơ, Thẩm Miểu vỗ tay một cái, cười ha hả nhìn Hoắc thiếu gia, cúi người xuống hỏi hắn: "Không có chuyện gì chứ?"

Lúc ấy Hoắc thiếu gia tròn tròn hai mắt, cứ như vậy yên lặng nhìn nàng, sau đó nâng ngón tay út ú nụ chỉ nàng, nói: "Yêu quái!"

Hai tay Thẩm Miểu chống nạnh, rất hài lòng: "Tỷ tỷ, không phải là yêu quái, là Hà Bá!"

Hà Bá, Thẩm Miểu tốt bụng đưa mắt nhìn Hoắc thiếu gia đi về nhà, khi xác định hắn đã an toàn còn nghĩ sau này bản thân nên đề phòng nhiều hơn, đừng để Hoắc thiếu gia lại bị bắt nạt ở trên địa bàn của mình, dù sao dáng dấp của Hoắc thiếu gia đáng yêu lại xinh đẹp, đáng yêu ột khi bị bắt nạt, quả thật làm người khác ưa thích.

Tinh thần trọng nghĩa của Thẩm Miểu còn chưa kịp mọc lên, ngày kế tiếp đã nhìn thấy sau lưng Hoắc thiếu gia mang theo hai gia đình bốn hộ vệ cùng nhau đi học đường.

Con nhà có tiền thật là tốt!

Thẩm Miểu sẽ không có cơ hội tái hiện lại màn mỹ nữ cứu con nít nữa rồi, nhưng ràng buộc với Hoắc thiếu gia lại chưa bao giờ ngừng lại.

Hoắc thiếu gia càng ngày càng lớn, mười năm, từ viên thịt nhỏ tròn vo trưởng thành thành thiếu niên tuấn tú cao lớn, mặc tơ lụa, ăn sơn hào hải vị, tính tình cũng không yếu đuối dễ bắt nạt nữa.

Không biết bắt đầu từ khi nào, từ Thẩm Miểu kêu gào với một đám con nít hư hỏng đang chỉ vào Hoắc thiếu gia: "Không được bắt nạt hắn." Từ từ biến thành kêu gào với Hoắc thiếu gia đang chỉ vào một đám con nít: "Không được bắt nạt bọn họ."

Càng lớn, càng vô lại.

Hoắc thiếu gia gọi Thẩm Miểu xuất hiện không được, nên tìm biện pháp kích thích nàng.

Một cây bút ngòi vàng được ném vào trong sông, Thẩm Miểu thật sự không còn cách nào khác, vì vậy nổi lên trên mặt nước trêu chọc hắn, hai tay nâng hai cây bút, cười hỏi: "Thiếu niên anh tuấn ơi, xin hỏi món đồ mà cậu đánh rơi là bút bạc, hay là bút đồng, hoặc giả là....."

Lời nói bị Hoắc thiếu gia cắt đứt, hắn đưa tay, hai chân đứng cạnh cầu, dáng vẻ như con nít học đòi làm người lớn: "Đồ tiểu gia đánh rơi là vàng, trả lại đây."

Thẩm Miểu trả lại bút cho đối phương, tung người nhảy tới bên cạnh hắn, sóng vai ngồi cùng hắn, giống như trâu chọc đưa tay vuốt vuốt tóc của hắn, bị hắn né tránh.

Lúc ấy nàng cao hơn đối phương, cậu bé biết mười năm từ từ lớn lên, nàng lại không thật sự hiểu rõ đối phương, vì vậy mở miệng hỏi hắn: "Người tên là gì vậy?"

Hoắc thiếu gia hất cằm lên, tỏ vẻ kiêu ngạo: "Gọi ta là thiếu gia không tốt sao?"

Thẩm Miểu đưa tay gõ lên trán hắn một cái: "Ta cũng không phải là người làm nhà người, gọi thiếu gia cái gì."

Thiếu niên đưa tay sờ sờ cái trán, hạ cằm liếc mắt nhìn nàng, rồi sau đó nghiêng mặt sang một bên, lỗ tai đỏ ửng, nói: "Ta tên là Hoắc Dần."

Thẩm Miểu mặc hắn phản đối, vò rối mái tóc màu đen của hắn, nói: "Tiểu Hoắc Dần ~"

Thiếu niên đẩy tay của nàng ra, cầm bút để ở bên cạnh lên rồi lập tức đứng dậy, lúc đứng lên còn mang theo một chút hung dữ, giọng không lớn, nói: "Không được nói ta nhỏ!" (chữ tiểu trong Tiểu Hoắc Dần ấy à ^.^)

Sau đó cộc cộc chạy đi mất.

Thẩm Miểu cười ha hả nhìn bóng lưng rời đi, còn tưởng rằng bản thân đã nhặt được bảo bối, nghĩ tới nếu Hoắc thiếu gia có thể vẫn như vậy không lớn, vậy hắn ở trong trí nhớ của nàng tất nhiên đều là hình ảnh tốt đẹp. Lê quý đồn

Trời không cho người toại nguyện, Hoắc thiếu gia không theo ý nguyện của Hà Bá.

Tiểu thiếu niên tốt đẹp, lúc Thẩm Miểu gọi hắn Tiểu Hoắc Dần lần thứ hai đã chệnh lệch hắn.

Diện mạo vẫn như anh tuấn, chỉ biết càng ngày càng đẹp, nhưng tính tình lại càng ngày càng xấu xa, và lại ở thành Ngô Châu cũng có chút danh tiếng, phần lớn bạn cùng lứa tuổi nghe tin đã sợ mất mật là một Hỗn Thế Ma Vương.

Buôn bán của Hoắc gia thì càng làm càng lớn, trực tiếp liên kết con đường buôn bán ở Ngô Châu và kinh thành, tuy nói bốn bề Ngô Châu toàn núi cũng không thái bình, rất bẽ tắc, nhưng Hoắc gia đến ít nhiều gì thay đổi chút cuộc sống người Ngô Châu.

Vì vậy một câu nói của Hoắc thiếu gia, ở Ngô Châu thì đồng nghĩa với thánh chỉ, chỉ cần là chuyện hắn muốn làm, dù như thế nào Hoắc gia cũng sẽ làm được.

Hắn xấu xa, khi lễ mừng năm mới ném pháo vào bên trong sông Hoàn Thành, bỏ pháo vào bên trong thùng rỗng, rồi ném vào trong sông, khó khăn lắm những con cá tôm của bị những thứ kia hù dọa được Thẩm Miểu thuyết phục đòi đi qua nhà hàng xóm.

Hay là lúc Thẩm Miểu cố ý không để ý tới hắn, người làm mang theo cuộc túi vải, đi tới bờ sông có trật tự làm kế hoạch lấp sông.

Thiếu niên nho nhỏ càng phát triển cao lớn, cho đến khi trưởng thành, đã cao hơn Thẩm Miểu một cái đầu.

Mỗi khi Thẩm Miểu nghĩ lại sẽ tức giận, dù nhón chân vẫn ngẩng đầu quở trách đối phương, khí thế giảm một đoạn, nhìn thấy gương mặt tuấn tú của đối phương, tức giận cũng tiêu tán phân nửa, cộng thêm tính tình của Hoắc thiếu gia tồi tệ, nhếch miệng nhướn mày cười, Thẩm Miểu tự giác xoay người trở lại trong nước.

Nhưng chỉ cần Thẩm Miểu trở lại trong sông, tất nhiên nghe đám cá tôm của oán trách nàng.

Con này nói nơi ở của mình bị đào lên, con khác nói một nhánh nào đó lại bị cắt, Thẩm Miểu nhức đầu rất lâu nhưng luôn không tìm được biện pháp có thể đối phó Hoắc thiếu gia, nghĩ thầm sao ban đầu mình lại biết đến Hỗn Thế Ma Vương ăn tươi nuốt sống kia vậy.

Kết quả có tin tức truyền đến, Hỗn Thế Ma Vương muốn đi, lại một năm thi Hương, Hoắc thiếu gia muốn vào kinh đi thi.

Ngày đó Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân mang theo gia đình người làm hơn năm mươi, trùng trùng điệp điệp tiễn Hoắc thiếu gia mười dặm, khiến những thiếu niên cùng Hoắc thiếu gia vào kinh đi thi luống cuống tay chân.

Bọn họ y phục thô vải rách công một túi sách và một túi lương khô, khá hơn chút là thêm một thư đồng đi theo, Hoắc thiếu gia tốt hơn, có thể nói là chuyển nhà tới kinh thành.

Thẩm Miểu đang ở trong sông nhìn thấy sau lưng Hoắc thiếu gia có hai người gánh sách, hai người quạt gió, ngoài ra còn đi theo một đầu bếp, ba hộ vệ.

Đám cá tôm của rồi rít chạy tới, Hoắc thiếu gia đi ra ngoài một bước, bọn họ lập tức hoan hô một tiếng.

Thẩm Miểu vì hợp với tình hình, hóa thân thành thiếu nữ, chạy đến trong thành mua một đoạn pháo, đang thả ở bên sông Hoàn Thành ngoài thành, tiếng

pháo nổ lên, bị Hoắc thiếu gia đang rời đi bắt quả tang.

Lúc ấy pháo vẫn còn ở đó, trong tay Thẩm Miêu cầm một cây hương đang cháy, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc thiếu gia, hỏi hần: "Sao ngươi trở lại rồi?"

Hoắc thiếu gia nhếch miệng cười: "Ngươi ước gì ta đi nhĩ?"

Tiếng pháo quá lớn, Thẩm Miêu cao giọng nói đối không đỏ mặt chút nào: "Không có, ta đang chúc mừng ngươi lên cao trung trước thôi!"

Nụ cười của Hoắc thiếu gia cứng đờ, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, đột nhiên giang hai tay ra ôm Thẩm Miêu vào trong lòng, mặt của Thẩm Miêu chôn ở trước ngực của hần, sau cái ôm ngắn ngủi thì lập tức tách ra, Hoắc thiếu gia nói: "Không cho đi trêu chọc đứa bé nhà người ta, có nghe thấy hay không?"

Thẩm Miêu lúng ta lúng túng gật đầu: "Nghe rồi."

Nghĩ thầm: ngươi quản được ta chắc....!

Sau đó Hoắc thiếu gia đi, giống như trở lại chỉ là vì tạm biệt với Thẩm Miêu, sau khi đi liếc nhìn lỗ nhỏ do hương đốt ở trên ngực áo mình, thì ghi lỗi này lên trên đầu Thẩm Miêu.

Sau khi Hoắc thiếu gia đi, Thẩm Miêu bình tĩnh lại an ổn trôi qua năm năm.

Hoắc thiếu gia muốn trở về Ngô Châu, cá tôm cua của cả sông Hoàn Thành đi hơn phân nửa.ê quý đồn

Mà nay Thẩm Miêu nhớ tới gương mặt trước khi đi của Hoắc thiếu gia thì cảm thấy da đầu tê dại, lại nghe con cá trước đó dòi đến trong sông Hoàn Thành nói, năm Hoắc thiếu gia vào kinh đi thi thì thấy hần nghỉ ngơi bên dòng suối nhỏ, lúc ấy hần nhìn chăm chăm lỗ nhỏ trên y phục, cười đến u ám, nụ cười kia nó vẫn luôn không quên được.

Sau lưng Thẩm Miêu lạnh run, bả vai run một cái, đưa mắt nhìn những con cá mới vừa đến được một tháng, sau khi nghe nói sự tích của Hoắc thiếu gia cũng vội vã rời đi.

Phất tay đưa tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Riu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trở về

Hoắc Dền trở lại, mang theo chiếu thư của hoàng đế, làm Tri phủ Ngô Châu, theo chức vị lúc trước hần làm ở kinh thành để tính, là xuống cấp.ê quý đồn

Nếu không phải là đồng liêu trong triều biết hần tự nguyện hồi hương, thì phần lớn sẽ cho rằng hần phạm vào chuyện gì.

Bách tính vậy xem nhìn thấy Hoắc đại nhân trở về, lúc này hần cười một con tuần mã màu đen, một thân quan phục, lưng thẳng tắp, cảm nâng lên, rất uy phong.

Vào thành trừ hần ra, sau lưng còn đi theo mấy người cưỡi ngựa, mười mấy người tùy tùng đi bộ.

Vốn là phủ nha Tri phủ cách Hoắc gia rất gần, lúc biết Hoắc Dền trở về, Hoắc phu nhân đã phái người dọn dẹp phủ nha sạch sẽ, mang rất nhiều núi giả, trồng rất nhiều hoa cỏ, còn đào mấy hồ cá, phần lớn phòng ốc đều làm lại từ đầu, sơn dầu quét nước đến xanh vàng rực rỡ.

Thẩm Miêu bước ra khỏi nước vẫn là bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, trên người nàng đối bộ y phục khác, mặc thô chút, trên đầu không mang trang sức, bọc khối vải bông, học hỏi theo đám người đi xem cảnh tượng Hoắc Dền trở về Ngô Châu.

Dù sao quen biết rất nhiều năm, tuy nói không muốn gặp hần, tránh khỏi thấy đã lập tức tức giận, nhưng lại muốn gặp một lần, xem hần có thay đổi gì không.

Kết quả trận chiến kia nếu không nói Hoắc Dền trở lại, Thẩm Miêu còn tưởng rằng là hoàng đế xuôi nam tuần tra.

Đám người đi theo Hoắc Dền mãi cho đến trước cửa phủ nha, nhìn bảng hiệu treo cao đổi thành vàng rực rỡ, dưới ánh mặt trời Thẩm Miêu đưa tay che mặt lại, suýt chút bị làm hồng mắt.

Hoắc Dền cưỡi ngựa đến trước phủ nha mới dừng lại, Thẩm Miêu nhìn kỹ người tới, ấn đường hơi nhíu lại, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, tuy nói người này nhìn không khác biệt với số tuổi của Hoắc Dền lắm, nhưng tuyệt đối không phải là người mà nàng đã biết kia.

Thẩm Miếu ở trong đám người nhìn thật kỹ, không ngờ lúc đến hàng cuối cùng trong hai người nâng hành lý lại thấy được Hoắc thiếu gia đã lâu không gặp.

Hoắc thiếu gia mặc áo gai vải thô, tóc có chút xơ xếch, tuy cúi đầu, nhưng đôi mắt kia cũng đang không ngừng quan sát trong đám người.

Hoắc thiếu gia ăn mặc như tùy tùng liếc nhìn trong đám người, đại khái xẹt qua, nhìn về phía bên Thẩm Miếu thì Thẩm Miếu đặc biệt nghiêng mặt sang bên, tránh khỏi tầm nhìn của hắn để tránh bị phát hiện.

Vì vậy ở bên trong một hàng mấy chục người, mỗi về mặt đều đang nhìn ‘Hoắc đại nhân’ trên lưng ngựa vui vẻ ra mặt, duy chỉ có một gương mặt này trái lại nhìn cây, Hoắc Dần theo tầm mắt Thẩm Miếu liếc nhìn trên cây.

Hai con chim đang mổ miệng, giống như đang đút đồ ăn cho nhau.

‘Hoắc đại nhân’ xuống ngựa, phát quan bào, lập tức sai bước đi vào trong phủ nha, cùng lúc đó Hoắc Dần ở hàng tùy tùng cuối cùng đi về phía Thẩm Miếu, đứng ở trước mặt nàng không xa vỗ tay phát ra tiếng.

Thẩm Miếu tiếp tục xem con chim, thậm chí cong miệng lên định huýt sáo hai tiếng, kết quả miệng mới vừa vênh lên, lỗ tai đã bị một cái tay nắm lấy.

Một tay Hoắc Dần nắm lỗ tai của nàng, cứng rắn để cho nàng nhìn mình, một tay giật bọc vải bông trên đầu nàng xuống, eo hơi cúi xuống một chút, tiến tới, nhướn mày cười hỏi: "Tôi đón ta à?"

Thẩm Miếu bị buộc phải ngẩng đầu, mở trừng hai mắt, nghiêm túc cẩn thận quan sát nam tử trước mắt.

Phải nói, hắn cũng đã là nam nhân.

So với năm năm trước lúc rời đi hắn cao hơn rất nhiều, cũng cường tráng hơn nhiều, da không như trước kia, chỉ là mặt mày vẫn như vậy, con mắt to, nhưng đuôi mắt vênh lên, mang theo vài phần tùy hứng lại tà khí. Các bạn đang đọc truyện tại [lêquýđôn](#)

Thẩm Miếu đột nhiên có loại cảm giác đứa bé mình nuôi lớn, nhưng tay đứa bé kia đang捏 lỗ tai của nàng.

Vì vậy nàng đưa tay đẩy ra, cổ kị sẽ dẫn đến ánh mắt người xung quanh, nhỏ giọng nói: "Không lớn không nhỏ."

Hoắc Dần xuy một tiếng bật cười, đưa tay khoác lên trên vai của nàng, kéo nàng ra khỏi đám người, đi tới phủ nha Tri phủ, vừa đi vừa nói: "Muội tử, ca ca dẫn muội xem nhà mới một chút."

Thẩm Miếu muốn kéo tay của hắn ra, kết quả kéo không nhúc nhích, thầm nói: "Ai là muội tử của ngươi, ta phải trở về trong sông rồi, ra ngoài chỉ là vì xem thế nào thôi, ngươi con nít chưa mọc lông tơ không có ta ngươi có thể lớn như vậy sao....."

Tay còn lại của Hoắc Dần xoa ở trên eo, sau đó mặt không thay đổi che kín miệng Thẩm Miếu, cũng không quản Thẩm Miếu chân ngắn theo không kịp, sai bước bước vào phủ nha.

Mà ‘Hoắc đại nhân’ theo cùng vào phủ nhìn thấy tình huống này, bốn gã hộ vệ nhìn nhau.

Hộ vệ Giáp: "Muội tử?"

Hộ vệ Ất: "Hoắc gia không có nữ nhi, là phu nhân tương lai của Tri phủ."

Hộ vệ Bính: "Dáng dấp thật xinh đẹp."

Hộ vệ Đinh: "Đại nhân thật tinh mắt!"

Thẩm Miếu bị Hoắc Dần mạnh mẽ lôi kéo xoay quanh núi giả, vườn hoa, hồ cá, đình nghỉ mát ... mà Hoắc phu nhân tạo cho hắn, cuối cùng kéo đến đại sảnh. Bốn gã hộ vệ đứng ngay ngắn, còn có một tên gia đình được Hoắc phu nhân thuê bưng tới hai ly trà, dưới trạng thái thấy bốn hộ vệ há miệng run rẩy bưng lên trên bàn.

"Đại nhân uống trà."

Hoắc Dần đặt Thẩm Miếu ngay tại trên ghế ngồi, một ly trà đưa tới trước mặt nàng, bản thân bưng ly trà khác, cười híp mắt nhìn nàng.

Thẩm Miếu lui về phía sau, lúc này mới hỏi ra nghi ngờ trong lòng: "Ngươi sao thế? Không phải nói làm Tri phủ sao? Người cười ngựa không phải là ngươi thì cũng thôi đi, còn giả làm tùy tùng?"

Hoắc Dần cởi áo khoác trên người xuống, quả nhiên giàu sang đã quen rồi, bên trong áo khoác bản thiếu là áo tơ tằm, hắn lau mồ hôi trên trán: "Ta đang diễn trò cho người khác thấy."

"Đùa gì thế?"

Hoắc Dần không trả lời, đặt ly trà xuống, giậm chân, hộ vệ Giáp trực tiếp bưng cái ghế tới đây, chân mới vừa nâng lên, ghế ngồi đã đầy tới dưới đùi.

Thẩm Miếu: "....."

Một tay Hoắc Dần chống cằm, một tay khác đưa về phía nàng: "Nàng phá hỏng y phục của ta, bồi thường đi."

Đề tài chợt thay đổi, nhiều năm không gặp mới gặp đã đưa tay đòi tiền, Thẩm Miếu trực tiếp đứng lên lui về phía sau một bước, lông mày nhíu lại.

Sao trước kia nàng không nhìn ra người này mang thù như vậy? Hơn nữa đó là do hắn bắt ngờ tới ôm nàng, chấy hồng còn đỏ lổ cho nàng?

Tức thì tức, Thẩm Miếu vẫn rất nghiêm túc lấy từ trong hà bao ra hai lượng bạc đặt lên bàn, nhếch miệng giả cười: "Trả tiền cho người, tạm biệt!"

Hoắc Dần đưa tay giữ tay áo nàng lại, quay đầu gọi một tiếng: "Miếu Miếu ~"

Thẩm Miếu nổi da gà cả toàn thân, giống như là nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ nhìn hắn: "Người có bệnh à? Gọi ta như vậy làm gì."

Hoắc Dần chắc chắc miệng: "Tìm nàng, không phải chọc nàng chơi, là có chính sự nói với nàng."

Thẩm Miếu nhíu mày, năm năm không thấy, có thể có chính sự gì?

Thẩm Miếu bữu môi: "Thực không dám dấu diếm, hôm nay gặp nhau ta còn có chút lúng túng, ta với người cũng không quá quen."

Hoắc Dần nghe nàng nói như vậy, thu tính tình đùa giỡn của mình lại, cũng thả tay ra, chỉ chỉ cái ghế đối diện mình, nói: "Ngồi trước."

Thẩm Miếu miễn cưỡng ngồi xuống, thuận tiện lấy hai lượng bạc trên bàn bỏ lại vào trong hà bao.

Hoắc Dần nói: "Những năm ta ở kinh thành cũng không phải là không làm gì cả, dù cách ngàn dặm xa cũng nghe nói tình trạng gần đây của Ngô Châu, bên ngoài Ngô Châu vài ngọn núi liên tiếp trên đó có son phi, trước đó có hai Tri phủ thì không xem ra gì, quả thật hoành hành ngang ngược quá hung hăng rồi." Lê quýdon

Thẩm Miếu gật đầu, không hiểu chuyện này thì có liên quan gì đến nàng.

Hoắc Dần nghiêm trang đứng lên ngược lại có chút dáng vẻ làm quan, hoàn toàn khác với vẻ đùa giỡn lúc này, lúc nói chuyện mày nhíu lại, gương mặt đó cũng nghiêm túc hơn nhiều.

"Lúc ta mới trở lại đã gặp ngay son phi, cho nên mới để cho thuộc hạ mặc quan bào giả trang thành bộ dáng của ta, vì chính là che giấu tai mắt người, để những son phi kia trông thấy 'Hoắc đại nhân' thế nào, như thế, mới để ta tới tìm bọn họ gây sự." Hoắc Dần nói đến chỗ này, nhìn về phía Thẩm Miếu: "Ta biết rõ bản lĩnh của nàng, chỉ cần là trong phạm vi Ngô Châu, nơi có nước không có chuyện nàng không thể đi tới, ta rời khỏi Ngô Châu năm năm, hoàn toàn không biết rõ với ngọn núi này, nếu muốn trừ phiền loạn, có thể dựa vào cũng chỉ có nàng mà thôi."

Xem như Thẩm Miếu là đã hiểu, người này trở lại thì lập tức phân nhiệm vụ cho mình.

Đầu tiên là nàng nhìn bốn gã hộ vệ, lại nhìn Hoắc Dần, mở trừng hai mắt, thật sự có chút không biết sao bản thân lại trở thành một trong những thuộc hạ rồi.

Một tay Hoắc Dần chống cằm, nói xong chuyện thì cười híp mắt nhìn nàng: "Nàng có thể lựa chọn đồng ý, hoặc là ta lập sông."

Thẩm Miếu lập tức đứng lên đưa ngón tay chỉ hắn: "Người người người....."

Hoắc Dần tiếp tục giữ vững tư thế kia không động: "Suy nghĩ một chút xem?"

Nếu không phải Thẩm Miếu đột nhiên nhớ tới mình là Hà Bá, thì suýt chút nữa chịu thua rồi.

Nàng hát cảm lên, cột nhả cao ngạo hừ một tiếng, quay đầu bước ra bên ngoài, Hoắc Dần cũng không đuổi theo, chỉ nói: "Cho nàng suy nghĩ ba ngày."

Thẩm Miếu dừng bước chân, trong lòng hơi có chút loạn, thấy một hàng thị vệ kia rồi rút cuối người chào.

"Cô nương đi thông thả!"

Thẩm Miếu sợ hết hồn, quay đầu nhìn về phía phủ nha nơi một người nam nhân đang ngồi và bốn người đứng, không có một ai bình thường cả, vì vậy lắc đầu, vung tay áo chạy ra bên ngoài.

Sau khi Thẩm Miếu đi, Hoắc Dần bưng chén trà nàng không uống lên uống, vẻ mặt biểu lộ ra chút đắc ý, hình như nhất định phải được.

Hoắc Dần để nàng giúp một tay điều tra son phi trong rừng núi bên ngoài thành Ngô Châu, thật ra thì cũng không phải là không thể.

Đúng như hắn nói, Thẩm Miếu là Hà Bá sông Hoàn Thành, mà cả Ngô Châu phạm nơi nào có nước cũng chưa chắc nàng không thể đi, nhưng Thẩm Miếu đang nghĩ, mình là Hà Bá, dù sao không phải là người phạm. Những năm trước đây thấy Hoắc Dần đáng yêu, khi hắn đi học trên đường giúp đỡ

chút, đã bị thần Thổ Địa nói không ít rồi, nếu dính dáng quá nhiều nữa, thì luôn không tốt.

Thiên hạ này thần tiên phân công rõ ràng, Ngõ Châu tất nhiên có thần Thổ Địa của Ngõ Châu, thần Thổ Địa trông coi rừng núi đất đá Ngõ Châu. Năm đó lão nhân vuốt râu ria hoa râu mảnh mai như tơ ngồi xếp bằng ở trên một tảng đá trên bờ sông, cười híp mắt nhìn Thẩm Miếu, nói với nàng: "Có muốn làm Hà Bá không?"

Khi đó Thẩm Miếu mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết, sau khi gật đầu đồng ý, thân thể được hóa thành nước, theo sông Hoàn Thành đi đến bảy kỳ chỗ nào có nước ở Ngõ Châu.

Thần Thổ Địa bảo nàng đừng quá gần gũi với người phạm, nếu không sẽ có thật nhiều phiền toái, sau khi bị Hoắc Dần biết thân phận, quả thật đôi phương thường tìm năng gây phiền toái.

Từ nơi Hoắc Dần trở lại, Thẩm Miếu đã bị thần Thổ Địa gọi lên.

Tất nhiên thần Thổ Địa có mấy miếu thờ, tuy nói không lớn, nhưng mỗi ngày hương khói cung phụng vẫn không ngừng. Miếu của ông cao chừng đầu gối, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ*, ngũ quan của tượng đá được điêu khắc bên trong sinh động rực rỡ, nằm ở một chỗ phía Đông gần bờ sông Hoàn Thành. (*là một thành ngữ, dùng phép ẩn dụ; ý nói dù miếu có nhỏ nhưng có đầy đủ mọi thứ.)

Thẩm Miếu ngồi xếp bằng ở trước miếu Thổ Địa, một tay chống cằm nghe dạy dỗ.

"Có phải ngươi lại chơi đùa với tiểu tử Hoắc gia không?"

Thẩm Miếu bắt đắc dĩ nhún vai: "Hắn uy hiếp ta, nhà hắn nghiệp lớn, nói lấp sông thì có thể lấp sông đấy!"

Thổ Địa nói: "Ai bảo lúc đầu ngươi không để tâm, còn bại lộ thân phận của mình, chọc sói con. Chỉ là cũng coi như có duyên trong vận mệnh, dù không phải ngươi thì hẳn cũng sẽ gặp phải tiên duyên khác."

"Có ý gì?" Thẩm Miếu không hiểu.

Thổ Địa nói: "Thiên cơ không thể lộ."

Thẩm Miếu bĩu môi: "Vậy ta làm sao bây giờ? Hắn bảo ta giúp một tay điều tra hang ổ sơn phi, nhưng không phải là ông không cho ta đến gần người phạm sao?"

Thổ Địa xoay người nói: "Ta mặc kệ ngươi làm thế nào thì làm, tóm lại nếu bị lấp sông thì ngươi gặp xui xẻo lớn rồi!"

Thẩm Miếu còn muốn cầu xin ông giúp một tay, kết quả đôi phương trực tiếp đóng cửa, tượng đá Thổ Địa từ nhếch miệng cười biến thành hung dữ nhìn chằm chằm nàng.

Thần Thổ Địa nói, những thần tiên chỗ này, quyền hạn cũng không lớn lắm, cũng không được nhúng tay vào chuyện người phạm. Thẩm Miếu cũng đã từng thấy có sơn phi vào nhà cướp của, dân chúng qua đường bị chặn cướp tiền là chuyện nhỏ, còn có cô nương xinh đẹp bị làm nhục nữa.

Lúc đầu nàng tức giận đứng đờng đi hỏi Thổ Địa, chuyện như vậy vì sao ông bỏ qua không quan tâm đến.

Thổ Địa nói, kẻ ác ở phạm trần tất nhiên sẽ có người phạm quản, thần tiên không được nhúng tay vào, hắn là thần Thổ Địa, quản sinh trưởng của cây cối rừng núi, quản nguồn nước thông bốn phương, quản mùa thu hoạch ngũ cốc, quản gia cầm vật không bệnh dịch, còn lại đều không quản được.

Lúc ấy Thẩm Miếu xoay người muốn đi tìm Sơn Thần, hỏi hắn tại sao nuôi Sơn Phi, Thổ Địa nói: "Trên núi Ngõ Châu không có Sơn Thần, những ác nhân kia, sẽ có người tới thu thập thôi."

Mà nay nghĩ đến, chỉ sợ Hoắc Dần là người có năng lực dọn dẹp bọn sơn phi này.

Thẩm Miếu không muốn quản chuyện nhân gian, chỉ là nàng bất bình khi ác nhân hung hăng, Thổ Địa tức giận đến tượng đá phải há mồm: "Nhìn ta chăm chăm làm gì? Ngươi muốn làm gì thì làm cái đó đi!"

Thẩm Miếu cười hắc hắc, đứng lên chạy đi: "Ta hiểu rõ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cùng Không Nhật Riêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trêu chọc

Ngõ Châu là địa phương núi bao quanh, chỉ có chỗ ở của Tri phủ là bên ngoài thành trì, còn phân phối mỗi huyện, một thành nhỏ là một huyện, bên trong

tòa thành lớn là xác nhập các huyện lại với nhau.

Các thành trì gần như san sát nhau, chỉ cách mấy tòa núi, chỉ là ngọn núi liên tiếp bao ở ngoài thành cũng rất cao vút hiểm trở, nếu muốn vào Ngô Châu, tất nhiên phải mở núi, cho nên cho dù là đường lớn được sửa chữa xây dựng bằng đá cũng quanh co vặn vẹo, nhỏ hẹp khó đi lại. đi ên đ àn l ê qu ý đ ôn

Chính vì vậy, cho tới nay Ngô Châu đều rất khép kín, dù là địa phương tương đối lạc hậu của Huy quốc, hai mươi năm trước Hoắc gia mang theo phần nhỏ gia sản tới đây, mới thay đổi chỗ này tốt hơn chút, chỉ là những năm gần đây đạo phi hung hăng ngang ngược, Ngô Châu lại bắt đầu không gượng dậy nổi, cho dù là Hoắc gia cũng rất nhũc đầu.

Thẩm Miêu theo nước sông chạy thẳng đến dòng suối nhỏ, ngược dòng mà lên vào hẻm núi, lúc này mới đến địa bàn sơn phi.

Chỗ núi trùng điệp này có tên gọi chung là Chu Sơn, mà Chu Sơn có tất cả lớn nhỏ trên trăm ngọn núi, cũng không phải là chỉ có một ổ phi.

Thẩm Miêu chỉ mới đếm sơ, thì trên Chu Sơn có rải rác hơn mười đội sơn phi, cộng chung các sơn phi nhỏ lẻ vào một chỗ cũng mới khoảng trên dưới sáu bảy trăm người, nhưng có hai trại sơn phi lớn, ở Nam Bắc Chu Sơn, hai tòa thành trì, hai trại không qua lại với nhau, nhưng cũng không cướp đoạt mồi làm ăn của đối phương, thật sự có chút kỳ lạ.

Đầu tiên Thẩm Miêu đi quan sát trại phía Bắc, trại tên là Lộc Phong Trại, trong trại tổng cộng có ba đương gia, theo như số tuổi sắp xếp lớn nhỏ, cả trại có khoảng hai ngàn năm trăm người, hơn ba trăm con ngựa, đao kiếm cũng có một kho hàng, kho lúa thì có hai nơi, đều có người phụ trách canh chừng.

Rồi sau đó nàng lại đi quan sát trại ở phía Nam, vị trí của trại này tương đối lệch, là chỗ cao nhất Chu Sơn, người ngoài khó có thể tấn công vào.

Phía sau trại có một đầm nước, mà nơi lại cao, cho nên khói mù lượn lờ, lúc Thẩm Miêu đi ra từ trong đầm nước thì đặc biệt đi quanh trại một vòng.

Chỗ này, người trông coi cũng không nhiều, mà cách nơi không xa còn có tiếng luyện công, từng tiếng từng tiếng minh mông cuộn cuộn.

Bình khí trong kho binh khí đều giống nhau, từng dãy không có gì khác biệt đều được sắp hàng chỉnh tề, cũng không phải thấy nhân vật cầm đầu, bàn ghế ở trong đại sảnh trong trại được sắp hàng chỉnh tề, lại nhìn về phía nơi cư trú thì lại khác Lộc Phong Trại.

Nơi này chỗ ở đều thống nhất kích cỡ, ngay ngắn trật tự, theo giường đệm để tính, ước chừng có năm ngàn người, so với Lộc Phong Trại mà nói số người này quả thật nhiều đến đáng sợ.

Trại này cũng không có tên, bên ngoài chỉ gọi là trại phía Nam, nhưng cũng chưa từng nghe có người nói họ vào nhà cướp của, trái ngược lại với Lộc Phong Trại có danh tiếng không tốt.

Thẩm Miêu cảm thấy chuyện có kỳ lạ, thật vất vả mới tìm được nơi ở của người được xem là có danh vọng trong trại, định đi vào tìm tòi nghiên cứu một phen, lại không nghĩ rằng bên trong có người, nàng vừa mới đến gần đã bị người ở bên trong phát hiện.

Phòng cửa chợt bị mở ra, Thẩm Miêu xoay người lập tức dính vào trên tường, ẩn thân thể của mình đi.

Nam nhân bước ra ngoài thân hình cao lớn, ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, trên cánh tay có tay áo được vén lên có mấy vết sẹo đao lâu năm, Thẩm Miêu liếc thấy tay kia thì chân mày hơi nhíu lại.

Trên cổ tay hắn có một dấu răng, tuy nói làn da ngăm đen che kín không ít, chỉ là nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấy.

Nam nhân kia thấy bên ngoài không có ai khác, vì vậy xoay người chuẩn bị quay trở lại, để lộ ra mặt lập tức làm Thẩm Miêu chấn động toàn thân, giống như là bị thập ma phù dán lên làm không có cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể yên lặng nhìn đối phương.

Lông mày của hắn rất nhạt, chỉ có nửa bên, một đôi mắt lõm xuống thật sâu vào bên trong, sống mũi có chút lệch, chỉ sợ là đã trải qua gian nan vất vả, nếp nhăn trên mặt có rất nhiều, mang theo vẻ hung dữ, đang bước trở lại trong phòng.

Cửa phòng đóng lại, Thẩm Miêu mới thở được, hai tay nàng nắm chặt, cẩn thận suy nghĩ xem có phải đã gặp người này ở đâu đó hay không, lúc mới vừa nhìn thấy trái tim đập liên tục, giờ phút này không nhìn thấy, thì không có phản ứng gì cả.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn phòng ốc, Thẩm Miêu mím miệng rời đi, rồi từ một đầm nước ở phía sau trại trở lại bên trong sông Hoàn Thành.

Vừa đến ngày thứ ba, sáng sớm Hoắc Dần đã đến bờ sông ngoài thành rồi.

Lúc này hắn không còn ăn mặc rách nát giống như trước đó, mà là đổi một bộ áo mới được Hoắc phu nhân sai người làm cho hắn, như phác họa ra đóa hoa vàng viền bạc nổi bật óng ánh...

Từ trên ngựa xuống, Hoắc Dần đã lập tức đi về phía bờ sông, cạnh bờ sông mọc lên không ít cỏ dại, hắn tiện tay bẻ nửa cây ngậm lên miệng, một bộ dạng bất cần đời của con nhà giàu.

Hoắc Dần khom lưng nhìn vào trong nước, sau đó đá một viên đá vào trong nước, tạo nên một vòng gợn sóng.

Hắn nói: "Thẩm Miêu."

Không ai trả lời hắn.

Hoắc Dần xuy một tiếng, cắn cọng cỏ dại trong miệng, hai chân giang ra, cúi đầu bắt đầu tháo dây thắt lưng.

Thẩm Miếu ở trong nước nhìn thấy thì chợt tròn to hai mắt, vốn muốn tránh cho hắn chút biết tay, để hắn biết bản thân cũng không phải gọi thì tới đuổi thì đi, nhưng nhìn hiện tại, tạm thời nàng không có cách nào gây khó dễ cho đối phương. điểnhànđànlêquyđon

Vì vậy khi Hoắc Dần đang tháo dây thắt lưng được một nửa, đã thấy một nữ tử mặc váy dài màu xanh chợt từ nổi lên khỏi mặt nước, trên người không có một chút nước nào, một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ giữa háng của hắn hô to: "Trần trụi giữa ban ngày ban mặt, người giờ trò lưu manh gì đó hả!"

Hoắc Dần nhỏ cọng cỏ khỏi miệng, học giọng cà lăm của nàng: "Ta.. Ta... Ta cũng chỉ là... Sửa lại chút đai lưng."

Thẩm Miếu không che giấu chút nào tròng mắt nhìn hắn, căn cứ vào những thói hư tật xấu của hắn mà nàng đã biết trong những năm sống chung, lúc này chắc chắn và hắn muốn đi vệ sinh vào trong sông.

Hoắc Dần coi nhẹ cái tròng mắt kia đưa tay về phía nàng, Thẩm Miếu miễn cưỡng đưa tay của mình ra, để hắn kéo bản thân ra khỏi trên mặt nước, rồi sau đó đứng ở bên bờ dậm chân, sửa sang một chút vạt áo, đầu tóc của mình.

Hoắc Dần hỏi nàng: "Đã suy nghĩ chưa?"

Thẩm Miếu không nhìn hắn: "Người muốn biết cái gì?"

Hoắc Dần đưa tay khoác lên trên vai của nàng, bởi vì chiều cao khác nhau, còn phải hơi nhún người xuống, hắn nói ở bên tai Thẩm Miếu: "Chính ta cũng đã lật xem chút tài liệu liên quan đến sơn phi trong những năm này trong phủ, biết trong núi này có không ít sơn phi, chỉ là có hệ thống tổ chức thì chỉ có hai, một Nam một Bắc."

"Nếu người đã biết thì còn cần ta đi điều tra làm gì?" Thẩm Miếu cau mày, bỗng cảm thấy mình bị người đùa bỡn.

Hoắc Dần khoát tay áo: "Ta cũng chỉ biết rõ chút chuyện thôi, mấy đời Tri phủ trước không có một người nào tổ chức trừ phiến loạn, thậm chí có chuyện quan phi cầu kết làm cho dân chúng lầm than, mấy năm trước ta rời khỏi Ngô Châu quan nhậm chức Tri phủ cũng dần dần nộp 'phí bảo vệ' cho sơn phi, ngay cả nhà ta hàng năm cũng nộp mấy ngàn lượng."

Thẩm Miếu mở tròng hai mắt: "Cho nên người mới muốn trừ phiến loạn?"

Hoắc Dần liếc nhìn nàng: "Ta như vậy chẳng phải là không phân biệt được chuyện công chuyện tư ư?"

"Đúng vậy."

Hoắc Dần không nói lời nào, lắc đầu một cái lôi kéo Thẩm Miếu muốn đi, Thẩm Miếu rút tay nói: "Làm cái gì vậy?"

"Mất nàng bị mù, dẫn nàng đi xem đại phu." Hoắc Dần nói xong, hai tay ôm lấy eo Thẩm Miếu, hai cánh tay vừa nhấc đã trực tiếp ôm lấy nàng lên ngựa.

Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên Thẩm Miếu cưỡi ngựa, mới vừa ngồi lên lưng ngựa đã không dám động đậy, Hoắc Dần xoay người lên ngồi ở phía sau nàng, hai tay dắt lấy cương ngựa, thót ngựa quay đầu, từ từ đi theo bờ sông.

Thẩm Miếu cứng ngắc cả người, cũng không nhúc nhích, Hoắc Dần dựa vào phía sau, cúi đầu nhìn eo của nàng, tay cầm dây cương nắm thật chặt, khoe miệng chậm rãi nâng lên.

Eo nhỏ còn rất mịn màng.

Hoắc Dần không đi vào trong thành, ngược lại là cưỡi ngựa chạy ra bên ngoài thành.

Thẩm Miếu ngồi ở trước mặt đón gió, tóc thổi lung tung.

Bởi vì thân phận nàng đặc biệt, nhất định không thể rời khỏi Ngô Châu, nhưng mà cũng có phạm vi giới hạn, nơi càng xa nước thì nàng càng khó chịu.

Hoắc Dần mang nàng rời đi, lúc đầu thì không sao, chờ sau khi đến con đường nhỏ, đi vòng qua rừng núi, tránh được cây cối nguồn nước, Thẩm Miếu lại cảm thấy khó thở.

Hoắc Dần vẫn còn đang cưỡi ngựa, Thẩm Miếu trực tiếp đưa tay nắm lấy tay đang nắm dây cương của hắn, lắc đầu nói: "Không được, phải dừng lại."

Hoắc Dần kéo dây cương nhảy xuống khỏi lưng ngựa, nhìn phía trước, còn thiếu ba dặm nữa là đến rồi, sau đó cúi đầu liếc mắt nhìn Thẩm Miếu còn trên lưng ngựa. điểnhànđànlêquyđon

Sắc mặt Thẩm Miếu trắng bệch, trên trán xuất hiện không ít mồ hôi, lồng ngực phập phồng, thở hổn hển chừng mấy tiếng mới hỏi hắn: "Người đưa ta đi đâu vậy?"

Hoắc Dần suy nghĩ một lát, lúc này mới giải thích: "Ta mang một nửa của Hoắc gia kinh thành tới đây, đang ở ngay phía trước chờ chúng ta đi qua."

"Dọn nhà?" Thẩm Miêu cau mày, nàng biết nhà Hoắc Dần có đại nghiệp lớn, đừng nói là kinh thành, dù là dọc đường lớn cũng có không ít sản nghiệp của nhà hấn, nhưng mà Hoắc gia ở Ngô Châu, tài sản của họ ở loại địa phương này cũng đã đủ lắm rồi, nhiều hơn nữa sẽ bị son phi dễ mất tới, lúc này hấn dọn nhà tới đây là có ý gì?

Hoắc Dần gật đầu, đột nhiên nghiêm chỉnh: "Không những dời qua, còn muốn nàng diễn kịch cùng với ta."

"Người nói rõ ràng chút." Thẩm Miêu lau mồ hôi trên trán.

"Ta muốn trừ phiến loạn nàng cũng đã biết đến, nhưng mà Chu Sơn của Ngô Châu không phải là ngọn núi bình thường, qua nhiều năm như thế mà không có một Tri phủ nào có thể khống chế được, ngoài chuyện bọn họ chiếm ưu thế số người ra, vậy thì tất nhiên là có lý do mà Tri phủ không dễ động đến được." Hoắc Dần đưa tay về phía Thẩm Miêu, muốn ôm nàng xuống ngựa, hai tay đặt vào trên vai của nàng, đến gần đối phương.

"Chính ta ở trong triều năm năm, nói chung cũng đã gặp tham quan, biết tác phong làm việc của bọn họ, đến gần dưới chân Hoàng Thành không dám động, càng xa càng ngông cuồng."

"Người hoài nghi son phi núi này cầu kết với quan lại?" Thẩm Miêu cau mày.

Hoắc Dần nói: "Cho nên ta mới không tiếc dời nhà tới Ngô Châu, cũng phải diệt trừ cả gốc của bọn họ. Mà ta cũng không có nhân mã, lần này nàng đi khắp Chu Sơn, giúp đỡ ta xem số người và thực lực của bọn họ thế nào?"

Thẩm Miêu hất mặt: "Tại sao người chắc chắn ta đã đi Chu Sơn?"

"Đừng làm rộn." Hoắc Dần nhếch miệng cười, chỉ trong nháy mắt phá vỡ vẻ mặt nghiêm chỉnh, vô lại nói: "Mỗi lần vừa nói lấp sông nàng sẽ đỏ mồ hôi lạnh, ta cũng không bị mù."

Thẩm Miêu giật giật khoe miệng: "Ta biết chứ, vậy ta đang hoàng nói cho người biết vậy thì sẽ không còn chuyện của ta nữa chứ?"

"Vậy cũng không được." Hoắc Dần sửa lại cổ áo của mình, lại cúi đầu nhìn về phía Thẩm Miêu nói: "Ngoại trừ nói cho ta biết vị trí và số người của bọn họ, nàng còn phải đối bộ y phục giống ta, từ đường nhỏ đi vào Ngô Châu cùng với ta mới được."

"Tại sao?" Thẩm Miêu tròn tròn cặp mắt, chuyện này còn chưa xong?

"Bởi vì kế hoạch của ta rất tốt, ta là thương nhân bên ngoài, nàng là phu nhân của ta, chúng ta tới Ngô Châu là vì vận chuyển một khoản tiền bất chính, bởi vì triều đình sẽ phải lập tức phái binh trừ phiến loạn." Hoắc Dần vừa cười vừa giải thích: "Ta muốn để những son phi trên Chu Sơn đã lấy tiền tài của Hoắc gia, tất cả họ đều phải khóc chạy từ trên núi xuống."

Nghe lời Hoắc Dần nói, Thẩm Miêu chỉ cảm thấy sau lưng xuất hiện từng trận mồ hôi lạnh, mới vừa thuận lợi trở về thì đã phải trở lại chỗ kia. Cái gì gọi là làm bộ như là phu nhân của hấn?

Người này còn có thể vô si hơn nữa hay không?

"Người người người..... Người có thể cô nương khác để diễn kịch với người mà." Thẩm Miêu buông tay: "Ta không biết diễn kịch."

Hoắc Dần vừa cười vừa lắc đầu: "Ta.. ta... ta không yên lòng cô nương khác, nàng cứ xem như là ta đang vì suy nghĩ cho dân chúng Ngô Châu là được, phát huy chút tình yêu của Hà Bá nàng đi mà."

Thẩm Miêu mím miệng, hai tay bắt chéo ngang hông, giận chính mình nhất thời kích động nói cả lời, tức hơn nữa là người này vừa thấy mình cả lời thì sẽ học theo, đáng giận nhất là nàng không thể cự tuyệt được.

Trốn vào trong sông? Đến lúc đó thật sự bị lấp sông, thần Thổ Địa sẽ tức giận đến lật miếu đất.

Hoắc Dần thấy nàng tức giận tới mức xoay vòng thì muốn cười, đã sớm phát hiện vị thần sông này cũng chỉ để trang trí mà thôi, pháp thuật ngoại trừ ăn thân và biến đá thành bạc ra, thì cơ bản là không biết cái gì khác.

Bộ dạng bị người chọc cho xoay vòng, thật đúng là rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phu thê

Hoắc Dần trên chộc Thảm Miếu đủ rồi, vì vậy thu lại nụ cười hỏi nàng: "Như thế nào hả?"

Thảm Miếu nhú mày nhìn về phía hắn: "Chẳng lẽ ta còn đường khác để đi ư?"

Hoắc Dần nâng tay chống cằm, giống như nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lại thận trọng trả lời nàng: "Không có."

Chỉ trong giây lát Thảm Miếu im lặng, nàng mím môi, ấn đường hơi nhú, giả trang thành phu nhân Hoắc Dần cũng không phải là chuyện đùa, tất phải tham dự kế hoạch trừ phiến loạn của hắn, mà cũng không phải là giúp chút việc nhỏ đơn giản nữa. trang lêquýđôn

Nhưng hắn thân là Tri phủ, là quan phụ mẫu của Ngô Châu, trừ phiến loạn cũng là chuyện phải làm, kéo mình vào làm gì chứ? Dù tính toán thế nào cũng sẽ không có phần của nàng mới phải, chẳng lẽ những năm này nàng yếu thế quen rồi Hoắc Dần cũng phách lối quen luôn ư?

Thảm Miếu quay mặt thờ dài: "Vì sao ngươi luôn cố tình gây sự với ta?"

Hoắc Dần nghe lời này, nụ cười trên mặt cứng lại, sau đó xoay người, hai tay chấp sau lưng trực tiếp coi thường câu hỏi của Thảm Miếu. Hắn dắt ngựa, phóng người lên ngựa sau đó nói: "Nàng ở đây đợi ta... Ta đi thông báo bọn họ chạy tới."

Lúc Hoắc Dần phóng ngựa rồi đi, Thảm Miếu nhìn bóng lưng hắn rất lâu, dù trong đầu có nghĩ thế nào, cũng không cách nào coi người nam tử cao lớn anh tuấn này là cùng một người với đứa bé năm đó được.

Ngay từ đầu mình không nên rời khỏi nước trà lại kẹo cho hắn, cũng không nên hỏi tên hắn lúc trả lại cây bút.

Nếu không cũng sẽ không có chuyện vừa hoang đường lại phiền phức như thế này.

Đường đường là Hà Bá, thế nào cũng là thần tiên, bị Tri phủ nhân gian đùa giỡn xoay quanh, một câu lấp sông là có thể uy hiếp cả đời, nàng cũng sống quá uất ức rồi.

Thảm Miếu thờ dài, tìm tảng đá sạch sẽ tránh ánh nắng mặt trời ở dưới bóng cây ngồi lên, một tay làm quạt quạt cho mát.

"Thôi, coi như là kiếp trước thiếu nợ hắn."

Thảm Miếu cũng không đợi bao lâu, Hoắc Dần cười ngựa đi chừng một khắc đồng hồ đã trở về tới, sau người còn đi theo đội ngũ hùng dũng.

Bốn thị vệ nhìn thấy rất quen mắt rồi rít dãn râu già lên, ngồi ở trên ngựa, sau lưng là năm sáu người tùy tùng còn có một người đánh xe.

Người đánh xe ngựa, tùy tùng bảo vệ phía sau xe ngựa đi thành hai hàng, trên xe ba gác có vài rương quà tặng, dùng bao vải dầu bọc, quấn sợi dây mây vòng, nhìn qua cũng không phải là đáng về quá giàu sang, xe ngựa cũng là xe ngựa nhỏ rất bình thường.

Thảm Miếu ngẩng đầu lên nhìn sang, Hoắc Dần cười với nàng.

"Muốn ta làm như thế nào cứ việc nói thẳng, đừng cười tùm tùm." Hắn cười một tiếng, Thảm Miếu đã cảm thấy sau lưng mình bắt đầu đổ mồ hôi rồi. lê quý đôn

Hoắc Dần nói: "Bên trong xe ngựa có y phục, kính xin phu nhân vào xe thay, chúng ta sẽ vào thành."

Hắn gọi phu nhân đặc biệt thuận mồm, da mặt của Thảm Miếu không có dày như thế, nghe hai chữ này thì bất chợt đỏ mặt. Một tay che mặt một tay che kín cái trán, nàng khom người cúi đầu, lấy tư thế không được tự nhiên đi như chạy đến cạnh xe ngựa, ngay lập tức chui vào.

Lập tức bốn gã hộ vệ đồng thời nâng tay sờ râu già mình vừa mới dãn, nghĩ thầm ánh mắt đại nhân nhà ta không tệ, phu nhân tương lai còn rất đáng yêu.

Thảm Miếu vào xe ngựa là có thể trực tiếp nhìn thấy y phục, nàng vén màn xe ngựa lên nhìn Hoắc Dần đang nói chuyện với hộ vệ của mình ở phía trước, vừa liếc nhìn y phục thượng đẳng của phu nhân bên trong xe ngựa, màu sắc, hoa văn đều giống nhau, đi ra ngoài nói không phải là phu thê cũng không ai tin.

Nàng tựa vào bên trong xe ngựa, bóng cây xuyên qua giấy dán cửa sổ xe đi vào, ánh nắng mặt trời rơi vào trên bộ y phục mới kia, nàng mím môi, cuối cùng nhắm mắt lại, thờ dài sau đó đưa tay nhắc y phục lên, đầu ngón tay hơi run, y phục kia lập tức biến mất, chỉ trong thoáng chốc đã chỉnh tề mặc ở trên người.

Đồ trang sức được giấu ở dưới y phục cũng lộ ra ngoài, ngoài bộ khuyên tai trân châu, còn có một cây trâm cài tóc được làm rất tinh tế, trên đầu trâm cài tóc là đá quý màu xanh nhạt, điêu khắc hoa văn nước tí mỉ, dưới hoa văn nước còn có hoa vàng chạm rồng, phía trên còn thêm vào trân châu, rơi xuống bên tai trái lại rất là hoàn chỉnh.

Thảm Miếu sờ sờ lỗ tai của mình, đã lâu không mang đồ trang sức, cũng may trong quá trình cầm khuyên tai sờ mó, cuối cùng là móc hai món đồ này ở trên tai của mình, lại nhìn trâm cài tóc, đưa tay cầm lên, sau đó cài vào tóc.

Xe ngựa theo đường nhỏ dọc theo sông Hoàn Thành cũng không đi thành trì chỗ ở của Tri phủ, mà là vòng qua chỗ này, đi tòa thành gần sơn phi Chu Sơn, cửa thành có người canh giữ, ra vào cũng phải đưa tiên.

Vốn không cần tiền, nhưng bởi vì tòa thành này ở gần cứ điểm sơn phi, cũng không sống yên ổn, canh giữ cửa nguy hiểm cũng lớn hơn. Đầu tiên thu tiền ở cửa thành cũng là vì lấy phí của các thương nhân vào thành mua thức ăn nước uống cho mình, dần dà, cho dù là người nào vào thành cũng phải nộp phí, đã thành quy củ.

Giữ cửa thấy Hoắc Dần vừa tùy tùng vừa hành lý, một thân trang phục và đạo cụ nhìn qua cũng rất giàu sang, cho nên kêu giá cao. Hoắc Dần lại đóng vai thương nhân vô cùng tỉ mỉ, ra tay cũng rất hào phóng, hộ vệ Giáp lập tức lấy từ trong hà bao ra bạc tương ứng đưa tới, lúc này đoàn người mới vào thành.

Mới vừa vào thành, trên mặt Hoắc Dần đã xuất hiện nụ cười bên ngoài thì cười nhưng bên trong thì không, nghiêng đầu nói một câu với hộ vệ Giáp: "Hai kẻ lúc này có thể trở về nhà được rồi đấy."

Ngồi ở trong xe ngựa, Thẩm Miếu nghe lời này, lập tức nở nụ cười, lắc đầu bất đắc dĩ.

Rõ ràng giàu nứt thành đổ vách nhưng cứ keo kiệt muốn chết.

Nếu là thương nhân bên ngoài tới, dĩ nhiên ở trong thành không có phủ đệ, Hoắc Dần theo đại lộ trong thành tìm một khách điểm nhìn tốt chút, đoàn người lập tức ở lại trong khách điểm đó.

Lúc Hoắc Dần đỡ Thẩm Miếu xuống xe ngựa thì quan sát nàng mấy lần, rất hài lòng gật đầu: "Đẹp lắm."

Thẩm Miếu mặc kệ hắn, đi thẳng vào khách điểm.

Trước bởi vì liên quan đến Hoắc Dần, Thẩm Miếu cũng không thường đi những thành trì khác, chỉ lưu lại ở một ít nơi, lần này đến nơi này cũng coi là có cảm giác mới mẻ, cho nên buổi chiều Hoắc Dần nói muốn dẫn nàng đi ăn cơm thì Thẩm Miếu không do dự đồng ý ngay.

Tuy nói bây giờ còn không rõ hắn muốn giờ trò quý gì, dù sao cũng không phải là chuyện gì xấu.

Lúc Thẩm Miếu đẩy cửa đi ra, Hoắc Dần đang đứng ở cửa ườn thẳng lưng, thấy Thẩm Miếu ra ngoài vì vậy đưa cánh tay của mình ra, rõ ràng là muốn Thẩm Miếu kéo hắn.

Thẩm Miếu giật giật khoe miệng, đưa tay kéo cánh tay của hắn, hai người từ lầu hai xuống, một bên y phục tư lự và một bên y phục bình thường đang đi lại trong hành lang thì thấy đặc biệt không hợp nhau, lập tức ánh mắt người xung quanh đều rơi vào trên người hai người bọn họ.

Hoắc Dần liếc nhìn hộ vệ Giáp, hộ vệ Giáp lập tức tiến lên hỏi chương quỹ: "Từ lâu nổi tiếng nhất trong thành là ở đâu?"

Chương quỹ nhìn hai người này không giống người nhà bình thường, vì vậy lập tức nói tên Bách Yến lâu ra, thuận tiện chỉ đường cho bọn hắn, vốn cũng không xa, chỉ cách một con đường, chỉ là không chịu nổi người ta có tiền, đường đi chỉ mất thời gian một khắc đồng hồ, lại cố tình muốn ngồi vào xe ngựa đi.

Lúc chiếc xe ngựa có dáng vẻ bình thường dừng ở trước cửa Bách Yến lâu, vẫn không có người lên tiếng, chờ Hoắc Dần dẫn Thẩm Miếu vào Bách Yến lâu, mới có người đi tới hỏi bọn hắn muốn dùng gì.

Hoắc Dần cười với gã sai vặt, giọng điệu phóng túng, nói: "Ta muốn phòng riêng tốt nhất, rượu ngon món ăn nhất."

Ánh mắt của Thẩm Miếu vẫn còn đang quan sát Bách Yến lâu, trước mặt ở chỗ này cũng không có nhiều người, có lẽ là người có tiền mới có thể đến tiêu phí, chỉ là người có tiền của cả Ngô Châu cũng không nhiều, sẽ vào Bách Yến lâu, việc phải làm chính là nói chuyện làm ăn rồi.

Hoắc Dần nói với gã sai vặt xong thì nghiêng mặt nhìn Thẩm Miếu cười: "Phu nhân, chúng ta đi lên lầu thôi."

Vốn Thẩm Miếu còn đang quan sát thương nhân xung quanh, nghe câu nói dịu dàng này thì trên cánh tay đều nổi cả da gà, quay lại nhìn nụ cười dịu dàng của Hoắc Dần, bộ dạng không có ác ý kia giống như bị quý ám vậy.

Nàng há miệng, Hoắc Dần giữ vững ôn hòa mỉm cười nhíu mày, Thẩm Miếu lập tức gật đầu nói: "Được."

Thức ăn của Bách Yến lâu quả thật rất ngon, món ăn và trình bày đều không phải là món ăn mà trong tửu lâu bình thường có thể làm ra được, lúc từng món tinh xảo được bưng lên thì Thẩm Miếu cũng đã không nhịn được nuốt nước miếng một cái rồi.

Hoắc Dần nghiêng đầu hỏi hộ vệ Giáp: "Một bàn này bao nhiêu tiền?"

Hộ vệ Giáp tính toán một chút nói: "Hơn một trăm ba mươi hai."

Thẩm Miếu ở bên cạnh nghe lập tức tròn to hai mắt, nghiêng người lôi kéo tay áo Hoắc Dần: "Người điên ư?"

Hoắc Dần rất hài lòng gật đầu: "Có lẽ, bây giờ ông chủ của Bách Yến lâu cũng đã cười đến nở hoa luôn rồi."

Hộ vệ Ất lại nói: "Ông chủ đã đi tới đây rồi."

Hoắc Dần nghe nói, ánh mắt nhìn về phía cuối hành lang, quả nhiên là trông thấy một nam nhân hơn bốn mươi tuổi nâng cao bụng bự vuốt râu ria đi

tối, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa.

Phải biết một bàn thức ăn này của Hoắc Dân đã bù đắp được chi phí gần nửa tháng này của Bách Yến lâu của ông ta rồi, một bữa thức ăn đã phô trương lãng phí như thế, ông ta không tới gặp để mở mang kiến thức hoặc lôi kéo, thì sao giống một thương nhân cho được.

Ông chủ Bách Yến lâu đứng ở trước cửa còn chưa đi vào, đã bị hộ vệ Bính và hộ vệ Đình ngăn lại, hai người trăm miệng một lời nói: "Chủ nhân nhà ta và phu nhân đang dùng bữa ăn, người không liên quan không được đi vào."

Tuy nói không thể đi vào, nhưng vẫn có thể nhìn thấy.

Hoắc Dân gấp thêm miếng thịt để ở trong chén Thẩm Miểu, Thẩm Miểu sử dụng ánh mắt nhìn hẩn, nhỏ giọng hỏi: "Thật sự có thể ăn ư?"

Hoắc Dân cười cười, cũng nhỏ giọng hỏi ngược lại: "Nàng cho rằng không ăn là có thể được trả lại sao?"

"....." Thẩm Miểu im lặng trong chốc lát: "Mẫu thân ngươi có biết ngươi phô trương lãng phí như thế không?"

Hoắc Dân đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Sao? Ăn không ngon sao?"

Thẩm Miểu liếc mắt nhìn đôi đũa vừa mới nâng lên của mình, ngẩn ngơ, nàng còn chưa ăn mà.

Hoắc Dân lại nói: "Nếu phu nhân ăn không quen, vậy chúng ta đi thôi."

Dứt lời, Hoắc Dân lôi kéo tay Thẩm Miểu đứng dậy, đôi đũa của Thẩm Miểu cách một tiếng rơi vào bên trong chén đĩa, nàng nhìn một bàn đầy thức ăn, không hiểu Hoắc Dân đang làm gì.

Bên kia Hoắc Dân đã nhú mày, nói với người phía sau: "Đi dắt ngựa xe tới, đi nhanh."

Ông chủ đứng ở ngoài cửa thấy một màn này, có chút không hiểu, phu nhân kia cũng chỉ ăn một miếng cá, sao lại nói ăn không quen rồi? Ông ta thấy Hoắc Dân đi ra, xoa xoa mồ hôi trên trán nói: "Chuyện này..... Vị công tử này, tiêu điểm có chỗ nào chăm sóc không tốt? Thức ăn còn chưa ăn đã muốn đi."

Hoắc Dân giống như lúc này mới nhìn thấy ông chủ, nói: "A, cũng không phải là như thế, chỉ là phu nhân nhà ta không quen khí hậu thời tiết ở đây, dùng không quen thôi, nếu thức ăn đã được đưa lên thì hãy tính tiền bình thường."

Dứt lời, hộ vệ Giáp cầm hai tờ ngân phiếu một trăm năm mươi lạng đưa cho ông chủ, lại nói: "Còn dư là phần thưởng của chính chủ nhân nhà ta."

Ông chủ liếc mắt nhìn ngân phiếu, xác nhận không thành vấn đề, lúc này mới chậm rãi nghiêng người, đưa mắt nhìn công tử dễ tính này dắt phu nhân không nói một lời rời đi.

Ra khỏi Bách Yến lâu Thẩm Miểu lập tức hỏi Hoắc Dân: "Ngân phiếu là giả chứ gì?"

"Thật." Hoắc Dân nói như chuyện đương nhiên.

"Ngươi xài một trăm năm mươi lượng gọi một bàn thức ăn nhưng một miếng cũng không cho ta ăn đã kéo ta ra ngoài." Thẩm Miểu nghiêm túc nhìn về phía đối phương: "Ngươi không có chuyện gì chứ?"

Hoắc Dân nhìn Thẩm Miểu cười, đưa tay vỗ đầu của nàng nói: "Ở trong nước quá lâu rồi nên đầu óc cũng không tỉnh táo phải không, sao ta làm chuyện lỗ vốn được chứ? Đây cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi." "Lê quý đôn

Thẩm Miểu nhìn hẩn cười rất tự tin, ánh mắt ở dưới ngọn đèn dầu khẽ tỏa sáng, lại cúi đầu nhìn cái tay của đối phương còn đang đặt ở trên eo của nàng, lập tức nghiêng người bước ra một bước.

Hoắc Dân còn có chút không hiểu, Thẩm Miểu đã xoay người chui vào trong xe ngựa.

Vào xe ngựa, Thẩm Miểu mới nghĩ diễn loại trò chơi giả làm phu thê tiêu xài hoang phí của trẻ con với hẩn, mình đúng là điên rồi.

Nàng đưa tay xoa ấn đường, vẫn nên đi miếu Thổ Địa một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nguyệt lão

Chỉ trong thời gian một đêm ngắn ngủi đã có lời đồn truyền ra trong cả thành.

Nói rằng không biết từ đâu tới một đôi phu thê, rất giàu có, công tử kia ra tay rất hào phóng, lúc ở Bách Yến lâu gọi một bàn thức ăn nhưng không đụng đến, cũng bởi vì phu nhân không hợp khẩu vị nên đã trả tiền rồi đi ngay.

Bữa cơm một trăm năm mươi lượng, gia đình bình thường nghe thấy cũng cảm thấy thật không tưởng tượng nổi, nếu tiền đó rơi vào tay gia đình bọn họ thì cũng có thể nuôi sống cả nhà mấy năm đấy.

Tất cả thiên kim công tử giàu có tới đều sẽ trọ ở trong khách điểm Đình Phong, nghe chương quầy khách điểm Đình Phong nói, quả thật công tử kia ra tay rất hào phóng, mới tới đã trả đủ tiền phòng một tháng, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không rời đi.

Trong thành cũng có không ít thương nhân, hơn nữa thành này do hai huyện hợp lại, Huyện lệnh hai huyện Nam Bắc nghe nói chuyện này, cũng cảm thấy ngạc nhiên, vì vậy hôm sau trời vừa sáng đã có thiệp mời, Huyện lệnh không chủ động ra mặt, mà thông qua hai phủ thương trong thành mời Hoắc Dần.

Lúc Hoắc Dần ngủ dậy đuổi lưng một cái, ngáp đi ra cửa xoay người đẩy cửa phòng Thảm Miếu, liếc mắt nhìn nhưng không nhìn thấy người, vì vậy quay đầu lại hỏi: "Nàng đâu?"

Hộ vệ Giáp: "Mới sáng sớm phu nhân đã đi ra ngoài."

Hộ vệ Ất: "Hơn nữa bộ dạng có chút lén lút."

Hộ vệ Bính: "Đặc biệt cẩn thận chúng thuộc hạ đừng nói với đại nhân."

Hộ vệ Đinh: "Đi hướng Tây."

Hoắc Dần nhìn về hướng Tây, nâng cằm suy nghĩ một chút, trong thành phía Tây nhiều hương khói, còn có một miếu Thổ Địa, có lẽ là đi tìm thần Thổ Địa rồi, vì vậy gật đầu, vỗ vỗ bả vai thuộc hạ nói: "Đi, ăn cơm thôi."

Hoắc Dần ngồi ở bên cạnh bàn, thuộc hạ đã bung tất cả điểm tâm lên, vì biểu hiện mình rộng rãi, chén đồ đựng cháo trắng cũng là chén ngọc, dưa bắp cũng là dưa vàng sáng bóng, người nam nhân ngồi ở bên cạnh Hoắc Dần chắc một tiếng tiền tài như rác rưởi, rồi kéo ghế xoay người nhắm mắt làm ngơ.

Hoắc Dần vừa ăn cháo trắng rau dưa, vừa nghe thuộc hạ báo cáo.

Hộ vệ Giáp lấy thiệp mời từ trong ngực ra: "Đại nhân, có thương nhân Cổ Hữu Lượng ở thành Nam mời đại nhân đi Bách Yến lâu dùng cơm."

Hộ vệ Ất cũng lấy thiệp mời từ trong ngực ra: "Thương nhân Lý Thủ Tài ở thành Bắc mời đại nhân đi Bách Yến lâu dùng cơm."

Hộ vệ Bính dừng một chút: "Ông chủ Bách Yến lâu cũng mời đại nhân..... Dùng cơm."

Hoắc Dần nhìn hộ vệ Đinh, hộ vệ Đinh né tránh ánh mắt, đưa tay sờ sờ râu giả, thấp giọng nói: "Thuộc hạ..... Ở chỗ thuộc hạ không có ai mời đại nhân dùng cơm."

Hoắc Dần ừ một tiếng, cúi đầu ăn cháo sạch, lúc này mới nói: "Đi chỗ Lý Thủ Tài, nói ta sẽ dẫn phu nhân đi."

Hộ vệ Ất gật đầu, hộ vệ Giáp nhìn thiệp trong tay mình, hỏi: "Vẫn còn Cổ Hữu Lượng?"

"Tên khó nghe, một phái ứng phó." Hoắc Dần bỏ khăn lụa lau miệng lên trên bàn, đuổi lưng một cái đi ra ngoài: "Tìm phu nhân đi chơi thôi."

Hộ vệ Giáp nhìn hộ vệ Ất, ánh mắt mang theo ý hỏi: "Lý Thủ Tài dễ nghe hơn Cổ Hữu Lượng?"

Hộ vệ Ất nhún vai.

Bốn nam nhân giữ bội kiếm bên hông, ưỡn ngực, đi theo sau lưng Hoắc đại nhân, cất bước ra khỏi khách điểm Đình Phong, đi về phía thành Tây.

Thành Tây phần lớn đều là cầu tiền xin thuốc, cho nên hương khói rất cường thịnh, đi mười bước đã có thể nhìn thấy có người bày quầy bán nhang đèn.

Bên này có vài tòa miếu thờ hưng thịnh, chỉ là không ở chung một chỗ, cách hai con đường mà thôi, miếu Thổ Địa cũng là một trong số đó, cũng coi như cao lớn, hương khói không tồi, trong miếu thần Thổ Địa được đúc bằng đồng, mới hưng sáng đã có không ít người cầm hương đi vào trong miếu.

Tòa miếu lớn này là được sửa chữa xây dựng sau đó, ban đầu có một miếu nhỏ, giống miếu đá bên sông Hoàn Thành, cao đến đầu gối, rơi xuống rất nhiều bụi, bị dón dẹp đến ở dưới cầu đá, đối diện với miếu lớn mới.

Giờ phút này Thảm Miếu ngồi xếp bằng ở dưới cầu, là bị chen lấn đẩy đến miếu Thổ Địa nhỏ bên này, bộ dạng tâm sự nặng nề.

Thần Thổ Địa ngáp một cái, nửa mở mắt nhìn nàng: "Có lời nói thẳng."

Thảm Miếu chặc chặc miệng, không biết mở miệng từ đâu, lại sợ tự nói quá nhiều thần Thổ Địa chê nàng dài dòng, vì vậy nói đơn giản: "Hoắc Dần kéo

ta làm phu nhân của hần."

Thần Thổ Địa chợt trợn to hai mắt, trên tượng bên trong rơi xuống không ít bụi, giọng của ông cao lên: "Ta biết ngay hai người các ngươi có mờ ám mà! Bây giờ ngươi tìm ta là muốn làm cái gì? Nói với ta ngươi muốn làm người sao? Ta cho ngươi biết ngươi nhập thân tịch rồi! Không làm nổi người đâu!"

"Không, không phải như ngài nghĩ." Thảm Miếu khoát tay áo: "Dĩ nhiên là ta biết ta với hần tuyệt đối không thể, nhưng vẫn có chút không biết làm thế nào, đây không phải là tìm ngài tới giải thích nghi hoặc sao."

Thần Thổ Địa vuốt râu: "Nói nghe xem."

"Ngài nói ta đừng quá thân thiết với người phạm, nhưng bây giờ ta bị hần kéo đi giả làm phu thê, hần nói là vì trừ phiến loạn mới như vậy, mà ta cũng không nhìn ra rốt cuộc chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện trừ phiến loạn." Thảm Miếu giờ tay chống cằm: "Ta muốn hỏi ngài, ta còn có biện pháp thoát thân hay không? Đến gần hần, trái tim ta loạn nhịp."

"Trái tim ngươi loạn nhịp?" Thần Thổ Địa cau mày: "Ngươi động phạm tâm rồi?"

Thảm Miếu sững sốt, sau đó lắc đầu: "Không có, ta sợ chết ấy, không phải như ngài nói đâu, một khi không có sông Hoàn Thành, ta cũng sẽ không tồn tại, mà hiện tại nếu bây giờ ta chạy trốn khỏi hần, hần sẽ cho lấp sông đấy."

Thần Thổ Địa dừng một chút: "Vậy ngươi..... Cứ theo hần thôi."

"Cái gì?" Thảm Miếu cho rằng mình nghe nhầm, ban đầu nàng thấy Hoắc Dần đáng yêu nhiều lần đi trêu chọc, thần Thổ Địa lôi kéo nàng quở trách một trận bảo cách xa người phạm.

Hiện tại nàng tới đây cầu xin phương pháp làm sao có thể cách Hoắc Dần xa một chút, thần Thổ Địa lại nói nàng theo đối phương?

Thảm Miếu đưa tay gầy gầy bụi trên mặt thần Thổ Địa: "Đề cho ta theo hần? Ngài không biết rồi, hần rất đáng sợ, hần chỉ cười một tiếng ta cũng đã rụng tóc gãy rồi!"

Thần Thổ Địa không có phản ứng, Thảm Miếu mở trừng hai mắt, đưa tay vỗ vỗ bị đình miếu bị lệch: "Thổ Địa gia? Sao ngài không nói nữa?"

Vỗ mấy lần cũng không có kết quả, Thảm Miếu mới biết mình sợ bị đối phương ném xuống, ban đầu mình kết nghiệt duyên thì phải tự mình đi giải.

Thở dài, chuẩn bị đứng dậy rồi đi, mới quay người lại đã nhìn thấy Hoắc Dần đứng ở phía sau phía bên phải nàng, hai tay chống cằm, trợn tròn hai mắt nhìn nàng.

Ở phía sau hần chia ra sắp xếp giữ vững cùng động tác là hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh.

Thảm Miếu: "....."

Chỉ im lặng trong chốc lát, nàng nuốt nước miếng một cái hỏi: "Ngươi tới khi nào?"

Hoắc Dần bĩu môi: "Vừa tới, chỉ nghe được nàng nói vừa thấy ta cười thì tóc gãy đã rụng đứng."

Thảm Miếu mở trừng hai mắt, sáu người đứng ở phía dưới cầu đá, gió lùa thổi qua, thổi tóc Hoắc Dần có chút rối loạn, mấy sợi lơ lửng ở trên trán, cặp mắt kia gặp gió cũng không nháy lại, nhìn thẳng vào nhìn nàng.

Thảm Miếu hắng giọng một cái: "Ngươi đến tìm ta sao?"

"Ừ."

"Tìm ta làm gì?"

Hoắc Dần khom lưng chui ra khỏi cầu đá phía dưới, phui bụi trên người, rồi sau đó đưa tay về phía Thảm Miếu: "Dẫn nàng đi chơi."

Thảm Miếu đặt tay lên trên tay hần đi ra khỏi cầu, có chút không hiểu: "Chơi? Không trừ phiến loạn sao?"

"Dĩ nhiên là muốn trừ phiến loạn, chỉ là chuyện phải đi từng bước một, hôm nay có vài lời ta muốn dặn nàng." Hoắc Dần lôi kéo Thảm Miếu lên bờ, mấy người xung quanh đều nhìn về phía họ.

Hần cúi đầu sửa lại y phục cho Thảm Miếu, phui bụi trên tay áo nàng xuống, lúc này mới nói: "Lý Thủ Tài mời chúng ta đi Bách Yến lâu dùng cơm tối, ta đoán là vấn đề của Từ huyện lệnh thành Bắc, chỉ là chúng ta vẫn phải đi, để nàng giao tiếp với phu nhân của Lý Thủ Tài, nàng có thể làm được chứ?"

Thảm Miếu nói: "Người phải có quan hệ tới với Lý Thủ Tài?"

Hoắc Dần vừa gật đầu, vừa dẫn nàng qua cầu, đi về phía bên kia: "Năm năm ta rời khỏi nơi này, quan viên Ngô Châu thay máu, thành này cách Chu Sơn gần, gộp cả hai huyện, hàng năm đều sẽ bị Sơn Phi cướp đoạt, nhưng vẫn có mấy người giàu có nàng không cảm thấy có vấn đề ư?"

"Trước đó người cũng đã nói quan phi cấu kết, phú thương này mua được quan phủ, muốn tránh được Sơn Phi cũng chưa hẳn không thể."

"Quả thật như thế, chẳng qua ta cũng không có chứng cứ trực tiếp, những thứ ‘cò dại’ này của Ngô Châu, còn phải diệt trừ cả gốc, bước đầu tiên chính là lấy được tin tưởng của bọn hắn. Thương nhân háms lợi, chỉ thích nhìn tiền, ta mới đến tiêu tiền như nước, tất nhiên sẽ dẫn tới chú ý của bọn hắn."

Lúc này Thẩm Miêu mới suy nghĩ ra nguyên nhân tối hôm qua hắn hào phóng ném một trăm năm mươi lượng: "Người để ta qua lại thân thiết với Lý phu nhân là vì sao?"

Hoắc Dần thoải mái bật cười, nhún mày nói: "Ta điều tra, Lý Thủ Tài vô cùng cưng chiều thê tử, nếu như nàng có quan hệ tốt với Lý phu nhân, truyền chút tin tức cho Lý phu nhân, sau đó Lý phu nhân truyền tới trong tai Lý Thủ Tài, vậy chuyện của chúng ta đã đi được một nửa."

Thẩm Miêu sáng tỏ: "Đây cũng là nguyên nhân người nhất định tìm phu nhân?"

"Nếu không thì sao?" Hoắc Dần đưa tay để ở trên vai của nàng, cúi người xuống cười híp mắt nhìn nàng: "Chẳng lẽ nàng cho rằng ta ham sắc đẹp của nàng?"

Thẩm Miêu thấy hắn lại không đứng đắn, lập tức muốn đẩy hắn ra: "Đi đi đi, sắc đẹp với không sắc đẹp cái gì chứ!"

"Nàng cũng biết nàng không có sắc đẹp nhỉ." Hoắc Dần đưa tay sờ sờ đầu của nàng: "Tiểu Hà Bá à, nàng cần phải một lòng vì dân chúng Ngô Châu, đừng nghĩ tới chuyện tình cảm nữ nhi."

Một tiếng tiểu Hà Bá giống như trở lại mười năm trước, Thẩm Miêu ngồi ở trên cầu sờ đầu của hắn gọi hắn là Tiểu Hoắc Dần.

Nàng dời ánh mắt, nghĩ thầm mình mới không nghĩ đến chuyện tình cảm nữ nhi, nếu không phải người này luôn không biết giữ miệng của mình, nàng cũng sẽ không nghĩ đồng nghĩ tây.

"Đại nhân, ngài viết sao?" Hộ vệ Giáp đột nhiên xông ra, cầm trên tay một cây bút, còn có lụa đỏ.

Thẩm Miêu sững sốt một chút, hộ vệ Át cũng bu lại, cầm trên tay đồ giống vậy, cười nhìn Thẩm Miêu: "Phu nhân thì sao? Muốn cầu nguyện sao?"

Thẩm Miêu nhún mày: "Vật này từ đâu tới?"

Nghiêng đầu nhìn bên cạnh, nhìn gốc cây chứa cầu nguyện, trên nhánh cây treo đầy màu đỏ bằng lụa, viết đều là chút tâm nguyện chúc phúc..., cây này ước chừng có hơn sáu trăm năm rồi, xung quanh thân cây đã có không ít linh tính, chung quanh đây hẳn là có miếu thờ thần tiên.

Thẩm Miêu đi về phía trước mấy bước, lướt qua nhìn đại thụ, quả nhiên ở phía sau nhìn thấy ngôi miếu thờ, trên tấm bảng làm bằng gỗ viết chữ màu đỏ thẫm —— miếu Nguyệt Lão.

Thẩm Miêu chợt quay đầu lại nhìn về phía lụa đỏ nghiêm túc suy nghĩ rốt cuộc Hoắc Dần muốn viết cái gì, giọng hơi lớn chút: "Người dẫn ta tới miếu Nguyệt Lão làm cái gì?"

Hoắc Dần khẽ cau mày, có chút khó xử: "Phu nhân đừng nói trước, vì phu đang suy nghĩ nên viết câu nào."

Thẩm Miêu sững người: "Viết cái gì? Người tới cầu duyên à?"

Hoắc Dần vừa dứt bút, Thẩm Miêu đã tiến tới nhìn, chỉ thấy hơn nửa đoạn lụa đỏ phía trên viết tên hai người bằng lối chữ Thảo, nửa đoạn dưới là một câu: Hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm. (Trích trong bài Tổ trung tình của Cố Quýnh, ý là đến lượt ta giao trái tim của ta cho trái tim nàng.)

Thẩm Miêu mở trừng hai mắt, nàng không đọc nhiều sách lắm, cảm giác đây không phải là một câu hoàn chỉnh, cho nên hỏi: "Có ý gì?"

Hoắc Dần liếc nhìn nàng: "Chính là hai người tốt đẹp."

"Ta với người?" Thẩm Miêu đưa tay chỉ hai người.

Hoắc Dần cười tùm tùm gật đầu: "Đúng vậy, ta với nàng."

Thẩm Miêu giật giật khóe miệng, xoay người liếc một cái, ai muốn tốt đẹp với hắn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bữa tiệc

Trong miếu Nguyệt Lão không ít tin đồ nam nữ, cũng không biết là cầu xin sấm gì, đều đi đến nơi giải sấm để giải sấm.

Thẩm Miếu dạo một vòng trước cửa miếu Nguyệt Lão, rất nhàm chán đứng ở một bên sờ hoa cỏ, nhìn về phía cách đó không xa năm người nam nhân cao lớn trên tay cầm lụa đỏ vô cùng cố chấp với chuyện cầu nguyện, một hơi viết rất nhiều tấm lụa.

Hộ vệ Giáp cầm lụa đỏ trên tay chuẩn bị treo lên, Hoắc Dần quơ tay múa chân nói: "Đó là của ta, treo phía trên nhất."

Sau đó hộ vệ Giáp nhúng chân cách mặt đất, điều khiển khinh công bay lên, nhúng chân nhẹ lên lá cây, rồi treo lụa đỏ được Hoắc Dần viết lên nhánh cây cao nhất, Hoắc Dần rất hài lòng gật đầu.

Thẩm Miếu cảm thấy buồn cười, sau tai đột nhiên thổi qua một trận gió, bị dọa đến nằng chột quay đầu lại.

Một ông lão mặc y phục đỏ, tóc hoa râm theo tầm mắt Thẩm Miếu nhìn lại, lại nhìn Thẩm Miếu một chút: "Hà Bá?"

Thẩm Miếu trừng mắt nhìn: "Nguyệt Lão?"

Ông lão vội vàng khoát tay: "Ta không phải, ta không phải." Vì vậy xoay người muốn đi.

Thẩm Miếu thấy ông vừa bắt tay gỡ đoạn dây đỏ loạn thành một đoàn trong tay vừa nhìn về phía mình, đưa tay gỡ gỡ đầu bộ dạng hình như rất là không hiểu, đi vào trong miếu Nguyệt Lão đã lập tức không thấy bóng dáng.

Hoắc Dần treo hơn mười câu nguyện ở trên đỉnh cây, người bán lụa đỏ ở cửa miếu Nguyệt Lão cũng nhìn không nổi nữa, bốn người hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh luân phiên tới lấy cũng không lấy được, lúc này Hoắc Dần mới bỏ qua, lôi kéo Thẩm Miếu cùng nhau trở về.

Đến buổi chiều, Hoắc Dần cho người chuẩn bị một bộ y phục, định cùng Thẩm Miếu đi Bách Yến lâu dự tiệc.

Lý Thủ Tài nghe nói vị công tử mới tới này ra tay hào phóng, tất nhiên sẽ không giống như lúc làm ăn bình thường, ngoài nhân tiện bày ở đại sảnh một bàn ra còn cái khác nữa.

Hắn ta cũng đã nói với ông chủ của Bách Yến lâu rồi, lâu hai cũng phải trống, không cho người ồn ào, tối nay Từ huyện lệnh cũng sẽ tới đây, tất nhiên ông chủ của Bách Yến lâu sẽ theo ý của hắn ta.

Ra khỏi khách điểm Đình Phong, xe ngựa một đường đi tới Bách Yến lâu.

Thẩm Miếu có chút khẩn trương, hai tay nắm thật chặt ở trong tay áo, Hoắc Dần nhìn ra nàng có chút lo lắng, vì vậy nói: "Nhớ, trên ghế ít hơn ba nệm không ngồi, không phải trà mới của Kim Niên Thái không uống, nếu không phải là thức ăn ta gấp vào trong chén nàng không được ăn, còn lại chỉ cần gạt đầu mỉm cười cho tốt là được."

Thẩm Miếu hít sâu một hơi: "Biết, chớ xem thường ta."

Hai người tới cửa Bách Yến lâu, Lý Thủ Tài mang theo phu nhân của mình đứng ở sau cửa, lúc nhìn thấy xe ngựa tới, lập tức nhìn lên nhìn xuống đánh giá chiếc xe ngựa này hao phí bao nhiêu của cải.

Xe ngựa nhỏ không hề có chỗ nào khác thường, chỉ là người từ trong xe ngựa xuống là khác rồi, lúc mới thấy Hoắc Dần chính là người sống từ nhỏ trong nhung lụa giàu sang, phong cách đứng cũng khác, tuy nói phu nhân không đeo vàng đeo bạc, nhưng cây trâm trên đầu cũng là dùng bảo ngọc để làm ra, trang phục cũng là giá cả xa xỉ.

"Ông chủ Lý?" Hộ vệ Giáp tiến lên hỏi.

Lý Thủ Tài nhếch miệng nở nụ cười: "Vâng, chính là kẻ hèn."

Hộ vệ Giáp gật đầu nghiêng người, giới thiệu: "Đây là chủ nhân nhà ta, còn có phu nhân."

Hoắc Dần vừa xuống xe đã bày ra bộ dạng công tử hoàn hảo, tao nhã lễ độ đứng đó làm cho Thẩm Miếu cảm thấy có chút xa lạ.

Hắn cũng không tự cao tự đại với Lý Thủ Tài, quát lớn nói hộ vệ Giáp không hiểu quy củ hậu, chủ động giới thiệu: "Tại hạ họ Thẩm, đây là phu nhân nhà ta, mới sáng sớm ông chủ Lý đã đưa thiệp mời, thịnh tình khó chối, tất nhiên tới dự tiệc."

Lý Thủ Tài chấp tay: "Ông chủ Thẩm, Thẩm phu nhân."

Trái lại Lý phu nhân biết làm người, cười nói: "Lão gia, còn không nhanh mời người đi vào, chẳng lẽ muốn nói cả đêm ở bên ngoài?"

Lý Thủ Tài vội cười lên: "Đúng vậy đúng vậy, là ta sơ sót, mời ông chủ Thẩm."

Lý Thủ Tài bao cả lâu hai, cho nên từ sau khi lên lầu đã không thấy bóng người rồi, Hoắc Dần lại thấy trường hợp thế này rất thuận lợi.

Sau khi Thẩm Miếu ngồi, phu nhân của Lý Thủ Tài lại gần cười với nàng, nói: "Thẩm phu nhân nhìn rất trẻ tuổi, không giống ta, đã sớm già rồi."

Thẩm Miếu mở tròng hai mắt, đây là đang nói chuyện với nàng? Là lời kéo sao?

Nàng cười khê: "Nếu ta đến tuổi như Lý phu nhân, sợ rằng không được một nửa dung mạo của Lý phu nhân ấy chứ."

Lý Thủ Tài thấy hai vị phu nhân nói chuyện không tẻ, vì vậy cũng mở miệng: "Ông chủ Thẩm đến từ đâu? Hôm qua mới đến trong thành ư? Ta nghe nói ông chủ Thẩm ném hơn trăm lượng bạc ở Bách Yên lâu, chỉ sợ cũng là người làm ăn nhĩ?"

Hoắc Dần thổi ngòi ly trà rồi sau đó đưa cho Thẩm Miếu, lúc này mới nói: "Quả thật là tại hạ mới đến thành hôm qua, cũng như ông chủ Lý đã nói, là một người làm ăn."

"Địa phương Ngô Châu xa xôi, lại có Sơn Phi hoành hành, không phải là một địa phương làm ăn tốt." Lý Thủ Tài sờ râu ở dưới cằm, nói.

"Ta đã đến rồi, vậy tất nhiên chứng tỏ bên này có sinh ý có thể làm." Hoắc Dần gật đầu cười nói.

"Có thể nói ra cho ta nghe chút hay không, không nói gạt ngài, câu nói của ta ở trong thành này có chút trọng lượng, nếu có con đường kiếm tiền, ta sẽ giúp ngài khai thông." Lý Thủ Tài nói xong, lại thấy Hoắc Dần chỉnh lại cây trâm trên đầu cho phu nhân của mình, giống như suy nghĩ hoàn toàn không đặt ở trên phương diện làm ăn.

"Giúp khai thông? Ông chủ Lý muốn phân chia chút nhĩ." Hoắc Dần dứt lời, suy nghĩ một phen, rồi sau đó nói: "Cũng không phải là không thể nói, chắc không lâu nữa ông chủ Lý cũng sẽ nghe chút tiếng gió."

"Tiếng gió gì?"

"Ta từ kinh thành tới đây, đến nơi này sau Tri phủ mới nhậm chức của Ngô Châu một ngày, trên đường đứng lúc ở chung một khách điểm với hân, biết lần này hân trở về Ngô Châu chuyện đầu tiên phải làm là trừ phiến loạn."

Lý Thủ Tài nhú mày, uống một hớp trà sau đó nói: "Đây cũng không phải là chuyện mới, những người đảm nhiệm chức Tri phủ đều muốn trừ phiến loạn."

"Quả thật như thế, thành này cách Chu Sơn gần, nếu như trừ phiến loạn, tất nhiên có quan binh đóng ở trong thành." Hoắc Dần nói đến chỗ này, ý vị sâu xa nhìn về phía Lý Thủ Tài.

Lý Thủ Tài ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, Hoắc Dần đặt ly trà xuống thờ dài nói: "Ông chủ Lý, buổi chiều hôm nay có hai tòa nhà trống được mua nhĩ?"

Lý Thủ Tài cau mày: "Không lẽ là ông chủ Thẩm mua?"

Hoắc Dần gật đầu: "Không những như thế, hai tòa nhà của ông chủ Cổ ở thành Nam ta cũng mua luôn."

"Ngài mua nhiều tòa nhà như vậy làm gì?" Lý Thủ Tài lau mồ hôi trên trán, hỏi. Lẽ quý đôn

"Nếu triều đình thật sự trừ phiến loạn, ông chủ Lý cũng biết rõ ta mua nhà để làm gì mà." Hoắc Dần nói: "Cẩn thận làm ăn không kiếm được nhiều tiền, ta là người không cố định ở một chỗ, cho nên mới phải mang theo phu nhân bốn tẩu khắp nơi, nếu ông chủ Lý có hứng thú, không ngại đi khách điểm Đình Phong tìm ta nói chuyện." Lẽ quý đôn

Dứt lời, Hoắc Dần đứng phắt dậy, khom lưng nhỏ giọng nói: "Đi, phu nhân, ông chủ Lý cũng không thành tâm mời ăn cơm, nàng xem, ngồi nửa ngày rồi nhưng món ăn còn chưa lên."

Lý Thủ Tài vội đứng lên: "Aizz, ông chủ Thẩm chó đi, thật ra thì hôm nay ta còn mời Từ huyện lệnh, Huyện lệnh đại nhân sẽ đến ngay, ngồi xuống chờ một chút nữa thôi."

Hoắc Dần khoát tay áo: "Ta không muốn qua lại với người quan phủ."

Thẩm Miếu đứng lên, mặc cho Hoắc Dần kéo rời khỏi lầu hai.

Lý Thủ Tài đi theo ra ngoài, khuyên bảo đôi câu cũng không thể thành công giữ lại Hoắc Dần, chỉ có thể nắm tay thờ dài, quay đầu lại liếc mắt nhìn phu nhân mình, nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân đã hỏi được những gì?"

Lý phu nhân vừa muốn nói chuyện thì cửa ở nhà gian bên cạnh nơi được Lý Thủ Tài chọn lúc đầu đã mở ra, Từ huyện lệnh mặc thường phục nhìn Lý Thủ Tài, lại lầu dưới, cau mày nói: "Người đi rồi?"

Lý Thủ Tài chấp hai tay: "Đi rồi."

"Người này, rốt cuộc có lai lịch gì, còn biết triều đình phải phái người đến trừ phiến loạn." Từ huyện lệnh sờ cằm, Lý Thủ Tài tròn tròn hai mắt hỏi: "Quả nhiên sẽ trừ phiến loạn?"

Từ huyện lệnh gật đầu: "Là có tiếng gió này, hai năm qua công tử Hoắc gia ở trong triều rất thuận buồm xuôi gió, lại cứ muốn trở về, ta cũng nhận được tin tức, lần này hân trở lại có mục đích khác, cũng có nói đến trừ phiến loạn, chỉ là cho dù nói thế nào cũng chưa chắc chắn."

"Nếu như thật sự muốn trừ phiến loạn, ông chủ Thảm này mua nhà thì có ích lợi gì?" Lý Thủ Tài không nghĩ ra.

Từ huyện lệnh xuy một tiếng: "Người kia để lại cho người hai câu sáo rỗng, kết quả nói phân nửa thì người cũng đi rồi, nếu như công tử Hoắc gia kia trở lại thật sự muốn trừ phiến loạn, ta và người còn có bạc có thể cầm?"

Từ huyện lệnh nói xong, mang theo người làm cùng rời đi, chỉ để lại Lý Thủ Tài và phu nhân đứng ở trong hành lang.

Lúc này gã sai vặt của Bách Yến lâu mới bụng thức ăn lên, Lý Thủ Tài vội ngăn cản đối phương: "Ah? Dọn thức ăn lên hả? Không phải nói đợi sao?"

"Ông chủ Lý, đến giờ rồi." Gã sai vặt cười làm lành.

Lý Thủ Tài hứ một tiếng, vốn nghĩ tới nếu không thể đồng ý có thể đi trước thời hạn, món ăn chưa lên cũng có thể tiết kiệm chút tiềnb, vì vậy hỏi: "Vẫn còn những món ăn chưa được đưa lên? Mọi người đi hết rồi, ta cũng không cần nữa."

Gã sai vặt ngăn người: "Nhưng tiền thức ăn đã thanh toán rồi."

"Người nào trả?" Lý Thủ Tài cau mày.

Gã sai vặt vò đầu: "Vị công tử vừa mới đi đã trả."

"Ông chủ Thảm?" Lý phu nhân nhìn Lý Thủ Tài, gã sai vặt không nói chuyện nữa, khom người bụng thức ăn tiến vào.

Lý Thủ Tài khàn giọng: "Rốt cuộc tên họ Thảm này có ý gì đây."

Lý phu nhân nói: "Lúc thiếp nói chuyện với Thảm phu nhân, biết hấn của cái giàu có, không phải người làm ăn mua bán bình thường, nhưng hỏi nhà bọn họ buôn bán gì, Thảm phu nhân lại ấp úng, chỉ sợ không phải buôn bán bình thường."

"Phát tài từ trừ phiến loạn, có thể là buôn bán bình thường gì? Bí quá hoá liều thôi."

Xe ngựa nhỏ đi trở về khách điểm Đình Phong, bên trong xe ngựa Hoắc Dần cau mày bấm tính tiền trên đầu ngón tay, Thảm Miểu ngồi ở đối diện bĩu môi: "Thật sự hào phóng, lại tốn một trăm lượng."

Hoắc Dần chắc chắn miệng: "Có thể lấy về, luôn có thể lấy về từ phương diện khác."

"Vì sao vừa rồi người lại tiết lộ chuyện trừ phiến loạn với bọn họ?"

Hoắc Dần nói: "Ta muốn kéo Lý Thủ Tài, tất nhiên phải ném ra một chút tin tức dẫn hấn ta mắc câu, Lý Thủ Tài không phải thương nhân bình thường, quan hệ giữa hấn ta và Từ huyện lệnh tốt, tất nhiên biết chuyện trên núi Chu Sơn, nếu ta cùng là đồng bọn với hấn ta, muốn biết được tin tức Sơn Phi thì chẳng phải khó khăn."

Thảm Miểu ngăn người: "Không phải còn có ta sao?"

"Cứ điểm của Sơn Phi ở nơi nào, bao nhiêu người, binh lực như thế nào nàng biết. Có thể có quan hệ với quan phủ, hàng năm Từ huyện lệnh và bọn họ cùng nhau vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân nàng lại không biết, trừ phiến loạn tất nhiên quan trọng, nhưng diệt trừ những quan lại này ở Ngô Châu cũng quan trọng." Hoắc Dần hơi nhíu mày, nhớ tới chuyện như vậy thì hết sức nghiêm túc. Lê quý đồn

Xe ngựa hơi sáng, Thảm Miểu nhìn về mặt nghiêm túc kia, tim đột nhiên loạn nhịp.

Có lẽ tầm mắt của nàng quá trực tiếp, dẫn đến Hoắc Dần nhìn nàng, nhíu mày hỏi: "Sao vậy?"

Thảm Miểu lắc đầu một cái, Hoắc Dần đột nhiên đưa tay về phía nàng.

Rèm cửa sổ bị gió thổi hất lên, ngọn đèn dầu hơi yếu ngoài xe chiếu vào, tay Hoắc Dần để ở trên mặt Thảm Miểu, Thảm Miểu tròn hai mắt nhìn hấn, sau một chột nhắm lại.

"A....."

Hoắc Dần néo g mặt của nàng, lông mày nâng lên, cười hỏi: "Nàng sợ bị sắc đẹp của ta mê hoặc nhỉ?"

"Nói mình như vậy, người còn không biết xấu hổ!" Thảm Miểu đẩy tay của hấn ra, che mặt của mình nói: "Lần sau người còn không biết lớn nhỏ động tay động chân với ta, ta sẽ lập tức trở lại trong sông!"

Hoắc Dần xuy một tiếng bật cười, hai tay ôm ngực dựa người về sau, ánh mắt trầm xuống, trong đôi mắt kia không còn mang theo trêu chọc giống lúc trước nữa, ngược lại thu lại rất nhiều cảm xúc, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vết sẹo

Hoắc Dần mới đề lộ tin tức trừ phiến loạn với Lý Thủ Tài không bao lâu, đã cho người trong phủ nha Tri phủ dán bảng cáo thị ở bên ngoài, triệu tập dân binh, cùng nhau trừ phiến loạn.

Sau khi tin tức này được truyền ra thì rất nhanh đã truyền đến trong các thành trấn Ngô Châu, đến trong tại Từ huyện lệnh, Huyện lệnh nâng ly trà lên cười giễu cợt, lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Trước đó ta còn kỳ vọng xem Hoắc gia công tử sẽ có bản lĩnh gì, rốt cuộc thì cũng không đáng tin, phần lớn dân chúng Ngô Châu đều khổ cực, còn có thể triệu tập được dân binh hay sao." đi đến đã nể quý đôn

Ngồi đối diện ông ta là Lý Thủ Tài cũng cười theo, trong đầu đều là công việc kiếm tiền.

Gã tò mò, gã thật sự tò mò tòa nhà của mình bị Thảm công tử kia mua rốt cuộc là dùng để làm gì, ở trên con đường trừ phiến loạn này, có thể kiếm được tiền của bất chính gì chứ?

Hắn không đứng cùng chiến tuyến với quan phủ, thì gia tài bạc vạn cũng sẽ bị son phi cướp đi mà thôi.

Mà lúc này Hoắc Dần tựa vào trên ghế bên cửa sổ trong phòng khách điểm, vừa gặm quả táo, vừa lật xem sách.

Bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh đứng ở sau lưng hắn xếp thành một hàng, mấy ngày nay nhìn thì gió êm sóng lặng, nhưng quan phủ và Son Phi đều nghe được tin tức Tri phủ muốn trừ phiến loạn, tất nhiên bắt đầu khởi động dòng nước ngầm.

Trừ chuyện lần đó ra..... Hộ vệ Giáp bày tỏ đã mấy ngày rồi hắn vẫn không nhìn thấy phu nhân tương lai đâu cả.

Không phải chỉ mình hắn, đến hộ vệ Ất Bính Đinh cũng không nhìn thấy, mà đại nhân nhà bọn họ dường như xem người kia chưa từng xuất hiện, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, thậm chí càng ăn uống thoải mái hơn trước kia.

Mấy ngày trước Hoắc Dần đã nói phải chờ Lý Thủ Tài tới đây, cho nên để Thảm Miểu thoải mái mấy ngày, đồng ý cho nàng trở về làm bạn với đám tôm cua cá trong sông.

Thảm Miểu trở về trong sông cũng không phải là không hề làm gì cả, Hoắc Dần thả ra tin tức trừ phiến loạn, tất nhiên son phi trên Chu Sơn cũng có hành động, cho nên nàng theo nguồn nước lên núi dò xét một phen.

Tất nhiên một đám son phi rời rạc căng thẳng, cũng thu liễm lại rất nhiều, hình như Lộc Phong Trại cũng đang chuẩn bị cho chuyện trừ phiến loạn, mấy đêm liền đang họp bàn với nhau, chỉ là có người đứng đầu nói cụ thể gì đó nhưng Thảm Miểu không biết.

Nàng vẫn thoáng một cái đi đỉnh núi khác điều tra, trái lại bên kia yên tĩnh hơn nhiều, trước sau như một huấn luyện thủ hạ, kho lúa đầy ắp, cũng không vì thế mà lo lắng.

Vào ngày thứ năm Tri phủ thông báo chuyện triệu tập dân binh trừ phiến loạn thì Lý Thủ Tài chủ động tới tìm Hoắc Dần.

Sáng sớm ngày hôm đó Thảm Miểu trở lại, đang trên đường trở về nhìn thấy cỗ kiệu Lý Thủ Tài, biết được gã muốn đi khách điểm Đình Phong, thì đi nhanh về trước.

Hộ vệ Giáp ngáp nhìn thấy Thảm Miểu ngoài đầu vào từ ngoài khách điểm thì sững sốt, há mồm hỏi: "Phu nhân, mấy ngày nay đi đâu vậy ạ?"

Thảm Miểu trừng mắt liếc hắn: "Người thật sự xem ta là phu nhân của nhà người rồi à!"

Trên tay hộ vệ Ất đang bung nước nóng, trừng mắt nhìn Thảm Miểu cười nói: "Chuyện này sớm muộn gì cũng thành sự thật thôi."

Thảm Miểu khoát tay áo: "Ta không tán gẫu những chuyện này với các người, Hoắc Dần có ở bên trong không?"

Mấy tên hộ vệ cùng gật đầu, Thảm Miểu đẩy cửa ra lập tức đi vào.

Hộ vệ Bính đưa tay muốn ngăn cản, vậy mà chậm một bước, hắn từ từ thu tay lại, nhìn hộ vệ Đinh, sau đó nói: "Đại nhân đang thay y phục....."

Hộ vệ Giáp, hộ vệ Ất, hộ vệ Đinh cùng im lặng, một lát sau mới mở miệng: "Không có chuyện gì, phu nhân tương lai mà, nhìn thấy thì cứ cho nhìn thấy thôi, dù sao đại nhân chúng ta không thiệt thòi." đi đến đã nể quý đôn

Lúc Thảm Miểu đẩy cửa vào lại không nhìn thấy Hoắc Dần, nếu không thì lúc đó nàng đã lập tức đi ra ngoài thậm chí nàng còn có lòng khép cửa phòng lại, sai bước đi vào bên trong, vừa đi vừa kêu: "Chính ta ở trên đường về nhìn thấy Lý Thủ Tài, có phải tới tìm người hay không?"

Lướt qua bình phong, về mặt Thảm Miểu cứng đờ.

Nàng nhìn thấy Hoắc Dân đứng ở sau tấm bình phong đang mặc y phục lên người, đối phương cũng đang nhìn nàng.

Phía dưới Hoắc Dân mặc quần, thân trên không một mảnh vải, một tay cầm áo trong, một tay cầm khăn mặt, hơi nước nóng hằm hạp.

Hắn mở trừng hai mắt, thấy Thẩm Miêu còn chưa có ý định xoay người, vì vậy ném khăn mặt cầm trong tay đi, hắng giọng một cái, nhú mày hỏi: "Nếu không thì đợi lát nữa ta mặc lại lần nữa, để nàng nhìn lâu hơn nhé?"

Thẩm Miêu chợt hồi hồn, xoay người lại, gương mặt đỏ bừng nói: "Đùa... đùa cái gì vậy chứ....."

Lời còn chưa dứt, Hoắc Dân đã cắt ngang: "Ta không phải lưu manh đùa giỡn, là chính nàng xông vào đây."

Thẩm Miêu đưa một ngón tay ra chỉ vào hắn ở phía sau lưng mình, nói: "Nhanh... nhanh... nhanh mặc y phục....."

Vẫn bị Hoắc Dân cắt ngang: "Lẽ ra phải mặc, thấy nàng nhìn chăm chú, nên mặc từ từ để nàng nhìn cho kỹ."

Nói xong câu này, còn mang theo tiếng cười, Thẩm Miêu dậm chân tại chỗ, cúi đầu che mặt đi khỏi bình phong, trực tiếp đi tới bên bàn, đưa lưng về phía Hoắc Dân tự rót trà cho mình.

Thẩm Miêu há miệng run rẩy nâng ly trà lên, nhớ lại nơi mình mới vừa nhìn kia, vốn có chút ngượng ngùng, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, trong lòng từ nóng ran chậm rãi bình thường trở lại, ngược lại nổi lên chút nghi ngờ.

Trên ngực Hoắc Dân có một vết sẹo do đao gây ra, trực tiếp đi vào ngực trái, vết sẹo dữ tợn kia hẳn là tổn thương đến tính mạng, vết đao cũng đã lâu rồi, mặc dù khép lại, nhưng vẫn khiến cho trong lòng Thẩm Miêu kinh hoàng.

Mấy năm nàng ở Ngô Châu này, chưa bao giờ nghe nói trên đường Hoắc Dân vào kinh đi thi xảy ra chuyện gì cả, thỉnh thoảng đi Hoắc gia thăm nhà, cũng không nghe nói Hoắc Dân bệnh nặng hoặc là bị thương gì.

Nếu như lúc hắn thật sự bị vết thương nghiêm trọng như thế, Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân không nói hai lời cũng tất nhiên chạy tới Kinh Thành chứ nhỉ.

Hoắc Dân mặc y phục xong đi tới từ sau tấm bình phong, vừa cúi đầu chỉnh cổ áo, vừa ngồi ở bên người Thẩm Miêu, sau khi chỉnh thỏa đáng mới đưa tay khoác lên trên vai của nàng, bộ dạng như một ca ca tốt, hỏi nàng: "Tìm ta chuyện gì?"

"Mấy ngày này ta đi Chu Sơn giúp người xem xét, thấy thời gian cũng gần tới rồi nên trở lại, ở trên đường nhìn thấy Lý Thủ Tài, có lẽ gã sẽ tới ngay lập tức." Thẩm Miêu nhìn Hoắc Dân, nói xong ánh mắt lơ đãng rơi vào vị trí ngực trên bộ y phục sạch sẽ đẹp đẽ của hắn.

Hoắc Dân gật đầu: "Ừ, gã háms lợi, có lẽ cũng đã đến lúc nên tới hỏi ta chuyện phát tài, nàng thấy gã ngồi xe ngựa tới?"

Thẩm Miêu gật đầu, Hoắc Dân liền nói: "Vậy chỉ sợ gã cũng mang theo phu nhân tới, đợi lát nữa nàng thay bộ y phục, nói nhiều chuyện với Lý phu nhân, tiết lộ một chút cho nàng ta, nhưng mà phải đào được chút tin tức, ta muốn biết bọn họ là trực tiếp có quan hệ với sơn phi, hay thông qua Từ huyện lệnh mới có quan hệ."

Thẩm Miêu ừ một tiếng, ánh mắt lại liếc nhìn trên ngực Hoắc Dân.

Hoắc Dân nhìn thấy, nâng ly trà lên uống một ngụm nước, sau cái nhìn thứ ba của Thẩm Miêu thật sự có chút không chịu nổi, đặt ly trà xuống đứng tháo dây thắt lưng.

Thẩm Miêu chợt lui về phía sau, tròn tròn cặp mắt hỏi hắn: "Người làm cái gì đấy?"

Hoắc Dân vẫn không ngừng động tác: "Không phải nàng muốn xem ư, ta cởi hết để nàng nhìn cho đã."

Thẩm Miêu nghe lời này tai đều đỏ cả, nàng vội đưa tay che hai mắt của mình, hắt mặt nói: "Người... người... người thắt dây lưng lại đi!"

Hoắc Dân tùy ý thắt lại dây lưng, ngồi ở bên cạnh, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu hỏi nàng: "Có phải nàng đã nhìn thấy vết sẹo rồi không?"

Thẩm Miêu gật đầu: "Đã nhìn thấy."

"Muốn hỏi ta sao có vết sẹo kia?"

Thẩm Miêu tiếp tục gật đầu: "Ừ."

Hoắc Dân thấy nàng vẫn còn che mặt, vì vậy thở dài, kéo tay nàng ra nói: "Ta không cởi, là muốn trò chuyện với nàng."

Thẩm Miêu không tin mở ra một khe hở nhỏ, phát hiện quả thật Hoắc Dân không cởi, vì vậy ngồi nghiêm chỉnh, nghĩ đến vết sẹo kia, ần đường lại nhú lại: "Lúc ở kinh thành, người đánh nhau với người khác?"

Hoắc Dân bật cười, hắn nhìn đôi mắt hoa đào của Thẩm Miêu, trong lòng đã nổi lên chút gợn sóng, giống như có gió thổi qua mặt hồ, từng gợn sóng nhấp nhô, chỉ là cất giấu trên từng gợn sóng nhấp nhô trên mặt hồ kia là muốn phun trào nham thạch nóng chảy, nhưng bị hắn đè trở về lại.

"Tiểu hà thần, kẻ ngu ngốc thì có chỗ tốt của kẻ ngu ngốc." Hoắc Dần đưa tay sờ sờ tóc của nàng: "Nàng trông nàng xem, rất hồn nhiên."

Thẩm Miểu đẩy tay hắn ra, trợn tròn cặp mắt: "Cút đi!"

Ngoài phòng, hộ vệ Giáp gõ cửa phòng: "Chủ nhân, ông chủ Lý tới."

Hoắc Dần nhìn y phục vô cùng tùy ý trên người Thẩm Miểu, nói ra bên ngoài: "Bảo ông chủ Lý đợi một lát, ta và phu nhân còn chưa dậy."

Hoắc Dần nói xong, lập tức đứng dậy đi mở hòm, tìm một bộ y phục sạch sẽ cho Thẩm Miểu, chỉ chỉ phía sau bình phong nói: "Đi thay đi, nhớ phải nói chuyện rõ với Lý phu nhân."

Thẩm Miểu cầm y phục đi tới sau tấm bình phong, nàng thay y phục không như Hoắc Dần muốn coi, dù sao biết chút pháp thuật nhỏ, chỉ nháy mắt đã thay xong, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Hoắc Dần khoanh tay trước ngực tựa vào cạnh bình phong, nghiêng đầu chắc chắn nói: "Không có ý nghĩa."

Thẩm Miểu trực tiếp trùm y phục đã thay ra lên trên đầu của hắn, lúc lướt qua hắn trong miệng còn nói thầm: "Sao trước kia ta lại không phát hiện ra người là thứ người như thế."

Nếu phát hiện, dù thấy hắn đáng yêu cũng sẽ không đi chọc hắn! Hắn không thể tránh ra xa!

Khi Hoắc Dần và Thẩm Miểu cùng nhau đi ra, ông chủ Lý và phu nhân đang dùng điểm tâm ở trong sảnh, thấy Hoắc Dần xuống, vì vậy đứng lên nói: "Ông chủ Thẩm, sáng sớm đã tới tìm ngài, không quấy rầy ngài chứ?"

Bề ngoài của Hoắc Dần vẫn luôn là công tử dễ tính khiêm nhường, cho nên cười nói: "Không sao, ta và phu nhân cũng đã thức dậy rồi."

Thẩm Miểu ngồi xuống ở bên cạnh Lý phu nhân, hai người đã gặp mặt trước đó, cho nên hiện tại cũng không lạnh nhạt.

Lý phu nhân cầm tay Thẩm Miểu nói: "Mấy ngày nay ta cùng với lão gia ra cửa, sáng nay lúc trở lại nhìn thấy hoa đào nở ở ngoài thành, hương hoa bay khắp mười dặm, cho nên muốn mời mọi người cùng đi xem, lão gia còn nói ta, sáng sớm tới quấy mọi người là rất vô lý, mà ta lại không kịp đợi chỉ muốn kéo mọi người đi ngắm hoa."

Thẩm Miểu nở nụ cười: "Mọi người chỗ này cũng chưa đi đâu chơi cả, đúng lúc đi xem hoa đào luôn."

Hoắc Dần thấy bộ dạng của ông chủ Lý như có lời muốn nói, ước chừng cũng đoán được, vì vậy gật đầu: "Nếu phu nhân muốn đi, vậy chúng ta dùng điểm tâm trước, đợi lát nữa ngồi xe ngựa ra khỏi thành."

Sau khi bốn người dùng điểm xong thì ngồi một chiếc xe ngựa ra cửa, hộ vệ Giáp Át Bính Đình là cười ngựa theo ở phía sau, gia đình Lý gia chỉ có thể đi bộ, nhìn bốn nam nhân cười tuấn mã, khỏi phải nói trong lòng rất hâm mộ.

Đến nơi hoa đào nở rộ, Thẩm Miểu xuống xe nhìn qua, quả nhiên là một phong cảnh đẹp không sao tả xiết, chỉ sợ chỗ này là một vườn hoa đào, bước vào một bước giống như đi vào biển màu hồng, từng cánh hoa màu hồng bay theo gió, mang theo mùi thơm hoa đào, rất đặc sắc.

Lý phu nhân lôi kéo Thẩm Miểu đi vào trong vườn đào, vốn Hoắc Dần muốn cùng đi, nhưng Lý Thủ Tài lại đưa tay khoắc lên trên bả vai của hắn, cười nói: "Ông chủ Thẩm nên cùng ngồi uống trà với tại hạ ở đây thì hơn."

Gia đình Lý gia chuẩn bị tốt trà nóng, trái tằm chặn dày trên đất, chỉ sợ là đã sớm có chuẩn bị.

Hoắc Dần làm theo Lý Thủ Tài ngồi ở trên chần bông, trên tay mỗi người cầm một ly trà nóng, Hoắc Dần cũng không quanh co lòng vòng, uống một hớp nói: "Ông chủ Lý có lời gì cứ nói thẳng."

"Ông chủ Thẩm thật là sáng khoái." Lý Thủ Tài nói: "Mấy ngày trước đây ông chủ Thẩm nói triều đình có động tĩnh trừ phiến loạn, quả thật chỉ mấy ngày đã có tin tức trừ phiến loạn truyền đến, Tri phủ mới nhậm chức mời chiêu dân binh trừ phiến loạn, không biết ngài thấy thế nào với chuyện lần này?"

Hoắc Dần cười: "Chỉ là ngụy trang mà thôi, vì để son phi buông lỏng cảnh giác, theo ta được biết triều đình đã phái binh tới đây, cũng đưa tới một khoản ngân lượng, có lẽ có hơn hai ngàn người, cộng thêm bên trong Ngô Châu, ước chừng ba ngàn người."

Lý Thủ Tài thở ra một hơi: "Ba ngàn người? Trước đó, triều đình nói trừ phiến loạn, cũng chỉ điều binh ở Lâm Châu, cộng thêm quan binh lười biếng của bản địa Ngô Châu, gom lại cũng chưa đủ ngàn người." ~~đi đến đây~~ ~~nhìn thấy~~ ~~đón~~

Hoắc Dần đặt ly trà xuống: "Nếu không có ba ngàn người, ta cũng sẽ không chuẩn bị ở lại nơi này."

Lý Thủ Tài nghe lời này ánh mắt sáng lên, nháy nháy mắt, sau đó nói: "Ta thật sự không nhìn ra, thì ra ông chủ Thẩm nói không giao tiếp với quan phủ, là muốn kiếm tiền của quan phủ."

Hoắc Dần tới gần Lý Thủ Tài, ánh mắt sáng quắc: "Ta không những lấy tiền quan phủ, ta còn muốn lấy tiền của son phi nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Phù Dung

Trong vườn đào, Lý phu nhân hái một đóa hoa đào cài ở trên tóc Thẩm Miêu, cười híp mắt nhìn nàng, trái lại rất dịu dàng: "Rất đẹp." lễ quý đôn

Thẩm Miêu còn chưa kịp nói chuyện, Lý phu nhân đã lên tiếng trước: "Đúng rồi, lần trước cũng không kịp hỏi, nhà muội buôn bán gì vậy? Ra cửa đều có thốt ngựa hộ vệ đi theo, thật uy phong."

Thẩm Miêu suy nghĩ, nhớ tới lời Hoắc Dần nói, vì vậy nói: "Buôn bán gì thì khó mà nói, chỉ là đều dùng cho những địa phương rối loạn." các bạn hãy đọc truyện tại để ủng hộ chính chủ nhé.

"Lương thực?" Lý phu nhân hỏi.

Thẩm Miêu gật đầu: "Cũng có."

Lý phu nhân siết chặt hai tay, lồng ngực chấn động, nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ còn có vũ khí?"

Thẩm Miêu cười với nàng ta, không nói, chỉ đưa tay chỉ vào một chỗ nói rất đẹp, không thừa nhận cũng không phủ nhận, đi theo sau lưng nàng là Lý phu nhân đang cháy mồ hôi đầm đìa trên đầu dù là đang buổi sáng ngày xuân, nghĩ thầm có thể buôn bán binh khí rồi cuộc là ai chứ?

Làm vũ khí thì cũng không phải chuyện mà một thương gia bình thường có thể làm, tất phải móc nối với triều đình, mặc dù Ngô Châu khép kín, nhưng đều biết chút về những gia đình giàu có hay có thế, thương hộ có thể móc nối với triều đình, chỉ có một mình Hoắc gia, nhưng cũng không dám trực tiếp chế tạo binh khí buôn bán, Thẩm gia này.....

Thẩm Miêu xoay người cười nói với Lý phu nhân: "Trên đường tới Ngô Châu ta cũng có nghe chút ít về Ngô Châu, hình như chỉ có Hoắc gia chuyên từ kinh thành tới ra thì sẽ không có một thương nhân nào làm được, Hoắc gia cũng hàng năm nộp đủ tiền mới có thể được bảo toàn, không ngờ tới chỗ này mới biết, trong cát đá cũng có rất nhiều trân châu rực rỡ giống như Lý gia đây."

Lý phu nhân khoát tay áo: "Nào có, đều là mưu sinh trong khôn khéo, kéo dài hơi tàn."

"Lý gia có quan hệ tốt với Từ huyện lệnh, có quan phủ che chở hẳn cũng không tệ." Thẩm Miêu gật đầu, sau đó lại cau mày than thở: "Aizz, nhưng đáng tiếc, ta cùng với phu quân không thích có quan hệ với quan phủ, nếu không cũng có thể chia chút cách kiếm tiền trong chuyến đi Ngô Châu này với các người."

Lý phu nhân vừa nghe, vội nói: "Chúng ta cũng không quen quan phủ, cũng chỉ làm chút buôn bán trong huyện này nên phải dựa vào Huyện lệnh."

"Hả?" Thẩm Miêu hé miệng cười: "Vậy khi trở về ta sẽ nói với phu quân, dù sao bên ta cũng không quen thuộc ở đây, nếu có người có thể dẫn đường, đương nhiên tốt hơn nhiều."

Dạo chơi ngắm hoa vào sáng sớm đã kết thúc, Lý Thủ Tài đưa tiễn xe ngựa chở Thẩm Miêu và Hoắc Dần về khách điểm Đình Phong, rồi cùng phu nhân rời đi.

Trở về trong xe ngựa, Lý phu nhân nói những chuyện đã nói với Thẩm Miêu cho Lý Thủ Tài nghe, Lý Thủ Tài liền chắc ba tiếng, lắc đầu nói: "Chuyện này chúng ta không thể chạm vào."

Lý phu nhân đầm đìa mồ hôi vai Lý Thủ Tài, nhíu mày: "Chàng có biết hôm nay lúc thiếp Thẩm phu nhân kia đi ra từ trong khách điểm thì trong lòng nghĩ gì không? Chỉ một đôi giày của người ta cũng đủ tiền may y phục của hai chúng ta rồi, không vào hang hổ sao bắt được hổ con?" lễ quý đôn

"Phu nhân, chúng ta với Từ huyện lệnh còn có tam đương gia của Lộc Phong Trại đã có bao nhiêu năm giao tình chứ? Kiếm tiền tất nhiên quan trọng, nhưng phá hỏng tang quan hệ này, bọn họ phui mông một cái, chúng ta sẽ làm thế nào?" Lý Thủ Tài khoát tay áo nói: "Hôm nay ta cũng nghe ông chủ Thẩm nói rồi, tuổi không lớn lắm, nhưng giọng điệu quá lớn, còn đòi kiếm tiền từ Lộc Phong Trại, thân hình bé nhỏ kia, còn có thể sống trở về sau khi lên Chu Sơn ư?"

"Vậy chàng định làm gì? Báo cho Từ huyện lệnh?" Lý phu nhân liếc nhìn gã: "Chàng đã làm chó cho Từ huyện lệnh rất nhiều rồi, nhưng ông ta đã bày ra sắc mặt tốt cho chàng nhìn lần nào chưa?"

Lý Thủ Tài chắc một tiếng trừng mắt nhìn Lý phu nhân, Lý phu nhân hé miệng hất mặt không nói lời nào, Lý Thủ Tài liền dụ dỗ nàng ta, lắc tay áo của nàng ta nói: "Chúng ta sẽ không nói, cứ nhìn hai bên trước đã, dù thế nào nàng cứ gặp mặt uống trà nhiều lần với Thẩm phu nhân là được."

Thẩm Miêu đi theo Hoắc Dần trở lại khách điểm Đình Phong, rót cho mình ly trà, vừa nhìn về phía Hoắc Dần, vừa uống trà vừa nói: "Lý phu nhân nói bọn họ không quen với quan phủ."

"Có quen hay không qua hôm nay mới biết." Hoắc Dần nói: "Ta đã sai A Giáp lên lên giám sát rồi, nếu hôm nay không có một ai trong Lý phủ đi vào nhà

Từ huyện lệnh, mới gọi là không quen."

"Nếu bọn họ thật sự không quen, người định làm như thế nào?" Thẩm Miểu hỏi hần.

Hoắc Dần cười: "Kể ly gián, nàng đã từng nghe chưa?"

Thẩm Miểu sùng sốt: "Lý Thủ Tài còn phải sống qua ngày trong thành, người xem như gã ngu không bằng, chỉ vì một chút tiền của người mà dắc tội Từ huyện lệnh?"

"Nếu Từ huyện lệnh xuống đài, gã sẽ không lên cùng một thuyền với ta ư?" Hoắc Dần nhắc chân, hộ vệ Át liền vội đẩy băng ngồi tới dưới chân của hần, Thẩm Miểu thấy thế chặc miệng lắc đầu: "Sa đọa."

Hoắc Dần vừa run chân vừa nghiêng người tới gần Thẩm Miểu: "Hôm nay thấy hoa đào đẹp không?"

Thẩm Miểu lui về phía sau: "Đẹp."

Hoắc Dần lại ngang nhiên dịch tới chút nữa: "Ta nghe nói trong trấn Phù Dung có hội Hoa Đăng, càng đẹp hơn, nàng có muốn đi xem không?"

Thẩm Miểu dịch băng ghế ngồi về phía sau mấy mét: "Đi trấn Phù Dung phải ra khỏi thành, đi chỗ đó làm gì?"

Hoắc Dần cười để lộ hàm răng trắng, mặt mày cong cong, hộ vệ Át thấy hợp không khí, vì vậy mở miệng nói: "Trước đó tiểu nhân đã từng thấy mấy lần, hội Hoa Đăng vô cùng náo nhiệt."

Thẩm Miểu dừng một chút: "Người cho rằng ta ngu ư? Người là tới từ Kinh Thành."

Hộ vệ Bính đập hộ vệ Át một cái, nói: "Tiểu nhân nghe chương quỹ nói, trong trấn Phù Dung có một đại hội trăm hoa khoe sắc, rất đặc sắc."

Thẩm Miểu mím môi: "Nhất định sẽ có rất nhiều người đi, sẽ không thấy được gì cả."

Hộ vệ Đinh bước lên trước một bước, liếc mắt nhìn hộ vệ Át và hộ vệ Bính, nghiêm túc nói: "Sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon."

Hai mắt Thẩm Miểu sáng lên, hộ vệ Đinh tiếp tục: "Còn có rất nhiều chuyện thú vị."

Tay đang cầm ly trà của Thẩm Miểu siết lại, hộ vệ Đinh chậm rãi héch miệng: "Còn có rất nhiều xiêm áo đồ trang sức đẹp còn có nhiều đồ chơi rất vui."

"Cái này....." Thẩm Miểu nâng tay lên vuốt những sợi tóc trên trán.

Hộ vệ Đinh đưa ngón tay chỉ Hoắc Dần: "Tất cả đều sẽ có đại nhân mua."

Thẩm Miểu thận trọng gật đầu: "Đi."

Hoắc Dần bật cười, bắt đắc dĩ lắc đầu, Thẩm Miểu ở bên cạnh từng chút từng chút cắn bánh ngọt có chút hưng phấn, còn Hoắc Dần thì đã xoay người đối mặt với hộ vệ Át và hộ vệ Bính, mở khẩu hình miệng nói: "Tiền tiêu xài sẽ trừ từ tiền lương của các người."

Hộ vệ Đinh ôm ngực đứng thẳng, cười không nói.

Trấn Phù Dung là một trấn tương đối độc lập trong Ngô Châu, nằm ở vị trí chính giữa trong núi, có một con đường nối thẳng tới cửa trấn, bởi vì trấn ở lưng chừng núi, phong cảnh cũng rất đẹp, được xem như là một đặc sắc trong Ngô Châu.

Lúc Thẩm Miểu đi theo Hoắc Dần ra cửa đã không còn ăn mặc như một Thẩm phu nhân, ngồi ở trên xe ngựa chừng một canh giờ, mới tới dưới chân núi trấn Phù Dung.

Bởi vì có hội Hoa Đăng, cho nên người đi trấn Phù Dung cũng không ít, Thẩm Miểu xuống xe ngựa liền cùng Hoắc Dần đi vào, hộ vệ Át Bính Đinh đi theo phía sau, đối với điều này cũng hết sức mới mẻ.

Từ dưới chân núi bắt đầu vào trong trấn, hai bên đường đều có một hàng đèn cổ định, đèn được làm thành các dạng bộ dạng khác nhau như cá vàng, hoa sen, hình tròn... chiếu sáng vào trong trấn Phù Dung.

Khi Hoắc Dần dẫn Thẩm Miểu vào trấn Phù Dung, nói: "Nghe nói tháng chín hoa Phù Dung nở, trong trấn sẽ rất đẹp, đến lúc đó ta lại dẫn nàng sang đây xem nhé?"

Thẩm Miểu vừa nhìn chăm chăm đèn Hoa Đăng trên tay người đi đường vừa gật đầu: "Có thể, Tiểu Hoắc Dần, người biết hiếu thuận, không uổng công ta chăm sóc người lớn lên."

Hoắc Dần nghe lời này, nụ cười trên mặt cứng lại, sau đó bắt đắc dĩ lắc đầu, đưa tay ôm bả vai của đối phương, đưa ngón tay chỉ đến một chỗ: "Đi, đi Thẩm à, chúng ta đi mua đèn."

Thẩm Miểu nghe lời này lập tức nhú mày, vừa vỗ tay của hần vừa nói: "Ai là di hã? Người gọi tỷ tỷ cũng được mà!"

"Lúc ta mới gặp nàng thì nàng cũng đã hơn chục tuổi rồi, có khi sống cả mấy trăm năm rồi ấy, gọi di đã là tốt rồi." Hoắc Dần tay theo bả vai của nàng từ phía sau lưng trượt đến eo, hai ngón tay khoác lên eo thon của Thẩm Miểu, khoe miệng nâng lên, mặt mày cong cong.

"Cho tới nay ta chỉ làm Hà Bá đến năm thứ hai mươi ba....." Thẩm Miểu còn chưa nói xong, đã bị Hoắc Dần cắt đứt, đối phương trực tiếp lấy mặt nạ quỷ màu trắng từ trên kệ bên đường lên, đeo vào trên mặt mình nghiêng đầu hỏi một câu: "Thấy được không?"

Thẩm Miểu xuy một tiếng bật cười: "Giống người như đúc."

Hoắc Dần để lộ đôi mắt ra từ hai chỗ trống đôi mắt trên mặt nạ, đuôi mắt nhếch lên, mang nét cười nhìn thẳng vào Thẩm Miểu, không khí ngưng trệ, Thẩm Miểu mím môi, dòm tầm mắt nói: "Ta cũng muốn một chiếc."

Hộ vệ Át lấy bạc từ trong ngực ra, trả tiền cho Hoắc Dần và Thẩm Miểu.

Trần Phù Dung chiếm diện tích cũng không lớn, chỉ là đường phố phong phú, ngăn cách con đường ở giữa là một dãy nhà ở, đi từ đầu đến cuối mỗi một đường phố, sợ rằng phải mất nhiều giờ.

Sắc trời dần tối, trăng rằm treo trên cao, trần Phù Dung dưới các ngọn đèn cũng càng sáng rực, Thẩm Miểu được Hoắc Dần dắt đi rất nhiều nơi, trên tay cũng mua khá nhiều đồ ăn, không ăn hết cũng đưa cho ba hộ vệ sau lưng cầm, trên cánh tay hộ vệ Đinh còn cầm một đồng mứt quả, khi Hoắc Dần và Thẩm Miểu lưu lại nơi nào đó, sẽ bán lại với giá cao cho khách ven đường.

Giờ phút này Hoắc Dần và Thẩm Miểu đang ngồi ở một chiếc bàn nhỏ trong một quán bán hoành thánh, ông lão bung hai chén hoành thánh lên, Thẩm Miểu nhân lúc còn nóng thử một miếng, vị ngon vô cùng.

Hoắc Dần nhìn nàng ăn, khoe miệng mang nét cười: "Làm người rất không tệ chứ? Có ăn có uống."

Thẩm Miểu liếc nhìn đối phương: "Đó là người có tiền như người mới có ăn có uống, bao nhiêu người nghèo vì ăn uống mà buồn rầu đấy."

Hoắc Dần chắc một tiếng, ăn đường nhịu lại, sau đó lại cười nói: "Ta không nói đến bọn họ với nàng, là ta đang nói nàng đấy, cả ngày vui ở trong nước không thấy chán sao?"

Thẩm Miểu cúi thấp nửa đầu, vừa ăn vừa cười nói: "Sao không thú vị được? Ban đầu nhà người vì để người đi học đường được dễ dàng nên xây cầu đá trên sông trong thành, mà nay mỗi ngày đều có những đứa bé đi qua cầu đá đi học, có rất nhiều đứa bé rất đáng yêu, cho kẹo thì đều gọi tỷ tỷ....."

Ý cười trên mặt của Hoắc Dần dần dần thu lại, gương mặt hân hạnh lạnh lùng, nhưng vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Cho nên những năm ta đi kinh thành, nàng luôn chơi đùa với đứa bé nhà khác?"

Thẩm Miểu gạt đầu: "Đúng vậy, dáng vẻ của nữ nhi nhà lão Trương đặc biệt đáng yêu, còn có nhi tử của nhà lão Hà, mập mạp kháu khỉnh, đi một bước đã té một cái..... Ấy zai!"

Mặt của Thẩm Miểu trực tiếp bị Hoắc Dần néo, trong miệng nàng còn hoành thánh, cắn răng chịu đựng nhìn chằm chằm đối phương, nhìn ra đối phương không vui, cau mày nói: "Người có bệnh à? Đang tốt đẹp néo ta làm gì? Buông tay!"

Hoắc Dần không ăn hoành thánh, đầu ngón chân để ở trên đất nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống có tiết tấu, khoe miệng mím lại, rừ mí mắt, lạnh lùng hỏi nàng: "Cho nên nàng lại muốn trêu chọc con cái nhà ai huh?"

Thẩm Miểu vỗ tay của hắn: "Ta trêu chọc nhà ai? Ta cũng chỉ trêu chọc mỗi một Hôn Thế Ma Vương nhà người là ta cũng đã đủ xui xẻo rồi, nếu còn trêu chọc thêm nữa há chẳng phải ta không muốn làm Hà Bá nữa sao?"

Hơn nữa thần Thổ Địa đã quở trách nàng vô số lần, đừng nên suốt ngày vây quanh những đứa bé giống như kẻ buôn người vậy, nàng cũng đã thu liễm lại rất nhiều rồi đấy, được chưa hả?

Lúc này Hoắc Dần mới buông tay, nghĩ thầm lúc trở về sẽ cho làm người đập cây cầu trên sông trong thành, xây con đường rộng rãi dẫn tới thẳng thư phòng.

Hộ vệ Đinh bán xong mứt quả trở lại, trên mặt còn nở nụ cười, nói với Hoắc Dần: "Đại nhân, phía trước có địa phương ngắm hoa, rất náo nhiệt."

Hoắc Dần hỏi Thẩm Miểu: "Có đi xem hay không?"

Thẩm Miểu xoa mặt vẫn còn đang giận, nói: "Không đi!"

Hoắc Dần chậm rãi đứng lên, khom lưng một tay khoác vai của nàng một tay ôm chân của nàng, trực tiếp ôm nàng lên.

Hộ vệ Át: "Ta đi....."

Hộ vệ Bính: "Đây là người đến người đi....."

Hộ vệ Đinh: "Vẫn rất kích thích....."

Chương 10: Đố đèn

Thẩm Miêu vội bảo Hoắc Dần thả nàng xuống, Hoắc Dần đi chưa được hai bước, lại ngại vì ánh mắt của người xung quanh nhìn tới và Thẩm Miêu không ngừng nheo chặt cánh tay của hắn nên đặt nàng xuống.

Ông lão bán hoành thánh bật cười, thầm nói: "Vợ chồng son thật ân ái."

Thẩm Miêu: "....."

Mang ánh mắt oán trách nhìn Hoắc Dần, Hoắc Dần thì lại ngó lơ, hất cằm lên nói: "Đi, đi xem một chút."

Thẩm Miêu cảm giác mình trâu chọc một con sói không biết xấu hổ, vấn đề là nàng quay đầu lại nhìn về phía ba hộ vệ sau lưng thì ba người kia đều ngằm hiểu với nhau nhìn nàng cười dịu dàng.

Theo bước chân của mọi người, mấy người theo tới nơi phồn hoa náo nhiệt nhất trấn Phù Dung.

Chỗ này có không ít trẻ em và nữ nhi, nam tử thì lại không thấy nhiều.

Hội Hoa Đăng của trấn Phù Dung ngoài hoa đăng ra, cũng có rất nhiều chậu hoa đào đang trong mùa hoa nở, rất nhiều hoa có màu sắc khác nhau được đặt ở chỗ này từ sáng sớm, mặt đất có không ít cánh hoa, trong gió cũng ngửi thấy mùi hoa.

Cái gọi là hội Hoa Xuân cũng chính là có một người có danh vọng trong địa phương tới chủ trì quá trình hội Hoa Đăng, Thẩm Miêu chưa từng tới nơi này, vì vậy lôi kéo một cô nương nhìn có vẻ nhiệt tình bên cạnh hỏi: "Hoa này có ý nghĩa gì thế?"

"Mỗi năm một lần, có thể nói là tiết Khất Xảo* đặc biệt của trấn Phù Dung, là ngày lễ nam nữ trẻ tuổi gặp gỡ." Cô nương kia nói xong, nhìn Hoắc Dần bên cạnh Thẩm Miêu, che miệng cười nói: "Aizz, đó là phu quân của cô nương?" (*Tiết Khất Xảo là lễ hội thể hiện kỹ năng)

Thẩm Miêu vội quơ quơ tay: "Không không không, là..... Là đệ đệ của ta."

Cô nương kia nghe thấy đầu tiên là trợn to hai mắt, sau đó ha ha mà cười lên: "Có gì thẹn thùng chứ? Còn nói là đệ đệ của cô nương, ta thấy cô nương còn nhỏ hơn huynh ấy mấy tuổi đấy."

Thẩm Miêu liếm môi: "Đó là ta nhìn trẻ tuổi, hắn già."

Hoắc Dần đưa tay bỏ một miếng kẹo đường hồ lô vào trong miệng, tay kia từ từ chuyển lên eo của Thẩm Miêu, sau đó kéo nàng tới bên cạnh mình, nghiêng người nói ở bên tai nàng: "Tai ta nghe rất tốt, nàng đừng quá phận."

Cô nương thấy hai người này hành động thân mật, cũng biết có lẽ bọn họ tới từ bên ngoài, xấu hổ khi nói chuyện yêu đương ở trước mặt người khác, cho nên nói với Thẩm Miêu: "Dừng cảm lên, hôm nay chính là ngày nói chuyện yêu đương, đợi lát nữa ngắm hoa bên này xong, đầu kia còn có chỗ ngắm thơ thành đôi, đố đèn cũng có, xin xâm cầu duyên cũng có, thú vị hơn nhiều."

Thẩm Miêu chỉ có thể xua tay cho biết mình không có hứng thú với những thứ này, cô nương bị đồng bạn kêu một tiếng, vội chào tạm biệt với Thẩm Miêu sau đó lập tức chạy sang bên kia.

Thẩm Miêu thấy người đi, lúc này mới hỏi Hoắc Dần: "Đây là nơi tình nhân đến, sao ngươi kéo ta tới đây?"

Hoắc Dần bày ra vẻ mặt vô tội nói: "Ta cũng vừa mới biết, ta đã nhiều năm không về, sao biết được những chuyện này? Sợ rằng còn chưa quen thuộc với nàng nữa đấy."

Thẩm Miêu khẽ nheo mắt lại, cảm giác hắn đang gạt người, da mặt Hoắc Dần dày quen rồi, ngay cả diễn trò cũng lừa làm cho Thẩm Miêu xem, khi nàng nhìn chăm chăm thật lâu thì trực tiếp nhech miệng cười, rõ ràng lừa gạt nàng.

Ba hộ vệ ở phía sau nghe lời cô nương vừa rồi nói, kích động đến độ râu già cũng sắp rớt xuống, cùng bày ra bộ dạng đang ngắm những cô nương đang đi qua lại trên phố lớn hẻm nhỏ, làm không tốt thì có thể tìm vợ ở chỗ này.

Hoắc Dần và Thẩm Miêu cũng không hứng thú gì với ngắm hoa, chỉ là không phải không hứng thú với đố đèn bên kia.

Có một số nơi là tụ tập người có học, không ít nam tử ăn mặc như thư sinh đi qua đi lại ở chỗ tranh chữ, Thẩm Miêu không thích tham gia náo nhiệt, nhưng mà rất thích xem náo nhiệt, từ xa đã nhìn thấy có một nam tử được mọi người vây quanh, không ít những nữ tử đỏ mặt đứng ở sau lưng hắn.

Vốn Thắm Miếu cũng định đi qua xem thử, kết quả trực tiếp bị Hoắc Dần kéo cổ áo lại.

Người nào đó rất không vui cau mày: "Đi chỗ nào hử?"

Thắm Miếu chỉ vào nơi có một đồng người vây quanh một người, nói: "Đi xem thử."

Hoắc Dần hứ một tiếng: "Nam nhân nhà người ta có gì tốt mà xem chứ?"

"Nhìn nam nhân gì chứ!" Thắm Miếu đẩy cổ tay hấn đang xách cổ áo của mình ra: "Ta đi xem náo nhiệt thôi! Ta là Hà Bá, không có hứng thú gì với tình yêu, lại nói đáng đáp của nam nhân kia cũng không có gì đặc biệt, xem hấn còn không bằng xem người."

Hoắc Dần bị nghẹn, đưa tay chỉ đôi phương, hít sâu một hơi nói: "Niệm tình một câu cuối của nàng là lời người nói, dẫn nàng đi xem." Thì ra nam tử kia đang đoán đồ đèn.

Nam nhân bày sạp vốn là một tiên sinh dạy học, nhân lúc tiết Hoa Đăng lấy tranh chữ ra ngoài chơi đồ đèn, nếu có người có thể xông qua tất cả các cửa, sẽ đưa tất cả tranh chữ của mình về ra, trong đó còn có một bộ do Thừa tướng trong triều tự tay viết.

Nam tử thư sinh là một tú tài, làm như vậy cũng là vì bức tự tay viết của Thừa Tướng, lúc này mới chơi đồ đèn ở chỗ này, đã liên tục đáp đúng bảy tám câu, dẫn đến những nữ tử qua lại đều cùng dừng lại nơi này nhìn hấn.

Thắm Miếu chen vào, cũng ghé vào trong đám người nhìn, nàng không đọc nhiều sách, chỉ có thể nhận biết được một ít chữ bình thường, nhìn thấy phía trên đề mới viết:

Viễn khan sơn hữu sắc,

Cận thính thủy vô thanh,

Xuân khứ hoa hoàn tại,

Nhân lai điều bất kinh.

(Đây là bài thơ Họa của Vương Duy; bản dịch

Từ xa nhìn thấy núi có màu sắc,

Đến gần nghe không thấy tiếng nước chảy,

Mùa xuân qua rồi mà hoa vẫn còn,

Người đến mà chim chẳng sợ.

Theo thivien.net)

Thư sinh đứng tại chỗ đang muốn đi mấy bước, Thắm Miếu quay đầu lại hỏi Hoắc Dần một câu: "Người có biết là cái gì không?"

Hoắc Dần liếc mắt đọc bốn câu thơ, nói ở bên tai Thắm Miếu: "Về."

Thắm Miếu lập tức tròn hai mắt vỗ tay: "Đúng vậy! Là về!"

Âm thanh quá lớn, thư sinh kia còn chưa đoán được đã trực tiếp bị người khác nói ra đáp án, vì vậy nhìn về phía Thắm Miếu.

Thắm Miếu thấy mọi người xung quanh nhìn mình, không nhịn được lui về sau một bước, trực tiếp thối lui đến trong ngực Hoắc Dần.

Tay Hoắc Dần để ở sau thắt lưng nàng: "Sợ gì, đoán đi."

Lão giả bày sạp đưa tay vuốt râu cười nói: "Cô nương thật thông minh, quả thật là về." Lại quay đầu lại nói với thư sinh: "Như vậy, người có đối thủ rồi, vậy để sau hai người cùng trả lời, trước khi kết thúc người nào trả lời đúng nhiều hơn, tranh chữ của lão hủ sẽ thuộc về người đó."

Thắm Miếu khoát tay áo: "Ta..... Ta chỉ không cần nói nói ra thôi, ta không đoán, hãy để cho vị công tử này tiếp tục."

Thư sinh nâng cằm có mấy phần ngông nghênh nói: "Cô nương không cần khiêm tốn, đoán một chút thì có làm sao chứ."

Đề tiếp theo được đưa ra, đề giấy trải ở trên mặt bàn, viết: Mới thì tóc bạc, cũ thì tóc đen, bận thì bốn ba, nhàn thì treo trên cao.

Thư sinh nhú mày đang suy nghĩ, Hoắc Dần ở phía sau Thắm Miếu bật cười, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, là bút."

Thắm Miếu nhìn thư sinh, chờ một lát đối phương vẫn chưa nghĩ ra được, lúc này mới lên tiếng: "Hắn là..... Bút."

Thư sinh đánh vào lòng bàn tay, trừng mắt nhìn Thẩm Miêu, tiên sinh dạy học nói: "Lại là cô nương thảng." "

Mấy đề bài đưa ra, thư sinh không chiếm được ưu thế, Thẩm Miêu hoàn toàn xem không hiểu đề, nhưng Hoắc Dần thì có thể đưa ra đáp án ngay cho nàng biết, mất thấy số đề nàng đáp đúng đã bằng với thư sinh, chỉ còn lại một đề cuối cùng.

Về trên đồ gốm là được yêu thích nhất, tỉ mỉ vun trồng trên đường núi, sau hoa thorn cỏ lạ là điều hui, một mình sau cùng với chủ nhân.

Khi bốn câu trên được đưa ra, trước hết Thẩm Miêu nhìn Hoắc Dần, Hoắc Dần mới vừa nói với nàng chữ cúc, thì thư sinh đầu kia đã nói: "Là hoa Cúc!" "

Tiên sinh dạy học khen: "Công tử tài trí hơn người." Rồi sau đó đưa tranh chữ cho thư sinh kia, khi thư sinh cầm tranh chữ đi ngang qua bên cạnh Thẩm Miêu, một đôi mắt sắc bén quan sát nàng một phen, gần như là cao ngạo đi qua bên người nàng.

Thẩm Miêu bĩu môi, đột nhiên nghe được người bên cạnh nói: "Vị cô nương này, sao cô nương lại dám đoán đúng, dù biết rõ đáp án cũng không thể nói, đây chính là công tử Quý gia, không thể đắc tội được!" "

Đứng ở sau lưng Thẩm Miêu, Hoắc Dần hứng thú: "Công tử Quý gia? Tại hạ mới vào Ngô Châu, chỉ nghe tới Hoắc gia, Quý gia này là người phương nào?" "

Người nọ ồn ào hẳn lên: "Tất nhiên Hoắc gia thì không đề cập tới, Ngô Châu chúng ta không ai bằng, nhưng dù sao Hoắc gia kia cũng là sau đó mới vào Ngô Châu, tới Ngô Châu cũng chỉ mới hai mươi năm. Quý gia ở Ngô Châu đã có mấy chục năm nền móng, hơn nữa còn là thông gia với Trần huyện lệnh, các người đắc tội như thế, sợ rằng hẳn sẽ tìm các người gây phiền toái." "

Tên bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng rồi! Hội Hoa Đăng trong trấn Phù Dung này cũng do Quý gia bỏ bạc ra tổ chức, cuộc sống của mỗi người Ngô Châu chúng ta đều túng quẫn, đầu thế nào phò trương lãng phí như thế được." "

Hoắc Dần như có điều suy nghĩ, một người khác liền chỉ vào một chỗ nói: "Aizz, các người nhìn đi, đó chính là Quý lão gia." "

Hoắc Dần và Thẩm Miêu theo ngón tay người nọ nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân mặc y phục không rề, có mấy phần khí chất đại nhân vật ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi ở phía trước, vài người làm đi theo phía sau, ở trên đài ngắm hoa bên kia cùng nói chuyện với hương thân.

Mới đầu Thẩm Miêu chỉ nhìn thấy bóng lưng của người nọ, kết quả sau đó đôi phương xoay người lại, nàng như bị đóng đinh tại chỗ. Toàn thân giống như bị đông cứng vậy, tất cả nhiệt độ trong cơ như bị rút đi.

Thẩm Miêu tròn tròn hai mắt nhìn về phía nam nhân kia, tim đập thành thịch giống như đánh trống, giống như trái tim sẽ nhảy ra ngoài từ miệng, nàng thật sự khó thở, trong đầu ông ông liên tục, cảm giác này trước đây không lâu khi nhìn thấy thủ lĩnh sơn phi ở trên Chu Sơn cũng như thế.

Người kia là ai?

Rất quen thuộc.....

Rõ ràng chưa từng gặp, nhưng gương mặt này vẫn cứ chổng lên người nào đó trong trí nhớ, người kia có chút mày gian mắt chuột, tuyệt đối không phải thâm trầm chững chạc như vậy, há mồm dường như đang khiếp đảm nói chút gì đó, có liên quan đến người khác, hình như còn có..... Tiếng khóc của trẻ con.

"Đi thôi."

Hoắc Dần xoay người, lại không thấy Thẩm Miêu đuổi theo, quay đầu nhìn lại, người nọ còn đứng ở chỗ cũ, nhìn chằm chằm nam nhân họ Quý, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi trên trán ngưng kết chảy xuống mặt.

"Thẩm Miêu!"

Thẩm Miêu chợt hồi hồn, ôm ngực thở hắt ra.

Hoắc Dần đỡ nàng, lần trước mang nàng rời khỏi nước quá xa cũng không thấy nàng như vậy, vì vậy hỏi nàng: "Sao vậy?" "

Thẩm Miêu nhắm mắt lại cẩn thận nhớ lại dung mạo của người nam nhân kia, rõ ràng chổng lên nhau nhưng dung mạo kia cũng mơ hồ ngay sau đó, nàng còn muốn ngẩng đầu nhìn lại, nam nhân kia đã rời đi, bóng người nhiều hơn, cũng không tìm được nữa.

"Thân thể nàng khó chịu?" Hoắc Dần nhìn trên mồ hôi trán nàng, ngón tay nắm thật chặt: "Muốn đưa nàng trở về trong sông sao?" "

Thẩm Miêu lắc đầu, mím môi nói: "Chẳng qua là cảm thấy..... Thôi, không có việc gì."

Hoắc Dần biết nàng không muốn nói, vì vậy gọi ba hộ vệ đang đi dạo trong đám người về, nói kết thúc chuyến đi chơi tiết Hoa Đăng ở trấn Phù Dung, ra khỏi trấn Phù Dung, xuống núi thì muốn ngồi xe ngựa trở về.

Xe ngựa đang chạy về phía khách điểm Đình Phong, bên trong xe ngựa Hoắc Dần nhìn về phía Thẩm Miêu, Thẩm Miêu cũng nhìn hẳn.

Bên trong xe còn có ba bốn hoa đăng hai người mua, mấy loại màu sắc xen kẽ ở chung một chỗ, chiếu lên làm mặt người có chút mơ hồ.

Một lát sau, Thẩm Miểu mới mở miệng: "Làm gì nhìn ta chăm chăm như thế?"

Hoắc Dần im lặng một lát, mới nói: "Các nàng làm thần tiên, cũng sẽ ốm đau sẽ chết sao?"

Thẩm Miểu không nghĩ quá nhiều, trực tiếp nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên là có ốm đau và chết, ta thân là Hà Bá, thân thể là thủy, rồi nước quá lâu tất nhiên sẽ ốm đau, nếu có một ngày sông Hoàn Thành Ngô Châu cạn, hoặc là bị người lấp, dĩ nhiên ta sẽ chết rồi."

Hoắc Dần bỗng hỏi nàng: "Lúc này nàng bị gì vậy?"

Thẩm Miểu đưa tay gỡ gỡ đầu: "Ta cũng không biết, không phải lần đầu tiên như vậy, ngày mai ta đi hỏi thần Thổ Địa xem thế nào."

Hoắc Dần đột nhiên đứng lên, nhanh như mèo ở bên trong xe ngựa nhỏ đi tới bên người Thẩm Miểu, dựa vào nàng ngồi xuống lại không nhìn nàng, mà nhìn chăm chăm hai tay của mình nói: "Ta nói muốn lấp sông, là chọc nàng chơi thôi."

Thẩm Miểu ngớ ngẩn, thẳng vào nhìn về phía hắn.

Hoắc Dần cho rằng nàng sẽ có nhiều chuyện để nói, lại không nghĩ rằng nàng sững sờ rất lâu, rồi hỏi: "Vậy ta có thể không làm phu nhân của người được không?"

Ngoài xe ngựa, hộ vệ Át và hộ vệ Bính ngáp một cái, nói với hộ vệ Đinh đang điều khiển xe ngựa: "Nhanh lên, mệt quá, phải về đi ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cúng bái thần linh

Cuối tháng ba thời tiết vẫn còn lạnh, vào sáng sớm có không ít sương, khi Thẩm Miểu mở cửa sổ đưa tay sờ qua đã ướt cả bàn tay. *diên☆đàn☆lê☆quý☆đôn*

Bên trên cửa sổ có chút rêu xanh, tích nước, đồng thời lúc nàng mở cửa sổ ra, Hoắc Dần ở bên cạnh cũng mở cửa sổ ra.

Đầu tiên Hoắc Dần duỗi lưng một cái, ngáp nhắm nửa con mắt nhìn Thẩm Miểu, nhếch miệng mà cười vừa muốn chào hỏi, Thẩm Miểu đã hừ một tiếng, dòn sức kéo cửa sổ để đóng lại, rồi còn trừng mắt nhìn Hoắc Dần.

Ồ kìa, lại tức giận.

Thẩm Miểu đóng cửa sổ xong thì khoanh tay trước ngực tựa vào một bên, mím môi nhớ tới những gì Hoắc Dần nói ở trong xe ngựa khi trở về vào tối hôm qua thì càng tức.

Rửa mặt xong, Thẩm Miểu lập tức muốn ra ngoài, hộ vệ Giáp nằm vùng ở phủ Huyện lệnh cả một ngày, sau khi xác định Lý Thủ Tài không liên lạc với Huyện lệnh thì trở lại khách điểm, vừa trở về đã gặp phải Thẩm Miểu muốn đi ra ngoài.

"Chào buổi sáng, phu nhân."

Thẩm Miểu mở trừng hai mắt: "Đừng gọi bậy."

Sau khi hai người lướt qua nhau, hộ vệ Giáp lại hỏi: "Phu nhân đi ra ngoài hả?"

Thẩm Miểu ừ một tiếng, hộ vệ Giáp thấy nàng đi hướng thành Tây nên đã đoán được nơi nàng muốn đi, lần trước đại nhân tìm được phu nhân ở miếu thần Thổ Địa dưới chân cầu, có lẽ phu nhân lại đi miếu Thổ Địa rồi.

Hộ vệ Át bụng chầu nước rửa mặt ra ngoài, thấy hộ vệ Giáp trở lại, bèn nói: "Phu nhân thật thần bí."

Hộ vệ Giáp gật đầu: "Đúng vậy, đại nhân nói phu nhân rất tin Thần Tiên."

Đẩy cửa ra ngoài, hộ vệ Bính dụi dụi mắt: "Ta thì không tin lắm."

Hộ vệ Đinh chen miệng: "Nghe nói Ngô Châu chúng ta có Hà Bá."

Hoắc Dần đẩy cửa phòng ra, thấy bốn thuộc hạ của mình đứng ở trước cửa nhấc đi nhấc lại chuyện thần linh, bèn nói: "Có cái gì tốt để nói chứ, mắt thấy mới là thật, chờ các người gặp được Thần Tiên rồi hãy nói, còn có A Bính, người quên dán râu rồi kia nhanh đi dán đi, A Giáp mau tới báo cáo cho ta

biết."

Một câu nói cắt đứt bốn người, hộ vệ Giáp Ất Bính Đình liền ai bận việc nấy.

Sáng sớm người đi trên đường cũng không nhiều, hương khói trước miếu Thổ Địa vẫn là của buổi tối hôm qua còn chưa cháy hết, buổi sáng chỉ có lác đác mấy người, Thảm Miếu thừa dịp mấy người kia không để ý, chui vào đáy cầu, ngồi xếp bằng.

Dưới cầu có chút bụi bặm, nàng cũng không chê bẩn, vừa lau mặt cho thần Thổ Địa vừa nói: "Thổ Địa gia, ta có vấn đề muốn hỏi ngài... Ngài dậy chưa?"

Tượng đá thần Thổ Địa từ từ mở mắt, trợn mắt nhìn Thảm Miếu: "Ngươi trở lại tìm ta là có chuyện gì?"

Thảm Miếu nhú mày, sán lại gần chút, một tay chống cằm nói: "Ta cũng xem như là người thân duy nhất của ngài, cho nên chuyện gì cũng nói với ngài, có khó khăn thì tìm ngài chứ còn sao nữa."

Thần Thổ Địa hừ một tiếng, có chút không tình nguyện hỏi: "Chuyện gì?"

Thảm Miếu hỏi ông ấy: "Ta sẽ không chết chứ?"

Thần Thổ Địa trợn tròn cặp mắt, lông mày dựng lên: "Tốt nhất là như thế! Tiểu tử Hoắc gia kia cuối cùng cũng muốn lấp sông rồi có đúng không?!"

"Không đúng không đúng." Thảm Miếu khoát tay: "Tình huống này xảy ra hai lần rồi, đều không liên quan đến Hoắc Dân, là ta gặp một người, lại cảm thấy đầu căng ra đau đến khó thở, trên người đổ mồ hôi hai chân như nhũn ra, nhưng chờ khi không thấy người nọ thì lại không nhớ được tướng mạo của người nọ nữa."

Rất lâu sau, thần Thổ Địa cũng không lên tiếng, Thảm Miếu cảm thấy có gì đó không đúng, bèn hỏi: "Ta không phải là..... Thật sự phải chết chứ?"

Sau một lát, tượng đá mới mở miệng: "Nếu tiểu tử Hoắc gia kia không gieo họa cho ngươi... Ngươi cũng sẽ không chết dễ dàng như thế được."

"Vậy ta đây....."

Lời nói bị thần Thổ Địa cắt đứt, ông lão cau mày suy nghĩ, dường như là không quá để ý nói: "Chi sợ là những người đó có liên quan đến ngươi khi còn sống."

Thảm Miếu ngẩn người, có chút không hiểu: "Khi ta còn sống? Ta không phải là Hà Bá trời sinh?"

Thần Thổ Địa cười: "Nha đầu ngốc, làm gì có chuyện đã là Thần Tiên từ khi mới sinh ra chứ? Ngươi vẫn luôn mười sáu tuổi, chính ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Thảm Miếu nhìn thân thể của mình, cũng đã qua rất nhiều năm, nàng cũng không lớn lên, còn tưởng rằng nàng đã là Thần Tiên từ nhỏ, trong lúc bất chợt biết mình trước đó chỉ là người phạm, trong lòng nàng chợt trào lên ngũ vị tạp trần, nói không ra là cảm giác gì.

Thần Thổ Địa nói: "Hôm ta gặp ngươi, ngươi đã chết ở trong sông rồi, thi thể trôi trên sông ba ngày cũng không có ai vớt lên, kỳ lạ là hồn phách không tiêu tan, cá tôm cua cũng đều không rĩa ngươi, cho nên biết được e rằng nhất định ngươi sẽ thành thần, lúc đó mới cho ngươi một cơ hội, đưa ngươi rời khỏi nước sông."

Thảm Miếu ngẩn người, đầu óc còn có chút mơ hồ: "Nói như vậy, ta làm người mười sáu năm, sau đó chết ở sông Hoàn Thành?"

Thần Thổ Địa gật đầu: "Nếu nhập thần tịch, phải cắt đứt những chuyện người phạm liên quan đến ngươi, cho nên ngươi quên chuyện trước kia, theo lý mà nói, cũng sẽ không nhớ người nào."

Thảm Miếu lúng ta lúng túng nói: "Đúng rồi, thời gian dài như vậy, không biết ta đã đi trong thành bao nhiêu lần, nhưng không có một ai nhận ra ta, nhưng lạ là khi nhìn thấy hai người kia thân thể sẽ cảm thấy khó chịu, cảm giác như đã gặp trước đó, có lẽ là người ta đã từng gặp khi còn sống."

Thần Thổ Địa liếc mắt nhìn Thảm Miếu, sờ râu, nói: "Ngươi còn muốn dính dáng đến thiếu gia Hoắc gia ư?"

Thảm Miếu nghĩ tới chuyện này thì không nhịn được cau mày chặc một tiếng: "Ta đâu có dính dáng gì đến hắn chứ, hôm qua hắn còn nói lấp sông là cũng chỉ dọa ta mà thôi....."

"Vậy sao ngươi cũng không biết trở về trong sông ẩn núp?" Thần Thổ Địa chỉ tiếc rên sát không thành thét.

Thảm Miếu há mồm muốn giải thích, bỗng dừng lại nuốt lời muốn nói về, nhớ tới chuyện xảy ra trong xe ngựa vào tối hôm qua.

Lúc ấy Hoắc Dân nói lấp sông cũng chỉ là dọa nàng, Thảm Miếu lập tức hỏi có thể không làm phu nhân của hắn được không, ai biết những lời này có vấn đề gì chứ, hoặc giả là Hoắc Dân kia nói nhầm, lúc ấy liền nhú mày bày ra bộ dạng không vui.

Còn xấu xa nhếch miệng nói: "Tiểu Hà Thần, trước đó ta không định lấp sông, chỉ là vì những lời nàng vừa nói, trước khi chuyện trừ phiền loạn kết thúc nàng dám chạy trốn, tiểu gia sẽ từng chút một lấp kín sông."

Thẩm Miếu ngẩn người, chỉ cảm thấy người này không thể nói lý, đến khách điểm Đình Phong thì dẫn đầu xuống xe ngựa, chính mình trở lại bên trong phòng không để ý đến hần nữa, cho dù là sáng nay mở cửa sổ ra nhìn thấy hần, cũng không cho sắc mặt tốt.

Bây giờ nghĩ lại, Thẩm Miếu không nhận được lác đầu, gần như mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Thổ Địa gia, ta cùng với hần..... Có phải có một đoạn nghiệt duyên hay không? Ta vẫn cảm thấy hiện tại ta đang lịch kiếp vậy."

Thần Thổ Địa đi mấy vòng tại chỗ, rồi lại nhìn Thẩm Miếu, có mấy lời cũng không biết nên mở miệng như thế nào, tại sao tiên duyên này lại xuất hiện ở trên đầu Thẩm Miếu, Thẩm Miếu chính là một nha đầu ngốc, bắt đắ dĩ công tử Hoắc gia kia lại rất thông minh, nghĩ đến chỉ sợ là trời xanh kia lại triển khai một trò đùa nữa.
di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Đợi một lúc, Thẩm Miếu vẫn không nghe thấy trả lời, lại nhìn Thổ Địa, thần Thổ Địa liền nghiêm túc nói: "Nếu đã như thế, ngươi cứ ở bên cạnh hần thôi, chuyện lúc ngươi còn sống ta cũng không biết gì, nhìn ngươi còn trẻ tuổi, có lẽ cũng không phải chết tự nhiên, không bằng tiện đường điều tra nguyên nhân vì sao bản thân chết, có lẽ có thể giải được quái bệnh của ngươi."

Thẩm Miếu bỗng hỏi: "Là có liên quan đến nguyên nhân vì sao ta chết ư?"

Thần Thổ Địa nhún vai: "Ta không biết, chỉ là mọi việc đều có khả năng, được rồi được rồi, nhiều người đến rồi, ngươi còn không rời đi nữa thì sẽ làm người khác chú ý."

Thẩm Miếu chặc một tiếng, liếc nhìn tượng đá: "Ngài chỉ biết ghét bỏ ta."

"Thẩm phu nhân?" Một tiếng thét kinh hãi, Thẩm Miếu lập tức thu lại vẻ mặt, cả người cứng đờ xoay đầu nhìn nơi phát ra âm thanh kia.

Lý phu nhân được nha hoàn dìu khom người nghiêng đầu nhìn Thẩm Miếu đang ngồi ở dưới đất dưới cầu đá, trên mặt đều là kinh ngạc và không hiểu: "Thật sự là muội."

Thẩm Miếu nuốt nước miếng một cái, vội vàng chui ra khỏi vòm cầu, phủi bụi trên người, trên mặt nở nụ cười, nói: "Thật sự trùng hợp, lại gặp được tỷ tỷ ở chỗ này."

Lý phu nhân nhìn xuống dưới cầu: "Vừa rồi muội muội làm gì ở dưới chân cầu đấy?"

Thẩm Miếu vừa sửa sang lại tay áo của mình vừa giải thích: "Còn không phải là do phu quân nhà muội mới tới nơi đây, làm buôn bán lại hết sức nguy hiểm đáng sợ, nên từ sáng sớm muội tới miếu Thổ Địa, cúng bái thần linh ở đây nhiều một chút."
di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Lý phu nhân lấy khăn tay ra cho Thẩm Miếu lau mặt: "Không ngờ muội muội còn tin Thần Phật nữa."

"Cũng không tính là tin, tóm lại đi qua nhiều địa phương như vậy, cúng bái thần linh ở các địa phương, quả thật buôn bán cũng không xảy ra chuyện gì không may." Thẩm Miếu chỉ vào dưới cầu nói: "Muội nhìn thấy ở dưới cầu vốn có một tòa miếu nhỏ, nên mới vào xem, không ngờ đã bị tỷ tỷ nhìn thấy bộ dạng chật vật của muội."

"Đâu có." Lý phu nhân khoát tay.

Thẩm Miếu hỏi nàng ta: "Tỷ tỷ đang muốn đi chỗ nào ư?"

Lý phu nhân nói: "Chính là muốn đi tìm muội đấy, thấy thời tiết tốt, muốn đi dạo bên ngoài với muội."

Thẩm Miếu đột nhiên nhớ tới hôm qua sau khi thưởng hoa đào Hoắc Dần có nói với nàng, giờ mới hiểu được khi mình còn chưa đi lời kéo Lý phu nhân thì ngược lại Lý phu nhân đã tới lời kéo mình rồi.

Dù Lý gia ở trong thành được xem là một phú thương, nhưng hàng năm ở dưới chèn ép của Từ huyện lệnh cũng uất ức rất nhiều. Thẩm Miếu nở nụ cười với Lý phu nhân, Lý phu nhân cũng cho nha hoàn đi theo phía sau, dừng quấy rầy nhả hứng của hai người, lúc này mới cùng tay trong tay với Thẩm Miếu chuẩn bị đi bờ sông nhỏ trong thành một chuyến.

Tối hôm qua khi ở bên trong trấn Phù Dung, Hoắc Dần đã nói không ít về Lý gia với Thẩm Miếu, nếu như Lý phu nhân tìm đến Thẩm Miếu, nàng phải đề lộ tin tức gì, Hoắc Dần cũng đều nói rõ ràng cả.

Lý phu nhân nói: "Lão gia nhà ta an ổn quen rồi, tiền quan phù quả thật không dám đụng vào, nhưng nói câu khó nghe, chúng ta là thương nhân, cũng không thể để mất buôn bán không làm."

Thẩm Miếu nhún mày, những lời Lý phu nhân nói đều ở trong phạm vi tính toán của Hoắc Dần, cho nên nói theo: "Tỷ tỷ lo lắng ở chỗ Từ huyện lệnh ư? Thành trì phân làm hai huyện, Lý gia và Từ huyện lệnh có quan hệ tốt, Cổ gia bên kia thì có quan hệ tốt với Trần Huyện lệnh, nói cho cùng, thương nhân là phải dựa vào quan mới có thể làm được việc."

Lý phu nhân gật đầu liên tục: "Chính là ý này!"

Thẩm Miếu bật cười: "Tỷ tỷ có thể yên tâm, ta cùng với phu quân cũng không phải là ngu xuẩn, đâu thể thật sự động thủ trên người quan phủ ở địa phương chứ? Không phải là Từ huyện lệnh này..... Chắc, không có quan hệ tốt cũng được."

"Là sao?" Lý phu nhân hỏi.

Thẩm Miếu nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: "Không gạt tỳ, vị trí của Từ huyện lệnh này sợ rằng không ngồi được bao lâu nữa đâu, thám tử của Thẩm gia muội truyền lời, chưa tới hai ngày nữa, Tri phủ đại nhân sẽ nghiêm khắc điều tra Từ gia, trị tội ông ta cấu kết với son phi vợ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân đấy."

"Không thể nào? " Lý phu nhân lập tức mặt mày biến sắc.

Thẩm Miếu vô tội trừng mắt nhìn: "Muội lừa tỳ làm gì chứ? Muội còn định cùng nhau làm ăn buôn bán với tỳ tỳ đây."

Trên trán Lý phu nhân chảy cả mồ hôi lạnh, Lý gia bọn họ vẫn có quan hệ tốt với quan phủ, trên thực tế vẫn có quan hệ với Lộc Phong Trại trên Chu Sơn, phủ thượng, son phi, quan lại cả ba cùng đứng chung trên một chiếc thuyền mới có thể sinh tồn, bên nào rơi đài thì cũng không ai sống tốt được.

Mà nay Từ huyện lệnh còn không giữ được mình, vậy người xui xẻo chẳng phải là Lý gia ư?

Nếu thật sự Từ huyện lệnh bị điều tra, tất nhiên Tri phủ sẽ tìm hiểu nguồn gốc đến trên đầu Lý gia, thay vì như vậy, còn không bằng đẩy Từ huyện lệnh ra ngoài trước, cũng tốt hơn mình bị liên lụy.

Thẩm Miếu thấy Lý phu nhân lo lắng trùng trùng, trong lòng đoán được thật sự bị Hoắc Dần đoán trúng, bèn nói: "Tỳ tỳ, có phải là không thoải mái hay không? Hôm nay vẫn còn lạnh, không ngại cứ đi về trước, những lời muội muội nói với tỳ là thật đấy, tỳ tuyệt đối đừng nói ra bên ngoài."

Lý phu nhân gật đầu: "Không nói, không nói....."

Thẩm Miếu gọi nha hoàn của Lý phu nhân, để nha hoàn mang theo Lý phu nhân trở về, mình theo đường bờ sông đi khách điểm Đình Phong, dù sao những lời Hoắc Dần bảo nàng nói nàng cũng đã truyền cho Lý phu nhân rồi, cứ quan sát xem lời của Lý phu nhân có chút ảnh hưởng nào với Lý Thủ Tài hay không.

Thẩm Miếu mới về đến khách điểm Đình Phong, thì thấy Hoắc Dần ở đại sảnh dùng điểm tâm, nhớ tới lời thần Thổ Địa nói với nàng, nếu nàng không muốn đau đầu đau người, ngoại trừ tránh chạm mặt những người có liên quan đến nàng lúc còn sống ra, cũng chỉ có đi tìm được căn nguyên để giải quyết.

Đã như vậy, thì nàng và Hoắc Dần, cũng coi như là giúp đỡ lẫn nhau.

"Này." Thẩm Miếu ngồi vào chỗ đối diện Hoắc Dần: "Ta đói rồi."

Con người Hoắc Dần sáng lên, còn chưa mở miệng, hộ vệ Giáp đã hiểu bụng tới một bát cháo: "Phu nhân, mời dùng."

Hộ vệ Ất bụng chút thức ăn, hộ vệ Bính cầm bánh tiêu, hộ vệ Đinh dừng lại, nhìn tay trống không của mình, chậm rãi để ở sau lưng.

Lấy lòng là một môn kỹ thuật sống, hẳn cứ từ từ học vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giúp đỡ nhau

Sau khi Lý phu nhân trở lại Lý phủ, đã lập tức nói cho Lý Thủ Tài nghe.

Sau khi nghe xong, Lý Thủ Tài cảm thấy mới lạ: "Nhưng gần đây Từ huyện lệnh cũng không làm hành động gì lớn, không báo cho ta biết bất kỳ tiếng gió nào, có phải Thẩm phu nhân hiểu lắm gì hay không?" "Lê quý don

Lý phu nhân và Thẩm Miếu gọi tỳ tỳ muội muội thân thiết với nhau hơn nhiều, lại nghĩ tới vài năm gần đây Từ huyện lệnh la hét với nhà bọn họ, tâm đã lệch: "Có phải hiểu lắm hay không, chàng đi phủ Huyện lệnh một chuyến chẳng phải sẽ biết sao?"

Lý Thủ Tài nghĩ lời này cũng đúng, bèn cầm chút được liệu bỏ ở trong phủ đi xe ngựa với phủ Huyện lệnh.

Từ huyện lệnh cũng cảm thấy nhức đầu không thôi, vào sáng tinh mơ có mấy quan sai đến phủ Huyện lệnh, đánh thức ông ta khỏi giấc mộng, nói là Tri phủ đại nhân muốn kiểm tra ghi chép chuyện trừ phiến loạn từ trước tới nay của bốn huyện, còn có hồ sơ ...v.v.

Từ huyện lệnh còn chưa kịp thay y phục, chỉ thấy đi theo phía sau những người kia là một hàng binh lính, động tĩnh hơi lớn, sợ hết hồn, còn tưởng rằng chuyện của mình bại lộ, cười lạnh hỏi: "Có phải Tri phủ đại nhân hiểu lắm gì với bản quan không?"

Người cầm đầu lắc đầu nói: "Cũng không phải, gần đây Tri phủ đại nhân muốn trừ phiến loạn, ghi chép trong phủ nha Tri phủ lại quá ít, mà đây là tòa thành cách Chu Sơn gần nhất, cũng bị sơn phi cướp nhiều lần nhất, cho nên mới đến đòi hồ sơ, không những cần lấy từ chỗ Từ huyện lệnh, đợi lát nữa chúng ta còn phải đi chỗ Trần Huyện lệnh lấy nữa."

Từ huyện lệnh nghe lời này, mới thở phào nhẹ nhõm, vì vậy sửa sang lại y phục, để cho thuộc hạ, sư gia đi lấy ghi chép chuyện có liên quan đến sơn phi còn có hồ sơ của phủ Huyện lệnh giao cho đối phương. Đón quý lễ

Nhắc tới cũng khéo, Lý Thủ Tài mới vừa ngồi xe ngựa tới phủ Huyện lệnh, đã nhìn thấy trước cửa phủ Huyện lệnh đứng một đoàn quan binh.

Lý Thủ Tài lập tức cho gia đình dắt ngựa xe về, thương nhân và quan phủ thường xuyên dính dáng với nhau cũng không phải chuyện tốt, không thể để người khác bắt gặp mà nói ra nói vào được.

Sau khi lui tới ngã tư đường, lúc này Lý Thủ Tài để hai tay trống trơn đi tới phủ Huyện lệnh.

Phía sau phủ Huyện lệnh có một cửa hông, thông với hẻm nhỏ, Lý Thủ Tài liếc mắt nhìn, cửa hông trong ngõ hẻm bị mở ra, sư gia đang ôm một đồng đồ ra ngoài, gã lập tức đi theo.

"Sư gia! Sư gia, là ta!"

Sư gia quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhìn thấy Lý Thủ Tài, thở phào nhẹ nhõm: "Tối rất đúng lúc, ông chủ Lý, đây là sổ sách trong phủ chúng ta, người nhanh mang đến chỗ ở của ông đi, ta đang lo không biết giấu ở đâu đây này."

Lý Thủ Tài liếc mắt nhìn sổ sách, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Sao ở cửa có nhiều quan binh như thế?"

"Ôi! Còn không phải là do Tri phủ mới nhậm chức đó sao....." Sư gia nói đến chỗ này, bỗng dừng lại, sau đó chuyển sang chuyện khác: "Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là đến đòi hồ sơ mà thôi, trường hợp hơi lớn, nên bên ta cũng không quá yên tâm."

Lý Thủ Tài thấy ông ta trước sau khác biệt quá lớn, cũng không tin là chỉ muốn lấy hồ sơ mà phải làm lớn như thế, đột nhiên nhớ tới những lời Lý phu nhân nói với gã sáng nay, trong lòng càng thêm ngũ vị tạp trần.

Sư gia đặt sổ sách ở trong tay Lý Thủ Tài, vội hỏi: "Ông chủ Lý đi bộ tới?"

"Không, xe ngựa của ta đang ở đầu ngõ."

Sư gia thở phào nhẹ nhõm: "Vây ông chủ Lý đi mau, sổ sách này tạm thời để lại chỗ ông."

Lý Thủ Tài vẫn có chút không yên lòng, đưa tay nắm lấy sư gia: "Sư gia, sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra chứ?"

"Trước mắt nhìn không ra là có chuyện gì lớn, ông chủ Lý cứ yên tâm, chúng ta đều đứng chung trên một chiếc thuyền, nếu thuyền thủng một lỗ, ta có thể không nói với ông ư?" Sư gia nói xong, thì lập tức đi trở lại bên trong cửa hông, đóng cửa lại. Đón quý lễ

Lý Thủ Tài nhìn chằm chằm tấm ván gỗ có chút rêu xanh, nhìn về phía sổ sách trong tay, ôm vào trong lòng dùng tay áo che lại, chạy về trong xe ngựa, nhìn được liều thuốc bổ bên trong xe ngựa, trái tim đập thình thịch.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như sư gia nói, Tri phủ hành động như vậy, nếu nói không phải nghiêm khắc điều tra thì ai cũng không tin, sổ sách cũng lớn cát giấu đi, kẻ sư gia đáng hận kia còn nghĩ gã chả hay biết gì, cái gì cũng không chịu nói.

Lý Thủ Tài cho xe ngựa quay trở lại Lý phủ.

Lý phu nhân nhìn thấy trong tay Lý Thủ Tài mang theo thuốc men trở lại, vì vậy cau mày hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Không đi vào được?"

Lý Thủ Tài thở dài: "Có đi, không thấy Từ huyện lệnh, gặp được sư gia, sư gia đưa những cái này bảo ta cầm về."

Lý phu nhân liếc mắt nhìn sổ sách được Lý Thủ Tài ném tới trên bàn, trong lòng cả kinh: "Thật sự đã xảy ra chuyện?"

Lý Thủ Tài lắc đầu: "Sư gia đang gấp nên không nói gì cả, nếu bọn họ thật sự cuốn gói chạy, chúng ta cũng sẽ không biết."

Lý phu nhân gấp đến độ dậm chân: "Xem ra ông chủ Thẩm và Thẩm phu nhân nói đúng! Lão gia, chúng ta còn theo Từ huyện lệnh, không biết chừng sẽ ngồi tù đấy!"

Lý Thủ Tài gật đầu nói: "Ta thấy ông chủ Thẩm cũng là người làm chuyện lớn, biện pháp lại nhiều, khó trách không muốn giao thiệp với Từ huyện lệnh, xem ra chúng ta phải đi khách điểm Đình Phong bãi phóng."

"Lần trước ở Bách Yến lâu còn chưa ăn được bữa cơm, lúc này....."

Lý Thủ Tài gật đầu: "Phu nhân nói đúng."

Tri phủ cho quan sai chia ra đi lấy hồ sơ từ chỗ Từ huyện lệnh và Trần Huyện lệnh, trong chớp mắt cho người đưa đến trong khách điểm Đình Phong.

Hoắc Dần tựa vào trên ghế vừa ăn bánh ngọt, vừa lấy hồ sơ ra, sau khi vội lật vài tờ, rất là không thú vị vứt xuống, nói: "Không có gì để xem cả."

Hộ vệ Giáp nói: "Từ huyện lệnh cầu kết với son phi, chắc chắn sẽ có bản lĩnh làm sạch sẽ, cái này sợ rằng không phải thật sự là ghi chép chi tiêu trù chi phí loạn và sổ sách thu thuế."

Hoắc Dần gật đầu, lại cầm hồ sơ bên Trần Huyện lệnh lên xem, không nhìn sổ sách chi tiêu, mà đầu tiên là nhìn danh sách nhân viên tử thương trong chuyện trù chi phí loạn.

"Nhiều năm trù chi phí loạn, không một người thương vong." Hoắc Dần thờ dài, sau khi bỏ những thứ vô dụng này xuống, có chút nhức đầu hỏi: "Bên Lý Thủ Tài có động tĩnh gì không?"

"Đại nhân, kế ly gián này dùng thật sự khéo, sợ rằng Lý Thủ Tài và Từ huyện lệnh đã sinh ra khoảng cách rồi." Hộ vệ Ất nói xong, hộ vệ Bính liền nói tiếp: "Đó cũng là đại ân phu nhân giúp chúng ta, nếu không phải nàng tiết lộ tin tức cho Lý phu nhân, Lý Thủ Tài không biết chuyện này sao dễ dàng trúng kế được."

Ngồi ở đối diện đang cắn hạt dưa, Thẩm Miểu nghe lời này, mở trừng hai mắt: "Không không không, là chuyện phải làm."

Hoắc Dần cười: "Đúng vậy, nàng cũng là vì suy nghĩ cho bách tính Ngô Châu."

Hộ vệ Đinh nói: "Đại nhân và phu nhân đều vì nước vì dân, thật sự là lương phôi."

Nụ cười của Hoắc Dần càng sâu hơn, khoe miệng Thẩm Miểu giật giật: "Diễn trò, diễn trò mà thôi....."

Hoắc Dần nghe lời này, đưa tay đẩy cửa sổ ra, gió xuân thổi qua quay đầu lại hỏi thuộc hạ: "Các người đều không có việc gì làm sao?"

Hộ vệ Giáp lập tức hiểu ngầm trong lòng, xoay người nói với ba người còn lại: "Trần Huyện lệnh và Cổ gia bên kia đã tra ra được gì chưa? Chúng ta đi ra ngoài bàn bạc một chút!"

Bốn người xếp thành một hàng đi ra ngoài, lúc ra cửa còn có lòng tốt khép cửa phòng lại.

Thẩm Miểu nhìn thấy bộ dạng lúc hộ vệ Đinh rời đi, nở nụ cười ý vị sâu xa với mình kia, da gà da vịt rồi rít nổi cả lên.

Hoắc Dần nghiêng người tới gần nàng, trên mặt nở nụ cười: "Nàng xem, không có nàng thì chuyện của ta cũng không hoàn thành được."

Thẩm Miểu đưa tay sờ lỗ mũi, nghe lời này còn rất hưởng thụ, bèn nói: "Ta cũng không giúp người suông, lúc ta không quen người, thuộc hạ của không có nhiều, điều tra chuyện cũng không dễ, người còn phải giúp đỡ ta đây."

Hoắc Dần tròn tròn hai mắt, hạ hai chân trên ghế xuống, bung băng ngồi một mạch đi thẳng đến bên cạnh Thẩm Miểu mới ngồi xuống, đưa tay chống cằm, cơ thể gần như dán sát mặt nàng: "Nàng vẫn còn có chuyện cầu xin ta à?"

Thẩm Miểu lui về phía sau, giữ vững chút khoảng cách nói: "Không phải cầu xin người, chúng ta thế này gọi là..... Giúp đỡ nhau."

Hoắc Dần tiếp tục đến gần, ồ một tiếng, sau đó nhún mày hỏi nàng: "Nàng muốn ta giúp gì?"

Thẩm Miểu nâng cao eo, tư thế hết sức quái dị, nếu lui về phía sau nữa sẽ té ngã, nàng cố sức đưa ngón tay chỉ hồ sơ bị Hoắc Dần ném qua một bên, hỏi hân: "Người có thể giúp ta điều tra ông chủ Quý một chút được không?"

"Ông chủ Quý?" Hoắc Dần bung cái băng ngồi xê lại gần nàng chút, Thẩm Miểu bị dọa trực tiếp té khỏi ghế ngồi.

Nàng còn chưa té xuống, Hoắc Dần đã đưa một tay ra ôm hông của nàng, không buông ra, giữ vững động tác này, lại hỏi: "Nàng tìm ông chủ Quý có chuyện gì? Ừm..... ông ta có quan hệ thông gia với Trần huyện lệnh, vốn ta cũng muốn điều tra ông ta, chỉ là chuyện nàng phải làm không phải là suy nghĩ cho ta ư?"

Thẩm Miểu đưa tay đẩy bờ vai của hắn: "Người đứng gần ta như vậy làm gì?"

"Phu nhân thành thật khai báo cho vi phu, nàng thật sự nhìn trúng thư sinh Quý gia kia?" Hoắc Dần nói đùa với nàng.

Thẩm Miểu ngẩng đầu lên gào thét: "Đầu óc người bị hỏng à! Buông tay buông tay ra! Nam nữ thụ thụ bất thân hơn nữa ta còn là người nhìn người lớn đấy, người đừng không biết quy củ!"

Hoắc Dần xuy một tiếng, kéo nàng ngồi vững, rồi sau đó lui về phía sau nửa phần, vẫn duy trì một khoảng cách, nghiêm trang hỏi: "Điều tra Quý gia thì có thể, chỉ là nàng phải nói cho ta biết là vì chuyện gì?"

Thẩm Miểu đưa tay sờ lỗ mũi nói: "Đúng đây..... Là ta nhìn trúng thư sinh Quý gia....."

Hoắc Dần hừ một tiếng xoắn lỗ tai của nàng, Thẩm Miểu lập tức đưa tay che hai lỗ tai: "Ta nhìn thấy Quý lão gia mới phát giác thân thể có gì đó không đúng, hỏi Thổ Địa gia, ông ấy nói có lẽ là có liên quan đến ta khi ta còn sống, cho nên ta muốn điều tra xem thế nào."

Thức ăn lên bàn, sau khi đoàn người ăn bữa cơm, Lý Thủ Tài muốn mời Hoắc Dần đi dạo phố một chuyên, trên thực tế là vì dễ nói chuyện hơn.

Hoắc Dần hiểu ngầm trong lòng, không biến sắc, đôi bị động thành chủ động, sẽ chờ Lý Thủ Tài mở miệng hỏi hần.

Quả nhiên, đi không bao xa Lý Thủ Tài đã không nhìn được, hỏi: "Ta về nhà, phu nhân cũng đã nói với ta rồi, xem ra ông chủ Thâm cũng định cùng ta làm cuộc buôn bán này, chỉ là không biết, làm sao ông chủ Thâm biết được những tin tức này?"

Hoắc Dần nói: "Bằng hữu là đại nhân vật trong triều thì ta không có, nhưng Thâm gia ta am hiểu bắt tay từ tầng dưới chót, muốn dò la tin tức cần gì phải hỏi quan binh trong phủ Tri phủ, hỏi nữ đầu bếp, hỏi nha hoàn, tin tức những người này nói ra tuy không thể tin hết, nhưng hơn phân nửa cũng không sai được."

Lý Thủ Tài chấp tay với Hoắc Dần: "Ông chủ Thâm cao kiến, trước đó ta và Từ huyện lệnh vẫn luôn có chút qua lại, nhưng chỉ là sơ giao, ta vô ý đối nghịch với quan phủ, nhưng mà nay phiên toái chủ động tìm tới ta... ta lại không biết làm như thế nào cho phải. Ta có tâm cùng kiếm tiền với ông chủ Thâm, lại sợ mình không chống đỡ tới được lúc đó."

Hoắc Dần hỏi: "Xây ra chuyện gì?"

Lý Thủ Tài bỗng tiến tới bên cạnh hần: "Ngài có biết sáng nay có một đội quan binh vây phủ Huyện lệnh không?"

Hoắc Dần gật đầu: "Có nghe thấy, vốn ta còn tưởng rằng là Tri phủ muốn hỏi tội, lại không nghĩ rằng chỉ lấy chút đồ không quan trọng."

Lý Thủ Tài lắc đầu: "Đâu phải đồ không quan trọng, sợ là không lục soát ra được nên mới rời đi."

Hoắc Dần ưỡn thẳng lưng, đặt một tay ở phía sau, vẻ mặt không thay đổi: "Nhưng cũng không tìm được thứ gì hữu dụng đấy thôi? Không lẽ Từ huyện lệnh thật sự cầu kết với son phi?"

Lý Thủ Tài há mồm muốn nói ra, đầu lưỡi như bị dính lại, ấp úng mấy phen, vẫn không nói ra chuyện sổ sách.

Chỉ là Lý Thủ Tài chưa nói, nhưng Lý phu nhân lại không nhìn được, lần này Thâm Miêu lại nói với nàng ta công việc kiếm tiền ở mấy địa phương khác của Hoắc Dần như mấy lần trước, Lý phu nhân cảm thấy nôn nóng, trong đầu nghĩ tới kiếm tiền và sổ sách, vì vậy đã nói chuyện xảy ra ngày hôm nay. diễn đàn nlêquýđôn

Thâm Miêu lôi kéo tay áo Lý phu nhân, nghiêng đầu có chút ngạc nhiên: "Sổ sách? Sổ sách gì?"

Lý phu nhân vỗ vỗ tay Thâm Miêu: "Muội muội, đây chính là chuyện liên quan đến tính mạng của nhà ta đấy, ta nói với muội, muội tuyệt đối không thể nói với ai khác đấy nhé."

Thâm Miêu chặc một tiếng: "Aizz, tỷ nói muội nghe muội còn phải giúp tỷ nghĩ biện pháp giải quyết phiên toái nữa, sao lại hại tỷ được?"

Lý phu nhân thở dài: "Còn không phải là lão gia nhà ta và Từ huyện lệnh kia từng có một chút lui tới ư, hôm nay Từ huyện lệnh thật sự như lời muội nói bị Tri phủ điều tra, Tri phủ cũng không điều tra ra được gì, cũng là bởi vì sổ sách qua lại giữa ông ta và son phi, đều giao cho lão gia nhà ta."

Con người Thâm Miêu sáng lên, làm bộ như rất kinh ngạc, trong lòng lại liên tục gật đầu, đúng rồi đúng rồi, chính là cái này.

"Vật này chính là củ khoai nóng phỏng tay đấy, Tri phủ không có bằng chứng cụ thể thì sao có thể tùy tiện phái binh tới chứ, tới một lần chắc chắn sẽ còn có lần thứ hai, hai người cầm sổ sách này, nếu như tra ra được thì hai người sẽ làm thế nào?" Thâm Miêu vạch ra chuyện sẽ xảy ra với nàng ta.

Lý phu nhân vội và cau mày: "Ta cũng nghĩ giống vậy, chẳng lẽ muốn chúng ta trả lại?"

"Tại sao phải trả lại? Trả lại thì nên lưu chứng cứ hơn, muội hỏi tỷ tỷ thật lòng, Lý gia thật sự chỉ có quan hệ với Từ huyện lệnh, mà không liên lạc gì với son phi kia ư?" Thâm Miêu hỏi lời này, Lý phu nhân lập tức sững sờ.

Dù Lý phu nhân không nói, Thâm Miêu cũng đã đoán được, nàng không chọc thủng, nói thẳng: "Nếu như có quan hệ, nhưng lại muốn loại bỏ quan hệ của mình trong đó, nếu như không sao, muội nói cho tỷ tỷ một biện pháp, chủ động giao sổ sách này cho Tri phủ."

Lý phu nhân sững sờ: "Giao cho Tri phủ? Đây không phải là rõ ràng nói cho Tri phủ biết bên ta có quan hệ với Từ huyện lệnh sao?"

Thâm Miêu lắc đầu: "Cũng không phải bảo hai người phải lấy danh nghĩa Lý gia giao cho Tri phủ, tỷ suy nghĩ xem ở bên kia, vẫn còn Cô gia nổi danh như Lý gia đấy."

Lý phu nhân dừng lại, cẩn thận suy nghĩ, lập tức nhìn Thâm Miêu: "Muội bảo ta giả mạo Cô gia, giao sổ sách cho Tri phủ?"

Thâm Miêu gật đầu: "Nếu Từ huyện lệnh đã có khó khăn, cũng không nói cho hai người biết, ngược lại còn muốn cho hai người đưa lưng ra gánh vác, vậy hai người không thể để cho ông ta bắt nạt. Không nói gạt tỷ, phu quân ta cũng điều tra, Cô gia thâm đoạt đi không ít buôn bán của Lý gia, tỷ chỉ sai một người, lấy danh nghĩa Cô gia giao sổ sách cho Tri phủ, không nói bên trong là cái gì, đưa xong thì đi ngay, tuyệt đối không điều tra đến trên đầu tỷ."

Lý phu nhân đưa tay vỗ vỗ tim, lại nhìn Thâm Miêu, đột nhiên cảm thấy nữ tử trước mắt này hết sức khôn khéo, mình làm buôn bán nhiều năm như vậy, cũng không thể nào so sánh được.

"Muội muội quả nhiên cực kì thông minh."

Thẩm Miểu khiêm tốn cười, nàng cực kì thông minh chỗ nào chứ, trước khi tới Hoắc Dần đã nói, Lý Thủ Tài là người cẩn thận, chưa chắc sẽ nói ra gì, muốn tìm đột phá thì cứ xuống tay từ phu nhân của gã, phu nhân của gã đã tin Thẩm Miểu một lần, thì sẽ dễ dàng tin tưởng thần thứ hai.

Nàng cũng chỉ là lựa chọn theo những con đường phát triển mà Hoắc Dần chỉ cho nàng mà thôi, chọn một cái gần giống trong đó, kết quả thật sự nói trúng.

Đoàn người đi tới trước mặt miếu Nguyệt Lão, Lý phu nhân cũng nghe biện pháp kia, lôi kéo tay Thẩm Miểu hỏi: "Muội muội có biết này cây Cầu Nguyệt này rất linh không?"

Nàng mở miệng hai mắt lác đàu: "Không biết, chỉ là lúc mới tới nơi này, phu quân có dẫn muội tới đây."

Lý phu nhân hâm mộ nhìn về phía nàng: "Vậy cũng thật tốt, lão gia nhà ta trước kia cũng dẫn ta tới đây, nhưng những năm gần đây cũng không biết những thứ đồ này, một khi đã lớn tuổi dần thì đã không còn chu đáo như bình thường."

Khỏe miệng Thẩm Miểu giật giật, Hoắc Dần chu đáo chỗ nào chứ, đó hoàn toàn là tự bản thân hắn và bốn thuộc hạ muốn chơi, mua hơn hai mươi tám lụa đỏ ở chỗ bán rồi treo tất cả ở trên đỉnh cây, bây giờ nàng ngẩng đầu nhìn trên đỉnh cây, đều có thể nhìn thấy ở trên những nhánh cây nhỏ yếu đều treo nhiều lụa đỏ đấy.

Lý phu nhân cười: "Ngày xưa lão gia nhà ta còn đề thơ ở phía trên này cơ."

Thẩm Miểu nghe lời này đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng nhớ Hoắc Dần còn viết một câu thơ ở trên lụa đỏ, nói đúng ra giống như là nửa câu, nàng không biết có ý gì, Hoắc Dần nói là có ý nghĩa hai người tốt đẹp, cũng không biết có đúng hay không.

Lý phu nhân nhìn qua giống như là có học thức, vì vậy Thẩm Miểu hỏi nàng ta: "Tỷ tỷ có biết hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm là có ý gì không?"

Trước mặt miếu Nguyệt Lão người đến người đi, phần lớn đều là nam nam nữ nữ kết đôi mà đi, mà hôm nay sắc đã tối, mới vừa lên đèn, đèn lồng màu đỏ trước mặt miếu Nguyệt Lão đã làm chỗ này rực sáng lên.

Khi Lý phu nhân nghe thấy Thẩm Miểu hỏi, gương mặt hơi đỏ, mặt mày cong cong hỏi: "Là ông chủ Thẩm muốn nói với muội hay sao?"

Thẩm Miểu gật đầu.

Lý phu nhân nói: "Đây chỉ là nửa câu, hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm, thủy tri tương ước thâm. Ý tứ chính là nếu như giao trái tim của ta cho nàng, thành tim của nàng thì nàng mới có thể biết được tình yêu của ta với nàng sâu đậm thế nào. Tình cảm của ông chủ Thẩm thật tốt."

Khỏe miệng của Thẩm Miểu đang nhếch lên từ từ cứng ngắc, không nhận được quay đầu lại liếc mắt nhìn Hoắc Dần vẫn đang nói chuyện với Lý Thủ Tài.

Không biết vì sao, nàng cứ nhìn sang như vậy, Hoắc Dần lập tức phát hiện tầm mắt cũng nhìn sang, lời đang nói đến một nửa cũng không tiếp tục, khi đối diện với ánh mắt của Thẩm Miểu thì chậm rãi nở nụ cười.

Thẩm Miểu lập tức thu hồi ánh mắt, lồng ngực bốn chồn tim đập bịch bịch như đánh trống, đứng ở bên cạnh, Lý phu nhân nhìn hai người như vậy, cười nói: "Ông chủ Thẩm thật sự yêu muội muội."

Thẩm Miểu xoay người: "Sao có thể....." Ba chữ vừa ra khỏi miệng, nàng mới nhớ tới tình cảnh của mình, nụ cười vừa rồi của Hoắc Dần chỉ sợ cũng là diễn trò, vì vậy nói tiếp: "Sao có thể không yêu, dù sao muội với chàng cũng là thanh mai trúc mã."

"Ồ? Có xin xâm đấy!" Lý phu nhân lôi kéo tay Thẩm Miểu chạy về phía trước mấy bước.

Hoắc Dần và Lý Thủ Tài dừng ở dưới tàng cây Cầu Nguyệt tiếp tục nói chuyện phiếm, chỉ là Hoắc Dần chưa quên Thẩm Miểu, liếc mắt nhìn hộ vệ Đình, hộ vệ Đình lập tức đi theo.

Thẩm Miểu đi theo Lý phu nhân một mạch thẳng đến trước cửa miếu Nguyệt Lão, trước cửa trừ các loại mặt nạ tranh chữ, còn có một ông lão ngồi ở trước một bàn gỗ bày quầy xin xâm hỏi quẻ, mặc trên người trường bào màu đỏ, tóc màu trắng nhìn sơ khá chỉnh tề.

Ông lão nhìn thấy Lý phu nhân, bèn cười: "Phu nhân đi xin xâm?"

"Nhân duyên của ta cùng với muội muội nhà ta cũng đã tìm được rồi, chỉ hỏi ông ở chỗ này có thể xin xâm khác không?"

Ông lão vuốt râu một cái nói: "Đây là miếu Nguyệt Lão, không xin xâm khác được, ta thấy phu nhân đã thành thân mấy năm, ngược lại có thể xem cho phu nhân vận số nhân duyên kế tiếp."

Thẩm Miểu nhìn ông lão thở ra một hơi, cảm giác có chút quen mắt, ông lão kia cười nghiêng sang nhìn nàng thì hai người đồng thời tròn to hai mắt.

Thẩm Miểu đưa ngón tay chỉ ông lão: "Nguyệt Lão?"

Ông lão gật đầu: "Đúng vậy! Ta là người giải xâm ở miếu Nguyệt Lão này."

Thẩm Miêu dừng lại, đưa tay dụi dụi con mắt, nhìn thấy ông lão này có bốn cái tay, hai cái đầu, một thật thể, một hư ảnh.

Thật thế đang giải sâm cho Lý phu nhân, trên hai tay ở hư ảnh là đồng tơ hồng rối thành một đoàn, ông đang vui đầu gỡ tơ hồng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn Thẩm Miêu.

Thâm Miêu uất ức, cũng không phải là nàng làm cho tư hồng của Nguyệt Lão loạn mà.

"Ai nha, hạ ký, muội muội cũng tới xin đi!" Lý phu nhân kéo Thâm Miếu.

Thẩm Miếu hồi hồn, lại nhìn ông lão, đã thành một người, khuôn mặt đang tươi cười với nàng. Thẩm Miếu tùy tiện rút từ trong ống thăm ra một cây xăm, ông lão liếc mắt nhìn chữ trên thẻ tre, cười nói: "Thượng ký, chỉ là trong mệnh vị cô nương này có kiếp nạn, theo tuổi của cô nương, thì hần kiếp số đã qua, lương duyên vẫn luôn ở đây, chữ trên xăm có thủy có kim, cô nương thuộc thủy, nếu bên cạnh có nam tử thuộc hệ kim, vậy là có thể hạnh phúc cả đời." diễnđã_nộilưuquyđôn

Thẩm Miếu cũng không biết tại sao mình lại đọc được, nhưng nàng từng cầm nhánh cây viết trên mặt đất, chữ viết xiêu vẹo sức sèo đến ngay cả bản thân cũng không biết. Hoắc Dần lấy Hoa Đăng trong tay nàng, viết chữ cho nàng: "Nàng muốn viết gì, ta giúp nàng."

Thẩm Miếu há mồm vốn có lời muốn nói, nhưng lại dừng lại, lấy lại Hoa Đăng từ trong tay Hoắc Dần, bước mấy bước đi tới bờ sông, tùy tiện để lại vào trong sông, nàng nói thầm thì với sông: "Ta chính là Thần Tiên, mắc gì phải viết những thứ đồ này cho ta tự xem chứ."

Dù sao ban đầu nàng cũng thu được không ít Hoa Đăng ở trên mặt sông, tình yêu gì đó nàng không có hứng thú, những nguyện vọng kia nàng cũng không có cách nào thực hiện được, mình hóa trang thành người thì thôi, nếu như còn viết cầu nguyện cho mình nữa thì không khỏi quá ngu ngốc rồi.

Hoắc Dần thấy nàng như vậy, vì vậy viết mấy chữ, chuẩn bị thả vào trong sông, Thẩm Miếu nghiêng đầu qua xem, Hoắc Dần đưa tay ngăn lại: "Cũng không phải là viết cho nàng xem."

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt: "Vậy viết cho ai xem? Tất cả đèn trên sông này ta muốn xem thì cứ xem."

Hoắc Dần đặt Hoa Đăng ở trên mặt nước, đưa tay vẩy vẩy nước, để đèn trôi đi xa, rồi mới nói với Thẩm Miếu: "Nàng muốn xem ta viết gì, có bản lãnh thì cứ tìm đèn Hoa Đăng của ta trong đồng đèn của mọi người."

Thẩm Miếu khoanh tay bày ra bộ dạng không thèm quan tâm, Hoắc Dần kéo tay áo của nàng nói: "Được rồi, phu nhân, chúng ta trở về thôi."

Thẩm Miếu bị Hoắc Dần kéo tay áo đi trở về, sau lưng trên tay bốn hộ vệ lại mua không ít thức ăn, lúc nhìn thấy Thẩm Miếu còn cười hi hi đưa cho nàng, Hoắc Dần thì ở bên cạnh lắc đầu nói một mình mình làm quan cũng sắp không nuôi nổi những người làm này rồi.

Thẩm Miếu ăn đồ ăn vặt hộ vệ Giáp mua, lại nhận lấy chong chóng hộ vệ Ất mua, thấy Hoắc Dần trừng bốn người kia, vì vậy hai tay dang ra ngăn ở trước người bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh nói: "Hoắc gia người giàu có nhiều tiền tài, mua chút đồ thì có làm sao."

Hoắc Dần chỉ vào bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh nói: "Lần này là phu nhân nói chuyện cho các người, lần tới không có vận may như vậy nữa đâu!"

Hộ vệ Giáp gật đầu: "Phu nhân thật tốt."

Hộ vệ Ất phụ họa: "Trước kia mua chút đồ đều bị đại nhân quở trách cả nửa ngày."

Hộ vệ Bính thở dài: "Thật muốn phu nhân vẫn là phu nhân của chúng ta."

Hộ vệ Đinh thì con người sáng rực lên, tiến tới trước mặt ba người, khẽ nheo mắt lại nói: "Không bằng..... Chúng ta lại làm chút gì đó nhé?"
đi_ễn_đ_àn_lê_qu_y_đ_ôn

Thẩm Miếu trở lại khách điểm không bao lâu, mới vừa rửa mặt thay y phục khác, đã nghe cửa phòng có người gõ.

Nàng mở cửa nhìn ra ngoài, là hộ vệ Đinh, đối phương cau mày có chút nghiêm túc nói: "Phu nhân, đại nhân hẹn ngài đi ngoại thành một chuyến, hình như có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Thẩm Miếu nhìn căn phòng bên cạnh, đưa tay chỉ, trong ánh mắt mang theo vài phần không hiểu: "Chúng ta ở gần như vậy..... Có cần thiết phải đi ngoại thành không?"

Hộ vệ Đinh dừng lại một chút, mặt không đổi sắc nói: "Điều này thuộc hạ không rõ lắm."

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt, gật đầu hít sâu một hơi: "Được rồi."

Hộ vệ Đinh dẫn Thẩm Miếu đi tới trước khách điểm, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, hộ vệ Bính làm phu xe, nhìn thấy Thẩm Miếu đến đây thì trên mặt nở nụ cười, nụ cười này làm Thẩm Miếu cảm thấy là lạ.

Sau khi Thẩm Miếu ngồi lên xe ngựa, hộ vệ Đinh cùng với hộ vệ Bính nhìn nhau cười một tiếng, hộ vệ Bính cho xe ngựa chạy hướng ngoại thành, hộ vệ Đinh là sửa sang y phục, đứng thẳng ở trên lầu. Hoắc Dần đang chuẩn bị nằm xuống, hộ vệ Đinh ngoài cửa đã mở miệng: "Đại nhân."
đi_ễn_đ_àn_lê_qu_y_đ_ôn

Hoắc Dần ừ một tiếng, hộ vệ Đinh nói: "Phu nhân mời ngài đi ngoại thành."

Hoắc Dần đã nhắm mắt rồi, nghe lời này thì từ từ mở ra, dường như cảm giác mình nghe lầm, đưa tay móc móc lỗ tai sau lại hỏi: "Ai?"

"Phu nhân."

"Mời ta đi chỗ nào?"

"Ngoại thành."

Hoắc Dần ngồi dậy, nhìn phòng bên cạnh chỉ cách một bức tường, nghĩ thầm Thẩm Miếu định làm gì?

Hộ vệ Đinh ở ngoài cửa phòng đi vòng vài vòng lớn, Hoắc Dần mới mặc y phục xong, khoác áo choàng ánh mắt quét một vòng ở bên ngoài, hỏi: "A

Giáp, A Ất, A Bính đâu?"

Hộ vệ Đình nghiêm túc nói: "Ba người đó chưa ăn no, đi ra ngoài mua đồ ăn, chỉ có thuộc hạ ở nơi này."

Hoắc Dân hoài nghi nhíu lông mày, rồi sau đó đi tới phòng của Thẩm Miêu bên cạnh đẩy cửa vào xem, thấy người không ở đây, lúc này mới đi xuống lầu, vừa đi vừa hỏi hộ vệ Đình: "Nàng còn nói lại gì nữa không?"

Hộ vệ Đình làm bộ như cẩn thận suy nghĩ, ần đường Hoắc Dân hơi nhíu lại, khẽ nhếch miệng, quả thật không đành lòng chọc phá lời nói dối ngu xuẩn của thuộc hạ mình, thấy đối phương lắc đầu, lúc này mới nhếch miệng, gật đầu, chẳng thêm lên tiếng.

Hộ vệ Đình chuẩn bị ngựa cho Hoắc Dân, ngoại thành cũng không xa, ra khỏi cửa thành có một con sông, thông với sông trong thành, Hoa Đăng trong dòng sông nhỏ trước cửa miếu Nguyệt Lão cũng sẽ chảy xuôi đến chỗ này.

Khi xe ngựa dừng ở bờ sông nhỏ, Thẩm Miêu vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, mới vừa vén màn xe lên, thì thấy một bóng màu đen chạy mất, Thẩm Miêu liếc mắt nhìn chỗ ngồi mới vừa còn ấm, trong nháy mắt hộ vệ Bính đã biến mất.

Nàng đi ra khỏi xe ngựa, ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời giăng đầy sao, trắng sáng hơi tròn, chiếu xuống làm chỗ này hơn sáng lên.

Trong thành những người khác cũng đã đi ngủ rồi, cho nên không có ngọn đèn dầu nào, dải cỏ xanh bên cạnh dòng sông nhỏ có mấy Hoa Đăng theo dòng nước trôi tới đây, chỗ này có một đầm nhỏ, phần lớn Hoa Đăng tích tụ lại ở trong đầm, có một ít theo dòng nước chảy rồi khỏi chỗ này.

Thẩm Miêu đi tới bờ sông, đưa tay cầm một Hoa Đăng, nhìn kỹ thì phía trên chữ viết, chữ viết tinh tế, hi vọng cùng với Triệu công tử vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu không rời.

Thẩm Miêu sùng sốt, đột nhiên nhớ tới có lẽ nàng có thể mò được Hoa Đăng của Hoắc Dân, vì vậy nhắc váy nhích gần tới phía trước.

Cùng với Hoắc Dân chạy tới, hộ vệ Đình đang nhìn thấy Thẩm Miêu ở trên bờ sông dường như đang đi vào trong sông mà không phát hiện, vì vậy lập tức phi thân qua ngăn cản: "Phu nhân! Cẩn thận có sông!"

Đột nhiên có giọng nói vang lên dọa Thẩm Miêu giật mình, nàng vội vỗ lên tim, xoay người nhìn thấy Hoắc Dân và hộ vệ Đình, sau khi hộ vệ Đình đỡ Thẩm Miêu xong, rồi mới nói với Hoắc Dân: "Vay thuộc hạ cáo lui trước."

Thẩm Miêu phui phui làn váy, thấy Hoắc Dân vẫn còn đang ngồi ở trên ngựa, ngẩng đầu lên hỏi: "Người gọi ta tới chỗ này làm gì?"

Hoắc Dân khoanh tay lại, nở nụ cười.

Đã sớm đoán được sẽ là thế này, thuộc hạ đi theo mình thời gian dài, làm sao hắn có thể nhìn không thấu chứ, chỉ là không ngờ ý tưởng mấy người này quá mức ngây thơ, hắn lắc đầu, từ từ hất cằm lên nói: "Dẫn nàng tới ngắm trăng."

Đầu tiên là Thẩm Miêu nhíu mày, sau đó vẫn nhíu mày, cuối cùng méo miệng nói: "Đầu óc người bị hỏng à? Hơn nửa đêm hẹn ta tới ngoại thành ngắm trăng?!"

Hoắc Dân không trả lời nàng, chỉ than: "Hôm nay trăng thật tròn."

"Cũng không tròn." Về mặt Thẩm Miêu không chút thay đổi.

Ba người mặc áo đen núp ở trong bụi cỏ nhìn về phía bờ sông, hộ vệ Đình vừa tới, khăn che trên mặt còn chưa đeo lên, hộ vệ Giáp đỡ trường kiếm bên hông, hỏi: "Đại nhân và phu nhân không nghỉ ngơi chứ?"

Hộ vệ Đình vỗ vỗ ngực: "Thông minh như ta, sao có thể bị nghi ngờ chứ?"

Hộ vệ Giáp gật đầu: "Ta đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau xông ra!"

"Một."

"Hai."

"Ba!"

Thẩm Miêu hừ một tiếng, thấy Hoắc Dân bày ra bộ dạng muốn cười nhưng không cười thì nổi cá da gà, cảm giác đối phương đang có ý đồ gì đó, bèn nói: "Lần sau nếu như ngắm trăng, phiền toái đừng đến địa phương xa như vậy, ở sân khách điểm cũng được."

Hoắc Dân vừa muốn nói chuyện, không biết từ chỗ nào xông tới bốn người áo đen, trên tay đều cầm trường kiếm, trực tiếp bao vây quanh Thẩm Miêu đứng ở bờ sông Thẩm Miêu, bốn thanh kiếm trước sau trái phải để ở trên bả vai nàng, đồng thanh nói: "Lộc Phong Trại tới để thu tiền!"

Thẩm Miêu: "Ta không có tiền!" Nàng nhìn Hoắc Dân, đưa ngón tay chỉ: "Người nọ có tiền!"

Đầu tiên là Hoắc Dân im lặng mấy giây, ánh mắt nhìn lướt qua trên người bốn người nọ, sau đó bả vai run rẩy, bỗng phá lên cười ha ha.

Hoắc Dần thở dài, có chút thương cảm: "Là ta, là trong ngày thường ta không để lại cho nàng một ấn tượng tốt nên hiện tại dù nói thật thì nàng cũng không tin."

Thảm Miêu nháy nháy mắt, khoe miệng thẳng tắp, một chút ý tứ đồng tình cũng không có, cặp mắt kia đã trực tiếp bày tỏ: già vờ, người cứ tiếp tục già vờ đi.

Nàng đưa tay ra khỏi dòng nước, kéo theo không ít bọt nước, múc một tay nước trực tiếp phẩy vào trên mặt Hoắc Dần, Hoắc Dần cũng không làm gì, ngược lại cười đến không tìm không phải.

Nàng nâng Hoa Đăng trong tay, nói: "Chỉ là khi vào sông cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch gì."

Hoắc Dân liếc nhìn Hoa Đăng, nhú mày: "Do ta viết?"

Thẩm Miếu cười hắc hắc, vừa rồi ở trong đồng Hoa Đăng của mọi người nàng tốn công tìm, hai chữ Hoắc Dần nàng lập tức nhận ra, kết quả lại nhìn thấy bốn sơn phi của Lộc Phong Trại tháo khăn mặt xuống lộ ra mặt mũi, mới phát hiện ra mình bị chơi xỏ, nội dung trên Hoa Đăng cũng không kịp xem di»ễn≡đàn≡kê≡quý≡đ»ôn.

Ngược lại Hoắc Dần không có ý ngăn cản, khoanh tay ở ngực, ngồi nghiêm chỉnh, lông mày hơi nâng lên mím môi gật đầu.

Thắm Miêu hừ một tiếng, cầm Hoa Đăng lên đọc chữ phía trên: "Tặng Hoắc Dân, vì sao trên Hoa Đăng của người lại viết là tặng người?..... Ta là Hà Bá sông Hoàn Thành Ngô Châu Thắm Miêu thị, mới gặp gỡ đã cảm giác chàng rất tuần tú, không khỏi động lòng, nguyên sau này có thể cùng....."

Thảm Miếu không đọc tiếp, tầm mắt nhìn mấy hàng chữ, lập tức làm nàng tròn tròn cặp mắt.

“Mối gặp gỡ đã cảm giác chàng rất tuần tú, không khỏi động lòng, nguyện sau này có thể cùng chàng vĩnh kết liền cành, là một đôi trọn đời, Thẩm Miếu viết.”

Hoa Đăng bị nàng ném vào trong sông, văng lên một đồng nước.

Nàng chống cánh tay để mình đến gần Hoắc Dần, tròn tròn mắt cắn môi dưới bày tỏ mình không vui.

Hoắc Dần cười ha ha mấy tiếng, còn tiếp tục trêu nói: "Sao nàng có thể ném tấm chân tình của mình vào trong sông chứ?"

Thâm Miếu nhỏ giọng nói: "Người thật xấu xa."

Hoắc Dần vẫn cười: "Nói giống như nàng mới biết ta ngày đầu vậy."

Thắm Miếu không nói lời nào, chỉ nhìn hẩn chăm chăm, vốn Hoắc Dần nhìn mắt nàng, ánh mắt kia bất tri bất giác đổi vị trí, nàng mới đi ra khỏi nước tóc ướt nhẹp, trên mặt còn ướt, nửa người trên y phục áp sát vào trên người, cổ và xương quai xanh còn có nước.

Mắt Hoắc Dàn trầm xuống, đột nhiên đưa tay về phía nàng, một tay lôi cổ áo của nàng, một tay chống mình không rơi vào trong sông, sau khi lôi nàng đến trước mặt, nhắm mắt lại hôn.

Thẩm Miếu tròn tròn hai mắt nhìn về phía mặt của Hoắc Dàn, dưới ánh trăng, khuôn mặt nam nhân có chút trắng bệch, chân mày buông ra, hai mắt nhắm lại, đôi môi cũng nhẹ nhàng dính vào trên môi của nàng. Thẩm Miếu đột nhiên cảm thấy khó thở, lồng ngực phập phồng.

Nàng đưa tay đẩy đôi phượng ra, ào ào một tiếng ngã vào trong nước, giống như lúc tới, Hoắc Dần vẫn dùng tư thế ngồi xếp bằng ở trên bờ sông, trong mắt khóe miệng đều là nụ cười.

Bốn người áo đen vội chạy về từ hạ du tới đây thì nhìn thấy Thảm Miếu đứng ở bên cạnh sông ướt đầm dề đang chơi mất to trùng mắt nhỏ với Hoắc Dần ngồi xếp bằng ở trên bờ sông ý cười đầy mặt.

Hộ vệ Giáp: "Chúng ta..... Có cần tới hay không?"

Hồ vệ Át: "Vì sao ta cảm thấy bộ dạng bây giờ của đại nhân chúng ta có chút không thích hợp?"

Hộ vệ Bính: "Kỹ năng bơi của phu nhân thật tốt."

Hô vê Đình: "Có chút lạnh, chúng ta đi về trước thôi?"

Bốn người nhìn đối phương, cau mày suy tư một lát, rồi đồng loạt gật đầu, quyết định đi về trước rồi nói sau.

Hoắc Dần và Thẩm Miếu cũng không ở lại ngoại thành quá lâu, sau đó khi Hoắc Dần nói muốn mang theo Thẩm Miếu cưỡi ngựa trở về, Thẩm Miếu trực tiếp đi vòng qua hẻm lên xe ngựa, Hoắc Dần tự giác ngồi ở vị trí phụ xe, mang xe ngựa trở về khách điểm.

Thấy Thẩm Miêu buồn bực không lên tiếng trở lại bên trong gian phòng, hắn bắt đầu dĩ giải đầu, thở dài, sợ rằng lại chọc Hà Bá mất hứng nữa rồi, có lẽ còn phải dụ dỗ mấy ngày.

Trở lại bên trong phòng Thăm Miếu không ngủ cả một đêm, lăn qua lộn lại đều là đáng về Hoắc Dần cười, suy nghĩ lúc nào rảnh phải đi miếu Thổ Địa một chuyến, hỏi xem sau khi bị người phạm hôn sẽ có di chứng gì.

Thăm Miếu chưa kịp tìm cơ hội đi miếu Thổ Địa, bên phủ Tri phủ cũng đã có tin tức truyền đến.

Sáng sớm đã có gã sai vặt giao một miếng da bò bao lấy sổ sách cho phủ Tri phủ, nói bên trong là chứng cứ Từ huyện lệnh ăn hối lộ phi pháp cấu kết trộm cướp, sau khi nghe người tả lại, kiểu ăn mặc này hình như là gia đình Cổ phủ.

Sau khi Tri phủ lấy được sổ sách thì lập tức có quan binh đi phủ Từ huyện lệnh, khi Từ huyện lệnh bị bắt còn có chút mơ màng, vẫn hỏi là vì cái gì, lúc ấy quan binh cũng không nhiều lời, chỉ nói chờ ông ta đến phủ nha Tri phủ sẽ biết nguyên nhân.

Hoắc Dần không ở phủ Tri phủ, chỉ là vẫn sai người làm việc, vị quan mặc quan phục ngồi ở chính điện phủ nha, là nam tử cười ngửa vào thành ngày hôm đó, cũng là thuộc hạ của Hoắc Dần.

Hộ vệ Giáp đặc biệt xé râu đứng ở một bên nhìn quá trình xét xử.

Vừa bắt đầu, dĩ nhiên Từ huyện lệnh lên tiếng phủ nhận, còn nói là oan uổng, nhưng chờ khi ném sổ sách chứng cứ tới trước mặt ông ta thì ông ta không còn lời nào để nói, ban đầu ông ta ký hiệp nghị với Lộc Phong Trại, lấy quan ấn của mình đóng lên sổ sách, Lộc Phong Trại và phủ Huyện lệnh có riêng một quyển làm đồ dự bị.

Lần trước Tri phủ phái người tới phủ Huyện lệnh, ông ta cũng đã sai sư gia cầm xử lý, sư gia nói giao cho Lý gia, Từ huyện lệnh nghĩ Lý gia và Lộc Phong Trại cũng có mối nối, coi như là an toàn.

Lại không nghĩ rằng không ngờ sổ sách lại rơi vào trong tay Tri phủ.

Từ huyện lệnh lạnh cả người, ngoài miệng vẫn còn kêu: "Hạ quan oan uổng quá! Đây rõ ràng là sổ sách vu cáo hãm hại! Hạ quan hoàn toàn không biết chuyện này!"

"Còn dám nói sáo!"

Từ huyện lệnh nhìn sư gia ở bên cạnh đã sợ đến tè ra quần, bèn thay đổi nói: "Là Lý Thủ Tài! Lý Thủ Tài gã ta cấu kết cùng với Lộc Phong Trại! Hạ quan cũng chỉ là người trung gian mất nhấm mất mỡ, sổ sách này cũng là Lý Thủ Tài vu hãm hạ quan, xin đại nhân minh xét!"

Người trên bàn cao liếc nhìn tờ giấy hộ vệ Giáp đưa tới, chữ phía trên vững như cây tre đứng trong gió, lời ít mà ý nhiều tỏ vẻ người viết phong thư này, đã lười dầy đưa với Từ huyện lệnh, vì vậy hắn nói: "Chứng cứ xác thật, không cần ngại biện, người đâu, đưa ông ta vào nhà lao, đầu đuôi câu chuyện thế nào, chờ sau khi bốn quan trừ phiền loạn, sẽ báo lên Thánh thượng."

Hai bên quan binh hoàn toàn không quản Từ huyện lệnh kêu oan uổng thế nào, nhốt ông ta, gia sư và những người liên quan vào trong lao, con cháu trong phủ đều vào tù, phụ nữ và trẻ con là nhốt ở phủ Huyện lệnh, không được ra vào.

Từ huyện lệnh bị bỏ tù, tin tức này rất nhanh truyền ra khắp Ngõ Châu, người đầu tiên nhận được tin tức chính là Trần Huyện lệnh cùng một thành với Từ huyện lệnh.

Trần Huyện lệnh ở trong nhà đứng ngồi không yên, ông chủ Quý và ông chủ Cổ cũng đến bái phỏng trong lúc đó, hai bên đều là quen biết cũ, vì vậy gật đầu lên tiếng chào, rồi lập tức muốn thảo luận chuyện này với Trần Huyện lệnh.

Trần Huyện lệnh cho người làm trong nhà pha trà, rồi nói: "Tại sao tri phủ này làm việc lại mạnh mẽ vang dội như thế? Sổ sách của Từ huyện lệnh cũng có thể bị hắn tìm được."

Ông chủ Cổ thở dài: "Đáng hận hơn là bên ngoài đều nói ta làm! Sao ta lại quen biết với Từ huyện lệnh chứ?"

Ông chủ Quý quan sát hắn ta: "Thật sự không phải ông làm?"

Ông chủ Cổ vỗ bàn một cái: "Sao ta có thể làm chuyện môi hở răng lạnh này chứ! Có họ Từ kia ở trước mặt cản trở, chúng ta làm việc khiêm tốn cũng không đến nỗi bị dễ nhất tới! Mà nay ông ta ngã, người phải điều tra sẽ là chúng ta!"

Trần Huyện lệnh giờ tay lên lắc đầu: "Chớ hoảng sợ! Ta đây cũng không có sổ sách gì để hắn điều tra."

Ông chủ Quý dừng lại một chút: "Nhưng..... Chúng ta vẫn luôn cung cấp gạo cho trên núi Nam kia."

Trần Huyện lệnh gật đầu: "Triều đình đưa ngân lượng xuống tới giúp nạn thiên tai, ta khấu trừ không ít, bên ngoài Ngõ Châu đều là dân chạy nạn, cháo ta đổi thành nước cơm, chuyện này nếu bị tra ra được, tuy không có chứng cứ ta cấu kết với bọn phi nhưng cũng tội ăn hối lộ phi pháp sẽ không thoát được."

Ông chủ Quý nói: "Chúng ta đừng lo chuyện trộm cướp, trước hết cứ mặc kệ chuyện này, cứ quan sát trước."

Ông chủ Quý nói xong, ông chủ Cổ để ly trà xuống: "Điều này cũng chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt, bên Lý Thủ Tài buôn bán không có Từ

huyện lệnh giúp đỡ, ta có lợi."

Nhắc tới buôn bán, ông chủ Quý lại nghĩ tới một người, ấn đường hơi nhíu lại: "Các người có còn nhớ rõ, trước đây không lâu vừa tới trong thành một công tử họ Thẩm? Ở trong thành hắn đặt mua rất nhiều tòa nhà trống, lại qua lại rất gần với Lý Thủ Tài, không biết trong hồ lô có bán thuốc gì."

Ông chủ Cỏ xuy một tiếng: "Vào trước đây trong tay ta cũng mua hai tòa nhà trống, đều là nhà trống ngoại thành, không dùng vào chỗ nào cả."

"Đúng như vậy, mới làm ta cảm thấy kỳ quái đó, nào có thương nhân mua đồ vô dụng chứ?"

Trần Huyện lệnh hít sâu một hơi: "Họ Thẩm kia quả thật có chút kỳ lạ, chúng ta phải người theo dõi từng hành động của hắn, còn có bên Từ huyện lệnh tự hạ bệ kia nữa, tin tức phải truyền lên trên."

Ông chủ Quý gật đầu: "Trở về ta sẽ viết thư."

Ông chủ Cỏ cũng đứng lên: "Mấy ngày nay chúng ta cũng đừng họp mặt, tránh chọc người khác nghi ngờ."

Ông chủ Cỏ và ông chủ Quý trước sau rời khỏi phủ Trần Huyện lệnh, sau khi bọn họ đi, bóng đen vẫn canh giữ ở trước cửa phủ Huyện lệnh cũng đã biến mất.

Lý Thủ Tài bán đứng Từ huyện lệnh vẫn có chút thấp thỏm, chỉ là mấy ngày kế tiếp cũng không có quan phủ điều tra lên trên đầu mình, ngược lại chạy bên Cỏ gia nhiều hơn, gã cũng dần dần nói lỏng hơn.

Từ huyện lệnh đã không còn, gã không cần lo lắng Tri phủ điều tra lên trên đầu mình, cũng không có núi dựa, buôn bán dưới tay hắn cũng không tiện làm, ngăn ngừa mấy ngày đã bị Cỏ gia đoạt đi không ít, Cỏ gia có Trần Huyện lệnh làm chỗ dựa, Lý Thủ Tài cũng kiên cường không nổi giận.

Nếu không thì nghĩ biện pháp kiếm một khoản tiền lớn, dưới tay gã có mấy cửa hàng chỉ sợ cũng phải tạm ngừng dẹp tiệm rồi.

Nửa đêm Lý Thủ Tài vẫn còn đốt đèn xem sổ sách, Lý phu nhân ngủ một giấc tỉnh dậy, cây nến vẫn sáng, vì vậy thay y phục đi tới ngồi xuống bên người Lý Thủ Tài, nhỏ nhẹ nói: "Lão gia, buôn bán của ông chủ Thẩm, chàng không dám làm ư?"

Tay nắm bút của Lý Thủ Tài dừng lại, suy nghĩ một lát, trả lời: "Có gì không dám? Không những muốn cùng nhau làm ăn với hắn, ta còn muốn liên lạc với Lộc Phong Trại, không có Từ huyện lệnh ta cũng vẫn đứng đầu thành Bắc."

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gặp kẻ buôn người

Lúc buổi chiều, mặt trời còn chưa lặn, Hoắc Dần tựa vào ghế dựa gác chân lên cao bên cửa sổ, trên tay lật sách xem, mắt nửa mở nửa nhắm, giống như không có tinh thần gì.

Khi hộ vệ Giáp đi tới Hoắc Dần cũng không phát hiện ra, đợi đến khi bóng người đã đứng ở bên người hắn, hắn mới hồi hồn, ngáp một cái hỏi: "Thế nào rồi?"

Hộ vệ Giáp chấp tay bẩm báo: "Hai chuyện, thứ nhất, chuyện đại nhân phân phó thuộc hạ đi điều tra nguồn gốc của Quý gia thuộc hạ đã tra được, theo nhận biết của mọi người, trước khi Trần Huyện lệnh nhậm chức, ông chủ Quý là nha dịch, thuộc hạ của Huyện lệnh cũ, là một người sống tạm bợ, cũng không thật sự biết làm gì, cũng không biết vì sao đột nhiên trở nên giàu có, làm buôn bán nữa."

"Không có chuyện bạc rơi từ trên trời xuống." Hoắc Dần khép sách lại: "Có biết là phát tài vào lúc nào không?"

"Khoảng hơn hai mươi năm trước, cũng cùng năm đó, Huyện lệnh cũ từ quan, Trần Huyện lệnh mới đến nhậm chức." Hộ vệ Giáp nói xong, thấy Hoắc Dần gật đầu, thì tiếp tục nói: "Còn chuyện thứ hai là người điều tra tin tức này đang lên đường trở về đường như nhìn thấy Lý Thủ Tài."

"Mấy ngày nay gã rất an tĩnh, gã làm gì?"

"Lý Thủ Tài lên Chu Sơn." Hộ vệ Giáp nói: "Có thể không phải đi hướng Lộc Phong Trại, thế nhưng phương hướng kia chính là con đường Lộc Phong Trại tạo ra để di chuyển."

Hoắc Dần thở ra một hơi, trên mặt nở nụ cười, vỗ vỗ quyển sách ở trên tay nói: "Tốt, tiếp tục điều tra họ Quý, bên Lý Thủ Tài, chúng ta nên có chút động tác."

Sau khi Hoắc Dần phân phó công việc cho hộ vệ Giáp thì vẫy tay để hắn nhanh đi sắp xếp, hộ vệ Giáp vừa ra cửa lại gặp phải hộ vệ Đình.

Hộ vệ Đình có chút khó xử, xoa xoa đôi bàn tay, lúc này mới đi vào bên trong, nhìn bóng lưng Hoắc Dần nói: "Đại nhân, phu nhân nói nàng phải về nhà mẹ một chuyến."

Hoắc Dần mới vừa nâng ly trà lên uống một ngụm, còn chưa nuốt xuống đã phun ra ngoài, liếm môi một cái, hắt một trăm phần trăm xác định tuyệt đối Thẩm Miêu không nói như vậy.

Họ vệ Đình nhăn nhó nhó nhó, tiếp tục nói: "Phu nhân nói, dù sao mấy ngày nay không có chuyện của nàng, nếu đại nhân có chuyện cứ đến chỗ cũ tìm nàng."

Hoặc Dần thờ dài, chỉ sợ là nàng nhớ đám tôm cua trong sông rồi, chỉ là, mấy ngày nay quả thật không có chuyện của nàng, công việc hần sắp xếp còn phải chờ mấy ngày nữa mới có thể tiến hành, thôi cứ để nàng ung dung tự tại chút. d≡ iễn _đần_ l≡ ê _quý_ đ≡ ôn.

Tri phủ điều tra Từ huyện lệnh, rất nhanh binh lực triều đình phái tới cũng sắp đến Ngô Châu rồi, nghe nói chỉ mấy ngày nữa là vào cảnh nội Ngô Châu.

Vào sáng sớm, Tri phủ phái người đến trong phủ Trần Huyện lệnh phân phó công việc, khi Trần Huyện lệnh nhận được nhiệm vụ, đầu óc đều mơ hồ.

Tri phủ nói, triều đình phải hơn hai ngàn người, sau khi vào Ngô Châu còn có binh lực của Ngô Châu, binh lính của Ngô Châu vốn có chỗ ở, nhưng mà hai ngàn người triều đình phải tới trừ phiến loạn không có chỗ ở, chuyện chỗ ở, còn cần phải nhờ Trần Huyền lệnh sắp xếp.

Lúc ấy Trần Huyền lệnh có chút cà lăm: "Chuyện này..... Hạ quan phải sắp xếp thế nào đây?"

Trước đây cũng chưa từng tới nhiều người trừ phiền loạn như vậy!

Người tới truyền lời nói: "Sắp xếp như thế nào là chuyện của Trần đại nhân, thành này gần Chu Sơn, nếu muốn trừ phiến loạn, xuất phát từ thành này là ổn thỏa nhất, Tri phủ đại nhân cũng biết đã làm khó Trần Huyền lệnh, bực triều đình phát xuống cho chuyện trừ phiến loạn thì hai ngày sau sẽ đưa đến trong phủ, chỉ tiêu cho việc ăn, ở, đi lại của binh lính."

Trần Huyền lệnh chặc chặc miệng: "Thật sự có chút chuyện không phải có tiền là có thể giải quyết được."

"Trần đại nhân, đây chính là cơ hội lập công đấy, nếu như kế hoạch trừ phiến loạn toàn thắng, khi Tri phủ đại nhân báo lên cho triều đình, trong sổ công lao cũng có tên của Trần đại nhân." Người truyền lời nói xong, chấp tay nói: "Cáo từ!"

Do đó lập tức xoay người đi, Trần Huyền lệnh theo ở phía sau, một đường nói đến khi người nọ xuất phủ nhưng cũng không thay đổi được gì, Trần Huyền lệnh dậm dậm tay, trong lòng suy nghĩ nên hèn ông chủ Quý và ông chủ Cổ tới cùng nhau thương lượng.

Ông chủ Quý vừa nghe được chuyện, lúc ấy đã vỗ bàn chặc chặc không ngừng lắc đầu nói: "Vậy là ta biết được kẻ họ Thẩm kia mua tòa nhà trống là để làm gì rồi!"

Ông chủ Cổ hỏi: "Không lẽ hần biết trước?"

"Chỉ sợ là hẳn có chút cách thức biết được lần này có binh lực được phái tới trừ phiến loạn, đoán được bước này." Ông chủ Quý thở dài: "Ông chủ Cố, mấy tòa nhà trống trong tay ông cũng bán rẻ cho người kia rồi, chuyện trừ phiến loạn cũng không phải là chuyện trong một ngày, cũng không biết phải ném xuống bao nhiêu bạc nữa."

Ông chủ Cỏ nói: "Vây hãy để cho phía trên phát xuống nhiều bạc chút!"

"Tri phủ mới nhậm chức là thiếu gia Hoắc gia, Hoắc gia rất khó đối phó, sợ rằng lúc này trừ phiến loạn, chẳng những không vớt được gì, ngược lại ta phải bỏ tiền vào." Trần Huyền lệnh lắc đầu, mang ý thăm dò, nhìn về phía Ông chủ Cổ nói: "Trước đó ông đã gửi thiệp mời cho họ Thẩm kia, lần này gửi thêm lần nữa, cứ nói ta cũng sẽ đến, xem hẳn có cho ta mặt mũi hay không."

Ông chủ Cổ nhận được nhiệm vụ, trở về chuyện đầu tiên làm là viết thư cho Hoắc Dần, sau khi viết xong thì sai gia đình trong phủ mang tới khách điểm Đình Phong.

Hoắc Dần cũng không ở khách điểm Đình Phong, Thảm Miếu trở về trong sông cũng đã được ba ngày rồi, công việc trừ phiến loạn cũng được sắp xếp không tồi, hôm nay Lý Thủ Tài còn đặc biệt vào khách điểm bái phỏng, nói buổi chiều muốn mời hân ăn cơm, cho nên Hoắc Dần mới cưỡi ngựa một mình tới đến bờ sông nhỏ ngoại thành, chuẩn bị gọi Thảm Miếu trở về.

Còn chưa đi đến bờ sông, từ xa Hoắc Dần đã nhìn thấy Thảm Miếu đứng ở trên bờ sông, đứng đối diện với một đứa bé, bé trai chừng khoảng năm tuổi, đang khóc.

Hoặc Dần xuống ngựa, không đi qua, cứ nhìn như vậy.

Thẩm Miêu mặc một bộ màu xanh nhạt, khác với bộ y phục khi hóa trang thành Thẩm phu nhân, khi bỏ đi những thứ đồ sang trọng kia thì trở thành một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, trên đầu nàng còn cài trâm cài tóc Hoắc Dần cho nàng, có lẽ quên lấy xuống, hoặc có lẽ là cảm thấy rất đẹp nên không lấy xuống, tóm lại Hoắc Dần nhìn thấy thì rất vui.

Thắm Miếu vừa lau mặt vừa dỗ cậu bé: "Khóc cái gì? Đừng khóc, khóc lem hết gương mặt nhỏ rồi này, chỗ tý tý có kẹo, kẹo đậu phộng, kẹo hoa quế.. kẹo gì cũng có cả, em muốn ăn cái nào?"

Đứa bé kia nghe lời này, ngừng khóc, đưa tay về phía Thảm Miếu rồi nói: "Đều muốn cả."

Mấy ngón tay để ở phía sau của Thảm Miếu giật giật mấy cái, biến ra mấy miếng kẹo đậu phộng, bao gồm cả giấy gói, mấy miếng kẹo chồng lên nhau, mang theo mùi thơm ngọt ngào.

Nàng đưa kẹo tới trước mặt đứa bé, hỏi: "Vậy em phải nói cho tỷ tỷ biết nhà em ở đâu? Tỷ tỷ đưa em về nhà."

Cậu bé vừa ăn kẹo vừa nói: "Em không biết nhà em ở đâu cả."

Thảm Miếu mím môi: "Vậy em có nhớ tên của cha mẹ là gì không? Tỷ tỷ cũng có thể giúp em tìm."

Cậu bé lại khóc lên: "Mẫu thân..... Mẫu thân dẫn em ra ngoài chơi, có một thúc thúc lôi kéo em đi, sau đó em không thấy mẫu thân nữa....."

Thảm Miếu nghe lời này, trong đầu ong ong cả lên, nàng lắc đầu, lau mặt cho đứa bé, lúc này mới nhìn về phía y phục của cậu bé, rách nát cả, hình như đã mấy ngày chưa giặt rồi, tóc cũng rối cả lên, ngược lại không giống như là đi lạc ở trong thành.

Lúc mới nhìn thấy cậu bé quả thật nàng nhìn thấy một người nam nhân, nam nhân kia dường như để cậu bé ở đây sau đó đi làm chuyện khác, rồi sau đó cậu bé vẫn khóc, lúc này Thảm Miếu mới đi ra đỡ.

Nàng phui bụi bặm trên người cậu bé: "Vi thúc thúc bảo em đứng ở bờ sông lúc này ấy, trước kia em đã từng gặp chưa?"

Cậu bé lắc đầu.

Thảm Miếu lại hỏi: "Thúc thúc đó có tốt với em không? Có nói muốn dẫn em đi đâu không?"

Cậu bé tiếp tục lắc đầu.

Thảm Miếu chắc một tiếng, một giọng nói đột nhiên xuất hiện dọa nàng giật mình, quay đầu lại nhìn lại, Hoắc Dần dắt một con ngựa đứng ở sau lưng nàng, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Là bị lừa tới."

Thảm Miếu mờ trừng hai mắt, hỏi: "Sao người đột nhiên ở chỗ này?"

Hoắc Dần cười nói: "Phu nhân về nhà mẹ đẻ mấy ngày nay không về, trong lòng vì phu nhớ nhung nên tự mình đến đón về."

Thảm Miếu: "....."

Cậu bé tròn tròn hai mắt nhìn hai người này, kẹo trên tay dính đầy nước miếng, Hoắc Dần liếc mắt một cái cau mày: "Thật bẩn, ném vào trong sông tắm sạch sẽ cho nó."

Thảm Miếu: "Ta ném người vào trong sông rồi tắm sạch sẽ cho người nhé!"

Hoắc Dần hừ một tiếng: "Ồ? Nhìn thấy đứa nhỏ đáng yêu nàng muốn ôm về nhà nuôi phải không?"

Thảm Miếu liếc hẩn một cái: "Nói những nói cùi gì đó? Rất có thể là có người lừa bán cậu bé, ta phải đưa cậu bé trở về, cha mẹ mất đứa bé sẽ rất lo lắng."

Hoắc Dần liếc mắt nhìn rừng cây cách đó không xa, thả dây cương ngựa ra, nói với Thảm Miếu: "Nàng mang đứa bé rồi đi trước, có người tới."

Thảm Miếu tranh thủ ôm đứa bé lên, liếc mắt nhìn con ngựa cao hơn cả mình, đột nhiên có chút khó xử: "Ta không biết cưỡi ngựa, người mang đứa bé rồi đi, ta trở về trong sông."

Hoắc Dần vừa muốn ôm lấy đứa bé, đứa bé kia đã bật khóc, có vẻ là sợ tất cả nam nhân xa lạ rồi.

Hoắc Dần cau mày, đặt đứa bé lên trên con ngựa trước, sau đó đỡ hông của Thảm Miếu, trực tiếp ôm nàng lên ngựa, đưa tay vuốt sống mũi sờ ngựa, rỉ tai mấy câu, sau đó nói: "Người đang đến đây, nàng không thể trở về trong sông, nếu bị phát hiện thân phận sẽ không tốt, nàng mau trở lại trong thành, ta ứng phó trước."

Thảm Miếu dắt dây cương, Hoắc Dần nói: "Nhất định đừng buông tay."

Thảm Miếu gật đầu: "Vậy chính người cẩn thận....."

Còn chưa nói xong, Hoắc Dần đã vỗ một cái lên mông ngựa, tuấn mã chạy cũng không quá nhanh, chui vào đường nhỏ trong rừng rậm, rồi một đường chạy về trong thành.

Đại hán mới đi ra từ trong rừng rậm liếc mắt nhìn Hoắc Dần, vừa nhìn về phía người trên lưng ngựa, vén tay áo lên lập tức nói: "Dám phá hỏng chuyện buôn bán của ông đây! Mày tự đi tìm chết rồi!"

Hoắc Dần liếc mắt nhìn đại hán kia, trên người có vết sẹo do đao gây ra, vừa nhìn là không dễ chọc, lúc nhỏ hắn thường bắt nạt người khác, nhưng hơn phân nửa đều bởi vì sau lưng có gia đình che chở, từ lúc học tiểu học đến khi thi hán cũng đều là quan văn, nói thật, đối mặt với lưu manh có vũ khí, hắn đánh không lại.

Thấy Thẩm Miêu đã đi đến không còn thấy bóng người nữa, lúc này Hoắc Dần mới co cẳng chạy, vừa chạy vừa ném đá về phía sau lưng, chặt vật như thế nhưng thật may là không bị nhìn thấy!

Nam nhân kia vác đại đao, trong miệng mắng chửi, cũng chỉ là khi vào rừng cây thì tiện lợi hơn, đứa bé nuôi vài ngày ở bên ngoài đã không còn, nhất định phải bắt được người mài mài đao!

Hoắc Dần thuận đường chạy ra khỏi chỗ này, người kia vẫn đi theo phía sau.

Dù sao Hoắc Dần là một thiếu gia, ăn sung mặc sướng, ra cửa cưỡi ngựa ngồi kiệu, mới vừa chạy ra khỏi cánh rừng nhỏ thì đã chạy hết nỗi rồi, người sau lưng kia nhìn thế nào cũng giống nhân vật qua lại trên giang hồ, cho nên đuổi theo rất nhanh.

Hoắc Dần lập tức quơ tay với hắn ta: "Đừng đuổi nữa! Nếu là tiền thì ta mua đứa bé kia!"

Quả nhiên nam nhân kia không đuổi theo nữa, hai tay chống nạnh, cầm đại đao: "Lão tử đã đuổi theo ngươi, ngươi hoàn toàn không có lựa chọn nào khác!"

Hoắc Dần tháo hà bao từ bên hông xuống, ném tới trước mặt nam nhân kia nói: "Bên trong có mười hai lượng bạc vụn và ngân phiếu hai trăm lượng, đủ mua mười đứa bé rồi, ngươi lựa tới không phải là để bán sao, đừng gây sự với ta nữa, tránh khỏi đưa đến quan phủ."

Nam nhân mở hà bao ra liếc mắt nhìn, quả nhiên theo như lời hắn nói, lúc này mới bỏ đại đao vào trong vỏ đao rồi chỉ vào Hoắc Dần nói: "Coi như ngươi thức thời."

Rồi xoay người rời đi.

Mua bán đều không muốn sinh nhiều thị phi, giết người kiện cáo lại càng phiền toái, hơn nữa nữ tử mang đứa bé kia cũng thấy bộ dạng của hắn ta, đứa bé cũng sống với hắn ta mấy ngày, muốn về chân dung cũng không khó. $\text{đ}\equiv\text{iễn}_đ\equiv\text{đan}_|\equiv\text{ê}_quý}_đ\equiv\text{ôn}.$

Hoắc Dần thấy đối phương đi, mới đưa hai tay vịn đầu gối thở phào nhẹ nhõm, đã thời gian dài không chạy rồi lần này thật sự đã liều mạng rồi.

Hắn nhìn hà bao bị kéo hông, có chút đau lòng chắc chắn miệng, hà bao này thêu bằng chỉ vàng, kỹ thuật tốt nhất, vải lụa thượng đẳng, hoa cũng là dùng tơ vàng để thêu, mua về hơn bốn trăm hai, đáng tiền hơn cả đồ bên trong, cứ như vậy mà bị hông mất.

"Đoạt tiền của tiểu gia, sẽ làm ngươi không sống nổi ở Ngô Châu!" Hai tay Hoắc Dần chống nạnh, mím môi, chuẩn bị đi trở về phủ bắt bọn buôn người!

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lại hôn nữa

Thẩm Miêu cưỡi ngựa đi một đường vào thành, đến trong thành có nhiều người, cũng an toàn hơn rồi. $\text{diên}\cdot\text{đan}\cdot\text{le}\cdot\text{quy}\cdot\text{don}\cdot\text{com}$

Có lẽ con ngựa này đã đi theo Hoắc Dần rất nhiều năm rồi nên cũng không gầy vò nhiều lắm, trực tiếp mang Thẩm Miêu tới trước cửa khách điểm, hộ vệ Giáp nhìn thấy Thẩm Miêu lập tức tới đón, trên mặt mang theo chút nghi ngờ: "Phu nhân? Đại nhân đâu?"

Thẩm Miêu để cho hộ vệ Giáp ôm đứa bé xuống trước, sau đó mình từ từ bò xuống, đỡ đứa bé không khóc rồi mới nói: "Ta với Hoắc Dần gặp phải kẻ buôn người, đang ở bờ sông ngoài thành, hắn để ta cưỡi ngựa về trước, các người nhanh đi tìm."

Hộ vệ Giáp vừa nghe lại cảm thấy không tốt, bản lĩnh của đại nhân nhà bọn họ cũng không phải là hắn không biết, nhiều nhất chỉ có thể đối phó với nam nhân bình thường, nếu đối phương là người luyện võ, là chỉ có đại nhân nhà bọn họ bị đánh thôi.

Vì vậy cùng với hộ vệ Ất đi ra khỏi thành, hộ vệ Bính và hộ vệ Đinh lưu lại chăm sóc Thẩm Miêu.

Thẩm Miêu trở lại bên trong phòng, trước hết cho hộ vệ Bính lấy thức ăn tới cho đứa bé ăn, hộ vệ Đinh đứng ở cạnh cửa coi chừng, Thẩm Miêu suy nghĩ rồi gọi hắn đi vào.

"Đứa bé này tên là Lưu Khánh, bị bắt cóc đã ba ngày rồi, kẻ buôn người kia không cưỡi ngựa, theo thời gian này để tính, cha mẹ hắn là nhân sĩ Ngô Châu, huynh trở về điều tra, xem có thể tra được hay không." Thẩm Miêu phân phó.

Hộ vệ Đinh gật đầu, đặc biệt gọi người được phân bổ ở những khách điểm khác tới truyền lời đi điều tra thân thế của đứa bé kia.

Lúc mặt trời lặn phía tây, Hoắc Dần mới dẫn hộ vệ Giáp và hộ vệ Át trở lại.

Vừa trở về khách điểm hấn trực tiếp đi vào trong phòng Thẩm Miêu, nhìn thấy đứa bé kia đang dựa vào trên nhuyễn tháp ngủ say, một tay ôm Thẩm Miêu không chịu bỏ ra thì Hoắc Dần cau mày.

“Bỏ tay nó ra.” Quay đầu lại phân phó với người sau lưng.

Thẩm Miêu: “.....”

Hộ vệ Giáp đi tới trước mặt đứa bé, chậm rãi bỏ tay của mình vào trong ngực của đứa bé, thay thế cánh tay Thẩm Miêu, sau đó nhìn Thẩm Miêu chậm rãi nở nụ cười.

“Sao rồi? Người nọ không làm gì người chứ?” Thẩm Miêu hỏi hẩn.

Hoắc Dần hất cằm lên hơi cong môi nói: “Ta có bản lĩnh thế nào chứ, hẩn ta có thể là đối thủ của ta ư?”

Thẩm Miêu nhìn hộ vệ Át sau lưng hẩn, hiển nhiên hộ vệ Át không tán thành những lời này, mím khóe môi cố gắng nhịn cười, dù sao dọc theo đường đi trở lại đại nhân nhà bọn họ cũng oán trách mình tổn thất bao nhiêu bạc rồi.
diên·dan·le·quy·don·com

Hoắc Dần háng giọng một cái, nói: “Ta đã phân phó rồi, cũng đã vẽ diện mạo của người kia rồi, không bao lâu sẽ bắt được hẩn ta thôi.”

Thẩm Miêu quay đầu lại nhìn trên nhuyễn tháp, nói: “Còn đứa bé thì tạm thời làm thế nào?”

Hoắc Dần nói: “Để cho bọn họ trông.”

“Nó sợ người lạ.” Thẩm Miêu mở miệng nói.

Hoắc Dần cau mày: “Tối nay nàng và ta còn phải đi yến tiệc của Lý Thủ Tài nữa, cũng không thể mang theo một đứa bé, với độ tuổi của nàng, cũng không thể sinh ra được đứa bé lớn như thế.”

Thẩm Miêu thờ dài, xem ra tạm thời chỉ có thể như vậy, hơn nữa nhìn thoáng qua thì dường như hộ vệ Giáp rất thích trẻ con, nhìn mà xem, chỉ mới một lát đã chọc bảy tám lần lên gương mặt mềm mại của đứa bé rồi, hẩn không thể chọc thủng luôn.

Bữa tiệc lần này của Lý Thủ Tài khác với trước kia, không có tổ chức ở trong Bách Yến lâu, để tỏ lòng hữu nghị, gã tổ chức ở nhà.

Mới vừa lên đèn, xe ngựa của Hoắc Dần dừng ở trước cửa nhà Lý Thủ Tài, Lý Thủ Tài xoa xoa tay đợi một khắc đồng hồ mới đợi được bọn họ đến, đi ra dẫn hai người vào nhà.

Hoắc Dần quan sát mấy lần xung quanh nhà Lý Thủ Tài, trái lại giản dị hơn trong tưởng tượng của hẩn không ít, xem ra lúc Từ huyện lệnh tại vị đã bảo bọn họ tặng không ít đồ.

Sau khi đi qua một hành lang có mái che thật dài là đến nơi Lý Thủ Tài tổ chức bữa tiệc, Lý phu nhân đang tự mình chia thức ăn, nhìn thấy Thẩm Miêu đến trên mặt nở nụ cười, tươi cười hơn hờ tới đây nghênh đón.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Lý Thủ Tài rót cho Hoắc Dần ly rượu trước rồi nói: “Thật may ông chủ Thẩm túc trí đa mưu, chịu thành tâm giúp ta, ta mới có thể ném củ khoai nóng kia ra khỏi tay.”

Hoắc Dần chấp tay, không hề uống rượu, chỉ nói: “Từ lúc mới vào thành ta đã định qua lại thân thiết với ông chủ Lý rồi, cùng nhau làm phần mua bán này, chỉ là lúc ấy ông chủ Lý không đặt ta ở trong lòng thôi.”
diên·dan·le·quy·don·com

Lý Thủ Tài nghe lời này, nụ cười trên mặt cứng mấy phần, ban đầu gã có Từ huyện lệnh làm chỗ dựa, quả thật không để những thương nhân từ bên ngoài tới này vào trong mắt, chỉ là hiện tại gã có việc cầu người, lại muốn kiếm tiền, tất nhiên cần phải hạ thấp mấy phần.

“Ông chủ Thẩm chê cười rồi, ban đầu là ta không biết núi cao, nhờ ông chủ Thẩm không chê, vẫn còn nguyên ý kết giao bằng hữu với ta.” Lý Thủ Tài nói xong thì uống hết ly rượu.

Hoắc Dần chậm rãi nở nụ cười, sắm vai phần tử biến chất vô cùng tinh tế: “Ông chủ Lý đừng nói như vậy, mà nay biện pháp kiếm tiền đang ở trước mắt, ta cũng cố ý chia một chén canh với ông chủ Lý.”

“Biện pháp kiếm tiền?”

“Ông chủ Lý vẫn chưa nghe nói ư? Mấy ngày nữa hơn hai ngàn binh lính trừ phiến loạn sẽ phải vào thành?” Hoắc Dần dừng một chút: “Tri phủ hạ lệnh, để Trần Huyện lệnh quản chuyện này, ăn, mặc, ở, đi lại của hơn hai ngàn người cũng không phải là việc nhỏ.”

Ông chủ Lý cau mày: “Vậy thì có liên quan gì đến chúng ta?”

Hoắc Dần cười, hẩn nhìn trúng dáng vẻ đôi lúc không thông minh này của Lý Thủ Tài, mới dám đi bước cò hiềm này.

Thẩm Miếu ở bên cạnh nói: “Lúc mới tới đây, phu quân ta mua từ chỗ ông chủ Lý vài toà nhà trống, cũng mua từ chỗ ông chủ Cổ, tính ra trong thành đã không còn nhiều chỗ cung cấp cho người ở, chỉ có vài toà nhà trống này là có thể dùng.”

Hoắc Dần gật đầu, Lý phu nhân lập tức mở to mắt: “Vây nhất định triều đình sẽ điều ngân lượng trừ phiền loạn xuống, ông chủ Thẩm nhượng lại nhà trống, nhất định Trần Huyện lệnh phải xài tiền.”

Lý Thủ Tài ồ chừng mấy tiếng, chợt nhớ tới trước đó mình còn cười nói đối phương mua những toà nhà trống không có tác dụng gì để làm gì, thì ra là hắn đã sớm động tới mầu chột buồn bán.

Lý Thủ Tài vừa cạ một ly: “Đây cũng là chuyện kiếm tiền từ quan phủ mà ông chủ Thẩm đã nói với ta vào hôm thường đào, bội phục bội phục.”

“Trừ phiền loạn không phải chuyện một sớm một chiều, ta không phải nhân sĩ Ngô Châu, cũng không có sản nghiệp gì ở đây, Trần Huyện lệnh không làm gì được ta, nếu ông chủ Lý muốn kiếm tiền, không bằng cùng làm với ta?” Hoắc Dần hỏi.

Lý Thủ Tài gật đầu liên tục: “Vâng, trong tay ta còn có một trang viên, nằm ở sau thành, nhiều ngày không người nào xử lý, vốn ta cùng với phu nhân định làm chỗ ở lúc về già, hiện tại xem ra có thể lấy tới dùng trước.” *diên·dan·le·quy·don·com*

Hoắc Dần gật đầu: “Chỉ cần ông chủ Lý tin ta là được.”

Lý Thủ Tài còn có chút sợ hãi, Lý phu nhân đã trực tiếp đồng ý: “Trong thời gian này mang cho ông chủ Thẩm dùng, Thẩm phu nhân giúp hai phu thê ta mấy lần, dĩ nhiên phu thê ta tin ông chủ Thẩm.”

Thẩm Miếu nhìn Hoắc Dần, Hoắc Dần từ từ dời tay xuống dưới bàn, nhẹ nhàng trườn lên mu bàn tay của nàng, lúc này Thẩm Miếu mới nở nụ cười, nói: “Vây phu thê ta sẽ bày tỏ lại, nói tin tức cho hai người nghe, bên ông chủ Cổ đưa thiệp mời, ngày mai ta cùng với phu quân sẽ đi dự tiệc, e rằng sẽ nói đến chuyện này, đến lúc đó hai người cứ chờ tin tức tốt là được.”

Ăn một bữa cơm xong, Lý Thủ Tài uống rất nhiều rượu, do Lý phu nhân đỡ, hai người càng muốn tiền Hoắc Dần xuất phủ.

Xuất hiện ở trên hành lang dài trong phủ, Lý Thủ Tài đưa tay vỗ bả vai Hoắc Dần nói: “Ông chủ Thẩm, ta thật sự bội phục cậu, tuổi trẻ tài cao, nếu lần này có thể đề ta kiếm được tiền từ quan phủ, vậy chuyện trước kia cậu nói kiếm tiền từ son phấn, tất nhiên ta giúp tới cùng!”

Hoắc Dần ngừng chân, nhìn Lý Thủ Tài: “Ông chủ Lý có biện pháp?”

Lý Thủ Tài muốn nói cái gì đó, Lý phu nhân đã hung hãn bấm lên trên cánh tay của gã, lúc này Lý Thủ Tài mới tỉnh táo chút, nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Hoắc Dần chấp tay với Lý Thủ Tài: “Vây ông chủ Lý cứ ngồi chờ tin tức tốt của ta.”

Cùng với Thẩm Miếu ra khỏi Lý phủ, lên xe ngựa, Hoắc Dần mới cởi áo khoác xuống, đưa tay phẩy phẩy.

Thẩm Miếu hỏi hắn: “Ông chủ Lý cũng uống đến như thế rồi, người một ngụm rượu cũng không uống, làm sao làm người ta tin tưởng người thật lòng kết bạn được?” Hoắc Dần tựa vào trên xe ngựa, đưa tay vén rèm xe lên, hai bên đường là mấy nhà treo đèn dầu, gió đêm thổi qua trên mặt, lúc này Hoắc Dần mới nói: “Rượu không phải thứ đồ tốt gì.”

Thẩm Miếu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cười hi hi tiến tới dùng ngón tay chọc chọc cánh tay của hắn, hỏi: “Có phải uống rượu có thể mất lý trí không? Ha ha ha.....”

Thẩm Miếu thì đang cười ha ha, bên Hoắc Dần thì sắc mặt lạnh xuống, hắn quay đầu lại nhìn Thẩm Miếu, nhìn thấy đối phương cười giống kẻ ngốc, ấn đường nhíu lại rồi thả ra, mới hỏi: “Nếu ta thật sự có một ngày như vậy, đối phương cũng không phải nàng mà nàng muốn làm gì?”

Thẩm Miếu vẫn đang cười, mở trừng hai mắt: “Người say rượu mất lý trí, đâu liên quan gì đến ta chứ?”

Hoắc Dần nghe lời này, hé miệng hít sâu một hơi, tay nâng lên chỉ chỉ Thẩm Miếu, có chút tức giận muốn đánh, nhin nửa ngày, mới nói: “Nàng ngốc thật hay giả ngốc hả? Tâm tư của ta với nàng, lúc trước ở trên bờ sông không phải nàng đã biết rồi sao?”

Giương mặt Thẩm Miếu từ từ đỏ lên, nàng tránh tầm mắt: “Nhưng ta là Hà Bá, hơn nữa ta không có tình yêu.”

Hoắc Dần nhìn nàng: “Sao nàng biết nàng không có tình yêu?”

Thẩm Miếu đưa hai tay chống nạnh ưỡn ngực nói: “Ta biết chứ! Thần Thổ Địa cũng nói với ta như vậy, chúng ta làm thần tiên không thể thích người phàm, cũng sẽ không thích người phàm.”

Hoắc Dần đột nhiên lại gần, một tay đặt ngay tại trên vai của nàng, trực tiếp đè nàng ở trên vách xe ngựa, đưa mặt đến gần: “Thần Thổ Địa đó có nói cho nàng biết rằng, chỉ cần ta khế dựa gần nàng một cái là mặt nàng sẽ đỏ không?”

Thẩm Miếu ngẩng đầu lên không nhìn hắn: “Người càn rỡ!”

Hoắc Dần nắm cằm của nàng, ánh mắt rơi vào trên môi nàng, cúi đầu hôn một cái, lại hỏi: “Thần Thổ Địa có nói cho nàng biết, khi ta hôn nàng, tim đập của nàng cũng rối loạn không?”

Thẩm Miếu đưa tay đẩy bờ vai của hắn, ánh mắt không biết nhìn vào đâu: “Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi đừng được voi đòi tiên! Ngươi chỉ là đứa bé! Ta lớn hơn ngươi rất nhiều đấy, sao có thể có ý gì với ngươi chứ? Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đi cưới.....”

Lời còn chưa dứt, đôi môi lại bị bao trùm lên, Thẩm Miếu không chỉ động thủ, thậm chí động chân, động cả tay nắm đá lên trên người Hoắc Dần, cũng không biết một quyền đâm đến ngực hắn hay chỗ nào, lập tức khiến Hoắc Dần đau đến buông lỏng tay ra, cả người cuộn thành một đoàn.

Thẩm Miếu nhìn người vùi ở bên chân mình, đưa tay vỗ vỗ đầu của hắn: “Này! Ngươi đừng giả chết!”

Hoắc Dần run rẩy toàn thân, tiếng thở dốc thật thấp truyền đến, Thẩm Miếu phát hiện không đúng muốn xem hắn thế nào, xe ngựa đột nhiên dừng lại, hộ vệ Giáp ở bên ngoài nói: “Đại nhân, phu nhân, đến khách điểm rồi, xuống xe thôi.”

Tay Thẩm Miếu mới vừa đụng phải trên vai Hoắc Dần, đã bị đối phương đẩy ra, hắn cúi đầu gần như khom người quỳ bò ra khỏi xe ngựa, toàn bộ hành trình không nhìn Thẩm Miếu lấy một cái.

Thẩm Miếu Thượng ngồi ở trên xe ngựa, cúi đầu nhìn qua nơi hắn nằm đau đớn đó, nơi kia có vài giọt máu đỏ vẫn chưa khô, mùi tanh nhàn nhạt truyền đến.

Nàng lập tức xuống xe, chỉ có hộ vệ Đinh đứng ở nơi này nơi, ưỡn thẳng lưng đợi nàng ra ngoài.

Thẩm Miếu hỏi: “Hoắc Dần thế nào? Bị thương?”

Hộ vệ Đinh ngăn người, há mồm chốc lát, mới nói: “Không có.”

Thẩm Miếu chắc một tiếng: “Còn gạt ta? Ta nhìn thấy máu.”

Lúc này Hộ vệ Đinh mới siết chặt tay, dòi tầm mắt, sắc mặt cũng không còn giống lúc nãy, cả người cứng ngắc nói: “Chuyện này, hay là chờ đại nhân muốn nói cho phu nhân thì phu nhân hãy hỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Dự tiệc

Thẩm Miếu xuống xe ngựa đi đến cửa phòng Hoắc Dần, hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất canh giữ ở cửa, Thẩm Miếu định đi vào, kết quả bị hai người ngăn lại ở cửa.

Phải biết hai người này, từ trước đến nay khi nhìn thấy nàng đều tự giác mở cửa, chưa từng có tình huống như thế.

“Phu nhân, đêm đã khuya nên sớm nghỉ ngơi, nếu nàng nhất định phải vào phòng của vi phu, vi phu sẽ không không chế được mắt.” Giọng nói của Hoắc Dần truyền từ trong phòng ra.

Trong chớp mắt Thẩm Miếu đỏ ửng cả mặt, nhìn sắc mặt của hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất, bọn họ rất tận tụy với công việc mà dòi mắt đi, tận lực không biểu hiện ra lúng túng gì.

Thẩm Miếu nhìn cửa phòng Hoắc Dần nói: “Nói lung tung, cẩn thận ngươi cắn nát đầu lưỡi!”

Đêm này hai người không thể gặp mặt, Thẩm Miếu còn tưởng rằng ngày hôm sau Hoắc Dần cũng sẽ không ra khỏi phòng, ai biết hôm sau trời vừa sáng, người nọ đã gõ cửa phòng của mình, ngược lại còn có tinh thần hơn mấy ngày trước rất nhiều. ๖dien♥dan♥lequyd ©n☀c©m

Thẩm Miếu mặc y phục từ tể nhìn Hoắc Dần tựa vào cạnh cửa, đối phương đang cười híp mắt.

“Thương thế của ngươi đã tốt hơn chưa?” Nàng hỏi.

Hoắc Dần mở trừng hai mắt: “Thương thế gì?”

Thẩm Miếu vừa muốn nói gì đó, đột nhiên nhớ lại hành động của mấy hộ vệ đêm qua, trong lòng suy nghĩ bản thân cũng không có ý định dính dáng gì quá nhiều tới Hoắc Dần, nếu người ta không muốn nói, nàng sẽ xem như không biết.

Thẩm Miếu phát phát tay, đẩy Hoắc Dần ra, đi thẳng xuống lầu chuẩn bị dùng cơm.

Hoắc Dần đưa tay vuốt ve nơi nàng vừa đẩy ra, vội vàng đi theo, hai người đang ngồi ăn điểm tâm, hộ vệ Giáp đi vào từ bên ngoài, trên tay còn mang theo một đồng hồ.

Trong miệng Hoắc Dần vẫn đang nhai dưa muối, hỏi: “Cái gì vậy?”

Hộ vệ Giáp nói: “Mới vừa rồi Cổ Hữu Lượng sai người đưa tới, nói là dùng để điều dưỡng thân thể, là dưa cho phu nhân.”

Có lẽ nghe nói Hoắc Dần là một kẻ cứng chiêu thể từ điển cuồng, cho nên mới đưa ít thứ tới đây cho nàng, Thẩm Miêu để chén dưa xuống liếc mắt nhìn, phần lớn đều là được liệu bổ, không có gì ngon để ăn.

“Đúng rồi, dưa bé kia đâu?” Thẩm Miêu hỏi, tối ngày hôm qua nàng không nhìn thấy, bởi vì tối hôm qua có tâm tư khác, cho nên không để ý.

Hộ vệ Giáp nói: “A Đinh dẫn cậu bé đi chơi rồi, đó là một đứa bé thông minh, biết mấy người chúng ta không phải người xấu, cho nên cũng nguyện ý thân thiết.”

Vừa mới dứt lời, đã nhìn thấy hộ vệ Đinh mang theo đứa bé đi vào, đứa bé thay bộ y phục sạch sẽ, tóc chải chỉnh tề, trong tay cầm một chuỗi mứt quả, một tay khác cầm tay hộ vệ Đinh, trên mặt cười hì hì.

Khi cậu bé nhìn thấy Thẩm Miêu thì lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay Thẩm Miêu, Thẩm Miêu thấy cậu bé đáng yêu, giờ tay lên còn chưa kịp néo vào hai má, Hoắc Dần đã dùng dưa chọt vào tay đứa bé, nhúm mày nói: “Buông ra.”

Dáng vẻ Hoắc Dần cau mày là có chút không tốt, đứa bé lập tức rúc vào sau lưng Thẩm Miêu.

Hoắc Dần tiếp tục trêu chọc cậu bé: “Người nọ là của ta đấy, không cho phép cậu đụng vào biết không?”

Hộ vệ Giáp, hộ vệ Đinh: “.....”

Thẩm Miêu liếc nhìn: “Người có bệnh à?”

Hoắc Dần hừ một tiếng, nói với hai thuộc hạ đang đứng xem trò hay: “Nhanh đi tìm người nhà của thằng nhóc này, sau đó nhanh đưa về nhà đi.”

Thẩm Miêu hỏi: “Hôm nay, buổi sáng có chuyện gì không?”

“Buổi sáng không có chuyện gì, buổi chiều có hẹn với Cổ Hữu Lượng.” Hoắc Dần hỏi: “Nàng có chuyện gì sao?”

“Ta muốn đi miếu Thổ Địa một chuyến.” Thẩm Miêu nói.

Hoắc Dần gật đầu: “Ta đi với nàng.”

Thẩm Miêu lập tức khoát tay: “Không không không, tự ta đi là được rồi.”

Hoắc Dần khẽ nheo cặp mắt lại: “Vậy để A Đinh đi theo nàng.”

Thẩm Miêu nhìn hộ vệ Đinh, hộ vệ Đinh nở nụ cười ngốc với nàng, Thẩm Miêu suy nghĩ một chút gật đầu: “Được.”

Lúc này đứa bé đột nhiên chen ngang: “Em cũng muốn đi!”

Hoắc Dần trừng mắt nhìn cậu bé: “Cậu đi cái gì?! Không cho đi!”

Đứa bé nín thở bộ dạng như bị dọa sợ, Thẩm Miêu lập tức xoa đầu cậu bé, nói: “Được, dẫn em đi.”

“.....” Hoắc Dần bày ra bộ mặt khó chịu, ngay cả hộ vệ Giáp cũng nhìn ra, Thẩm Miêu đang trêu chọc đứa bé muốn mướp mứt quả, hoàn toàn không thấy, bên này Hoắc Dần lẩm bẩm một câu: “Không mang theo ta đi còn dẫn nó đi, nhiều lắm là hai ngày, nhất định phải đưa thằng nhóc này đi.”

Thẩm Miêu muốn đi miếu Thổ Địa tìm thần Thổ Địa, vẫn hỏi chuyện liên quán đến Hoắc Dần, nếu như là chuyện khác ngược lại có thể cho Hoắc Dần nghe, dù thế nào đi nữa hẳn cũng biết không ít, nhưng câu nói này, nàng không thể nói ra trước mặt Hoắc Dần được.

Lúc này nàng không xuống dưới cầu, mà là trực tiếp vào miếu Thổ Địa, để hộ vệ Đinh ở bên ngoài trông chừng đứa bé, đi dạo xung quanh cầu, Thẩm Miêu đi tới trước mặt tượng đồng, xung quanh không có mấy người.

Thẩm Miêu ngẩng đầu liếc nhìn tượng đồng, tượng đồng lập tức quay đầu: “Người tìm đến ta quả thật không có chuyện tốt.”

“Thổ Địa gia.....” Thẩm Miêu đi tới bên bàn thờ đèn lên trên, sau khi dừng lại một chút, mới nói: “Ta bị Hoắc Dần hôn.”

Một cái hắt hoi, thần Thổ Địa thổi bụi trong lư hương trước mặt bay lên, làm dơ mặt của Thẩm Miêu.

Thẩm Miêu lau mặt, trong lòng có chút hốt hoảng: “Có nghiêm trọng như vậy không chứ?”

Cũng không phải là hôn lần đầu!

“Đây là người muốn thành thân với người phạm rồi!” Thần Thổ Địa đánh quảy trượng xuống đất, rồi sau đó hóa thành một đạo hư ảnh đi xuống, trực tiếp đứng ở trước mặt Thẩm Miểu, còn thấp hơn Thẩm Miểu, ngẩng đầu lên đưa tay chỉ nàng: “Tiểu tử Hoắc gia kia thích ăn đòn phải không?!”

Thẩm Miểu trừng mắt nhìn: “Hắn cũng biết chuyện của ông rồi, ông lại không thể làm gì được hắn.”

Thần Thổ Địa hừ một tiếng: “Đều tại người!”

Thẩm Miểu gật đầu: “Đúng, đúng là do ta, ta cực kỳ hối hận ban đầu không nên trêu chọc hắn, nhưng bây giờ không phải vì chuyện đó nữa, hắn..... Hắn hôn ta... Ta phải làm như thế nào đây?”

“Người muốn như thế nào? Hôn lại?!” Thần Thổ Địa tròn tròn cặp mắt.

Thẩm Miểu ngẩn người: “Có thể không?”

“Dĩ nhiên là không thể!”

Thẩm Miểu thờ dãi: “Ta cũng cảm thấy vậy, rõ ràng ông đã nói thần tiên sẽ không động tình, nhưng thần tiên cũng sẽ mặt đỏ tim đập nhanh đúng không?”

Thần Thổ Địa liếc nhìn Thẩm Miểu, sau đó nói: “Đưa tay phải của người ra đây.”

Thẩm Miểu vươn tay phải ra, thần Thổ Địa cảm thấy đau đánh vào tay phải của nàng, đau đến mức Thẩm Miểu lập tức rút tay trở về.

“Nhất định là Nguyệt Lão bên cạnh làm hư chuyện! Ta tìm ông ta tính sổ!” Thấy thần Thổ Địa phải đi, Thẩm Miểu lập tức kéo ông ấy lại: “Đừng đừng, ông phải nói rõ trước cho ta, ta xảy ra chuyện gì? Mỗi lần hôn, trái tim của ta giống như muốn nhảy ra ngoài, có phải là một loại bệnh chứng khác không?”

“Mỗi lần?!” Thần Thổ Địa cảm thấy đầu mình choáng váng.

Thẩm Miểu dừng lại một lát, nói: “Chỉ có hai lần.”

Thần Thổ Địa nâng trán: “Hoắc gia kia chính là kẻ lưu manh!”

“Cho nên, ta phải làm sao bây giờ? Có thể chết sao? Hay là nói..... Thần tiên thật ra thì cũng sẽ động lòng với người phạm?” Thẩm Miểu hỏi.

Dưới chân thần Thổ Địa nặng nề mấy phần, khi nhìn Thẩm Miểu, trong con ngươi mang mấy phần thâm ý, ông nói: “Trong vận mệnh có lúc cuối cùng phải có nhau, chuyện này sợ tránh cũng không tránh được, chỉ là Hoắc gia kia lưu manh rất đáng hận, người lại là một kẻ ngu xuẩn, aizz.....”

“Ta không ngu xuẩn..... Nhưng mà hắn lưu manh là không sai.”

“Kể từ hôm nay, không cho hắn đụng vào người, có nghe thấy không?” Thần Thổ Địa nói: “Không phải ta đã dạy cho người chút pháp thuật sao? Ân thân hắn sẽ không tìm được người!”

Thẩm Miểu còn muốn nói tiếp gì đó, vừa vặn lúc này mấy phụ nhân tay nắm tay đi vào, thần Thổ Địa lập tức hóa thành một luồng khói xanh, Thẩm Miểu xoay người liếc mắt nhìn tượng đồng, thờ dãi.

Thần tiên chắc sẽ không động tình với người phạm, xảy ra những thứ kia với Hoắc Dần, chỉ là ngoài ý muốn, chỉ cần nghe lời thần Thổ Địa nói, không để cho hắn đụng mình nữa, chứng bệnh này cũng sẽ từ từ tiêu tán nhỉ?

Hộ vệ Đình thấy Thẩm Miểu đi ra, vội vàng nghênh đón.

Khi Thẩm Miểu trở lại khách điếm, Hoắc Dần đang ở trong hành lang uống trà, thấy trên người nàng đều là hương tro, xuy một tiếng: “Cùng bái thần linh còn có thể mang một thân bụi trở lại.”

Thẩm Miểu nhàn nhạt liếc nhìn Hoắc Dần, thật ra thì nói thật, bộ dạng của người này cũng đẹp đẽ, nói chuyện bừa bãi không đứng đắn, tay chân mãi cứ chiếm tiện nghi của người khác, có tiền còn yếu mệnh, đời này ở trong trí nhớ của Thẩm Miểu cũng chỉ có vào thời điểm trước bảy tuổi mới đáng yêu, còn lại sau đó đều là đáng ghét.

Muốn sống chung với người này, không tiếp xúc tay chân với hắn, hắn không phải là việc khó mới đúng.

Vì vậy Hoắc Dần nhìn thấy Thẩm Miểu nhàn nhạt nhìn mình, lại nhàn nhạt dời tầm mắt, bày ra bộ dạng đã hiểu rõ nhân thế, rồi trở về trên lầu thay y phục. ☺điên♥dan♥lequyd ☺n:✱c ☺m

Tay cầm lý của Hoắc Dần co lại thật chặt, sẽ không phải là thần Thổ Địa lại dạy bậy nàng chứ?

Hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ có nên dời miếu này đến ngoài thành cách sông xa một chút hay không.

Đến buổi chiều, đã có gia đình của Cô Hữu Lượng tới đây mời người.

Trái lại Cô Hữu Lượng tương đối thân thiết, đặc biệt mướn cỗ kiệu tới, Thảm Miếu thay bộ y phục phú quý, rồi cùng Hoắc Dần vào bên trong kiệu.

Hoắc Dần cảm thấy có chút lúng túng, không gian cỗ kiệu rất nhỏ, nếu hai người ngồi chung một chỗ, tất sẽ đụng nhau, nhưng cố tình, phu nhân của hắn giấu một nửa thân thể.

Hoắc Dần mím môi, nở nụ cười cứng nhắc, nhìn về phía Thảm Miếu chỉ có nửa thân thể bên trái, im lặng trong chốc lát, hỏi: “Có phải phu nhân bị bệnh hay không?”

Thảm Miếu liếc mắt nhìn hắn, nở miệng nói: “Người mới có bệnh ấy, ta rất tốt.”

Hoắc Dần cười nhỏ một tiếng, nhẫn nại trong mắt gần như sẽ đạt tới mức tối đa: “Vậy phu nhân có biết hay không, dáng vẻ này của phu nhân, tôi thiếu nửa tháng vì phu sẽ không cách nào ngủ ngon được mất đấy?”

Thảm Miếu dòi ánh mắt không lên tiếng, Hoắc Dần hít sâu một hơi, nhích tới gần nàng.

Thảm Miếu lập tức tròn hai mắt lập tức ẩn đi nửa thân thể còn lại của mình.

Kết quả Hoắc Dần cũng cảm giác mình dựa vào một cái gì mềm mềm mà không nhìn thấy được, Thảm Miếu ẩn thân thành công, quả thật Hoắc Dần không nhìn thấy, nhưng mà hắn còn có hai tay của mình, sờ lên là có thể cảm nhận được.

Thảm Miếu nhìn chăm chăm cái tay kia, đầu tiên là sát bên trên vai của mình, sau đó trượt xuống dần.

Hoắc Dần hơi cau mày, nắm ngón tay hơi dùng chút lực, mềm mềm?

Cỗ kiệu chợt lắc một cái, người nâng suất chút không đứng vững, mấy người nâng cũng nhìn cỗ kiệu trên vai mình, suy nghĩ bên trong xảy ra chuyện gì vậy?

Cô Hữu Lượng chờ ở trước cửa Bách Yến lâu, khi cỗ kiệu hạ xuống đất, ông ta tự mình đi qua nghênh đón.

Dẫn đầu ra ngoài là Hoắc Dần, chỉ là thời điểm đi ra chân hơi cà nhắc, lúc khom lưng đỡ Thảm Miếu đi ra, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Cô Hữu Lượng chấp tay: “Ông chủ Thảm.”

Hoắc Dần cười nói: “Ông chủ Cô.”

“Vị này chính là Thảm phu nhân nhỉ?” Cô Hữu Lượng liếc mắt nhìn hai người này, suy nghĩ họ Thảm này trẻ hơn trong tưởng tượng nhiều, vị phu nhân này của hắn cũng không lớn, hai kẻ mới lớn này có thể có thành tựu gì lớn chứ?

Thảm Miếu gật đầu, lúc này Hoắc Dần mới nói: “Vào thành nhiều ngày, đã sớm nghe nói danh tiếng của ông chủ Cô, hôm nay rốt cuộc gặp được.”

Cô Hữu Lượng ha ha cười nói: “Đâu có đâu có, lời này hẳn là ta nói mới phải, mời vào bên trong.”

Hoắc Dần khập khiễng đi vào theo, Cô Hữu Lượng liếc chân của hắn, nói: “Chân của ông chủ Thảm bị sao thế?”

Hoắc Dần nhìn Thảm Miếu, tầm mắt của đối phương đã trôi dạt đến nơi khác, hắn cười nói: “Chỉ là lúc xuống kiệu pha phải kiệu thôi.”

Bốn hộ vệ Giáp, Ất, Bính, Đinh liếc nhìn nhau, càng ngăm hiểu nhau gật đầu.

Chuyện này tuyệt không đơn giản như vậy, nhìn mặt của phu nhân bọn họ cũng đỏ rần cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Buôn bán

Cô Hữu Lượng là phú thương thành Nam, dựa vào Trần Huyện lệnh, đây là mọi người đều biết, lúc trước ông ta và Lý Thủ Tài đều mới Hoắc Dần, chỉ là Lý Thủ Tài dễ bị lừa hơn, Hoắc Dần mới không tiếp xúc với Cô Hữu Lượng. ♦♦♦

Mà nay đối phương lại chủ động tìm tới, và lại không che giấu chút nào ông ta cũng chỉ là chân chạy vặt cho Trần Huyện lệnh, Hoắc Dần thì biết rõ lần này trên bàn cơm nên nói chuyện như thế nào với nhau.

“Ông chủ Thảm đây đòi hỏi quá đáng rồi đấy! Từ xưa đến nay, làm gì có chuyện chỉ trừ phiền loạn trong nửa tháng? Đa số đều nửa năm trở lên, nếu như tính theo như ông chủ Thảm, bốn quan sẽ không đồng ý.” Trần Huyện lệnh lập tức cau mày, hắn ta không ngờ cái tên họ Thảm này lại có nhiều ý định như thế.

Hoắc Dần thở dài: “Đã như vậy, vậy thì không có gì để nói nữa.”

“Người dám nói chuyện như vậy với bốn quan?!”

“Thảm mỗ không dám.” Hoắc Dần nói xong bốn chữ này, quan sát cẩn thận về mặt đối phương, hắn dừng lại, thấy đối phương cũng không mở miệng nói tiếp, liền cười nói: “Hoặc là Trần đại nhân có phương pháp khác cũng được, phu nhân, không bằng chúng ta đi về trước, để Trần đại nhân suy nghĩ thật kỹ.”

Thảm Miêu gật đầu, hai người lập tức đứng dậy.

Cổ Hữu Lượng vẫn còn đang tính tiền ở trong đầu, Trần Huyện lệnh thấy hai người phải đi, cau mày muốn cản lại, nha dịch trong phủ Huyện lệnh đưa tay ngăn ở cửa, đứng ở bên cửa hộ vệ Giáp điểm lên cánh tay hai nha dịch, cánh tay hai người kia lập tức vô lực, rũ xuống.

Hoắc Dần mang về mặt không đổi sắc đỡ Thảm Miêu rời khỏi nhà gian, ông chủ Bách Yến lâu thấy vậy đầu đầy mồ hôi.

Trần Huyện lệnh khẽ nheo cặp mắt lại, vỗ bàn một cái: “Ông còn tính toán gì nữa?! Người cũng đi rồi!”

Lúc này Cổ Hữu Lượng mới hồi hồn, nhìn về phía bàn đầy thức ăn gần như không đụng đến, thở dài nói: “Thật sự không nghĩ tới, họ Thảm này biết làm ăn như thế, nếu trong vòng nửa năm có thể loại trừ tất cả Sơn Phi Ngô Châu, như vậy giá tiền hắn nói đã chặt chẽ đè ép bạc triều đình phát xuống, nếu vượt qua nửa năm.....”

“Vậy bản quan chỉ có đưa bạc của mình vào mà thôi.” Trần Huyện lệnh lắc đầu một cái: “Như thế không phải biện pháp.”

Cổ Hữu Lượng dừng lại một chút: “Nhưng cũng không có biện pháp nào khác, trong thành ngoài thành, cũng thực sự chỉ có họ Thảm hắn có tòa nhà trống, cho dù là bố trí ở trong nhà các binh dân, hơn hai ngàn người cũng không nhét lọt.”

Trần Huyện lệnh thở dài: “Bên cạnh có mấy người cao thủ, thân phận của hắn không thể coi thường, rốt cuộc là ai, dám làm loại mua bán này.” Cổ Hữu Lượng hỏi: “Đại nhân định làm như thế nào?”

“Đợi, chờ mấy ngày nữa, nếu như hắn không tới, vậy ông cứ làm theo lời hắn, mấy ngày nữa binh lính sẽ tới, đến lúc đó nếu ta còn chưa sắp xếp xong những chuyện này, cái mũ Huyện lệnh của ta cũng chỉ có thể tháo xuống.” Trần Huyện lệnh nói xong, cũng mất hứng thú ăn cơm, ném đũa nói với Cổ Hữu Lượng: “Ông trả.”

Sau đó cùng nha dịch phủ Huyện lệnh cùng rời đi, Cổ Hữu Lượng nhìn bàn đầy thức ăn, thở dài, đi theo sau lưng Trần Huyện lệnh kéo dài hơi tàn, thật sự không trôi qua cuộc sống tốt.

Hoắc Dần biết Trần Huyện lệnh đang đợi hắn đổi ý, nếu như hắn thật sự là một thương nhân đến từ bên ngoài, nói không chừng sẽ ích lợi lâu dài mà thỏa hiệp.

Nhưng Hoắc Dần không phải, hắn đoán có lẽ Trần Huyện lệnh không còn đường khác nữa, mấy ngày nay, ở tại trong khách điểm đánh cờ với hộ vệ Bính.

Buổi sáng ngày thứ ba, Cổ Hữu Lượng tự mình tới cửa viếng thăm, nói Trần Huyện lệnh đồng ý lời Hoắc Dần nói, muốn viết khế ước, hai bên ký tên đồng ý, chuyện mua bán này coi như thành.

Khi Hoắc Dần cầm khế ước đi tìm Lý Thủ Tài thì Lý Thủ Tài bung ly rượu đang cười ha ha.

Gã vỗ bả vai Hoắc Dần nói: “Ông chủ Thảm thật biết làm ăn, Lý mỗ thật sự bội phục!”

Hai người cùng uống rượu, uống rượu đến độ nói năng lộn xộn, Lý phu nhân cười nói với Thảm Miêu: “Tòa nhà của ta và lão gia ở phía sau thành khá lớn, ước chừng có thể ở ở năm trăm người, những người còn lại chia ra ở trong nhà hai người, thấy thế nào?”

Thảm Miêu gật đầu, nói lại lời Hoắc Dần dạy nàng nói: “Ta còn có chuyện buồn bán muốn làm với tỷ đây.”

“Buôn bán gì?” Lý phu nhân hỏi.

Thảm Miêu nói: “Không biết gạo trong tiệm gạo của Lý gia có đầy đủ không?”

Lý phu nhân gật đầu: “Hôm nay mới chuyển đến một lượng lớn, trong kho hàng ngược lại có không ít, có chỗ dùng gì sao?”

“Giáo tiếp với buôn bán cùng với quan phủ cứ để cho muội và phu quân làm, Lý phu nhân chỉ cần có thể cung cấp gạo đúng lúc là được.” Thảm Miêu nói.

Lý phu nhân gật đầu: “Đó là tất nhiên, nếu muội muội có thể đến giúp ta... Tất nhiên ta cũng nguyện ý hợp tác với muội muội nữa.”

Lý Thủ Tài thấy phu nhân giỏi giang như thế, vì vậy gật đầu một cái liền tiếp nói được, Thẩm Miểu nở nụ cười, bốn người quây trước bàn nói nhiều chuyện, rồi lại kéo tới chuyện trừ phiến loạn.

“Tiền của quan phủ đã kiếm được rồi, còn tiền của son phi thì ông chủ Thẩm chuẩn bị kiếm khi nào?” Lý Thủ Tài vuốt râu hỏi.

Hoắc Dần liếc gã một cái: “Ông chủ Lý có biện pháp?”

“Tất nhiên có chút biện pháp.” Lý Thủ Tài cười.

Hoắc Dần liền nói: “Bây giờ chưa vội, những tòa nhà này cũng chỉ là bước đầu tiên kiếm tiền của quan phủ, sau khi đám người đến đông đủ, số tiền kiếm được còn nhiều hơn nữa.”

Sau khi kết thúc bữa cơm, Thẩm Miểu ra khỏi Lý phủ thì liền hỏi Hoắc Dần: “Người thật sự cho chờ gạo tới đây?”

Hoắc Dần gật đầu: “Đúng vậy, ở Lâm Châu mang tới, sản nghiệp của Hoắc gia ta.”

Thẩm Miểu hỏi hần: “Rốt cuộc người có ý định gì đây? Mình kiếm tiền của mình?”

Hoắc Dần và Thẩm Miểu đi tới trước mặt xe ngựa, dừng lại, sau đó dắt tay Thẩm Miểu nói: “Chúng ta đi trở về đi thôi, lúc này ăn hơi nhiều.”

Đầu tiên là Thẩm Miểu gật đầu nói được, lúc này mới phản ứng được mình bị cầm tay, vì vậy rút tay lại.

Đầu ngón tay Hoắc Dần cứng ngắc, từ từ đưa tay siết chặt, nói: “Hôm nay hai ta đã lấy được sự tin tưởng của Lý Thủ Tài, tất nhiên gã có quan hệ với son phi, chỉ có mạng theo Lý Thủ Tài kiếm tiền, gã mới nói ra toàn bộ những thứ mình cất giữ, đến lúc đó muốn trừ phiến loạn càng dễ như trở bàn tay.”

“Trên Chu Sơn chỉ có hai ổ son phi, tất nhiên Lý Thủ Tài và Lộc Phong Trại có quan hệ.” Thẩm Miểu nói xong, đột nhiên nhíu mày: “Ta nhớ được, trước khi ta chết hình như có liên quan gì đó với người đứng đầu ở son phi phía Nam trên Chu Sơn.”

“Cụ thể thế nào?”

“Khi ta gặp hần, có chút trí nhớ mơ hồ thoáng qua ở trong đầu, khi nhìn thấy ông chủ Quý cũng có cảm giác giống vậy.” Thẩm Miểu ngắc đầu: “Ông chủ Quý và Trần Huyền lệnh là thông gia, có thể bọn họ cũng có liên quan đến son phi không?”

Hoắc Dần tròn tròn hai mắt nhìn về phía Thẩm Miểu, đột nhiên đưa tay vuốt mũi của nàng, giống như đồ đùa bé tán dương một câu: “Sao Miểu Miểu nhà chúng ta lại trở nên thông minh như vậy rồi! Quả nhiên có chỗ tác dụng lớn!”

Đầu tiên là Thẩm Miểu sững sờ, sau đó đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, lập tức lui về phía sau một bước dài.

Hoắc Dần bước về phía nàng một bước, Thẩm Miểu liền lùi một bước.

Hoắc Dần từ từ nhíu mày, dường như có chút bất mãn: “Nàng tránh ta làm gì?”

Thẩm Miểu mở trừng hai mắt: “Không có.”

“Thần Thổ Địa nói với nàng những gì?”

Thẩm Miểu khoát tay: “Không có không có không có, không nói gì cả.”

“Nàng cà lăm.”

“Không có không có..... Không cà lăm.”

Hoắc Dần dừng lại, đôi mắt nhìn về phía nàng, sau đó mím môi, hai tay chấp sau lưng không đi tới trước, ngược lại lui về phía sau mấy bước, gật đầu một cái, giọng nói nặng nề: “Được, vậy sau này ta sẽ cách xa nàng, nàng nên vui mừng.”

Thẩm Miểu chỉ thấy hần xoay người rời đi, hộ vệ Giáp Ất Bính Đình có chút xấu hổ, hai người trước đi theo Hoắc Dần, còn hai người sau đứng ở một bên nhìn Thẩm Miểu.

Thẩm Miểu mím môi, không biết vì sao, nghe Hoắc Dần nói như vậy, không cảm thấy vui mừng, ngược lại cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bắt phi

Ước chừng ngày thứ tư, đội quân hơn hai ngàn người trùng trùng điệp điệp tiến vào thành, trong thời gian này Hoắc Dần đã sai người sửa chữa lại tòa nhà trống để đội binh lính vào ở.

Lộc Phong Trại đã sớm phái người canh chừng ở dưới chân núi, để chắc chắn số lượng người vào thành, bọn họ nóng nảy chờ đợi đã lâu, tỉ mỉ đếm, ước chừng có khoảng hai ngàn năm trăm người, riêng nhân số thì đã tương đương với Lộc Phong Trại, nếu làm thật sự làm bừa, Lộc Phong Trại không chiếm được chỗ tốt. điền-đàn-lê-quý-đôn

Biết được tin tức này kẻ đứng đầu Lộc Phong Trại vẫn luôn thấp thỏm, bên trong vẫn thương thảo với mấy huynh đệ chuyện nên đối phó triều đình như thế nào, thậm chí có người nhắc tới nên liên kết với son phi ở phía Nam Chu Sơn.

Nhìn thấy quân số, Lộc Phong Trại còn chưa bắt đầu chống cự, đã có chút tự loạn trận cước rồi.

Trần Huyền lệnh sắp xếp chỗ ở của binh lính xong, cũng không lấy được thương thức của Tri phủ, Trần Huyền lệnh vì thế còn buồn bực mấy ngày.

Chỉ là binh lính vào ở nhưng dường như Tri phủ không có ý lập tức trừ phiến loạn, ngược lại cho binh lính sửa chữa trong thành.

Phải biết đợi lâu thêm một ngày là thêm một đồng tiền, binh lính ở trong ba ngày vẫn không có ý định xuất binh, Trần Huyền lệnh thật sự không hiểu.

Dù các binh lính có chỗ ở, nhưng có hơn hai ngàn cái miệng, mỗi ngày đồ muốn ăn cũng không ít, thật may là Trần Huyền lệnh và ông chủ Quý còn có Cổ Hữu Lượng cũng có chút giao tình, cửa hàng gạo của bọn họ có thể cung cấp gạo, nhưng vẫn còn kéo dài thì sẽ không phải biện pháp, mà hai người này đã có chút bất mãn rồi.

Tuy Trần Huyền lệnh rất không nguyên ý kéo dài, nhưng ở mặt khác cũng tương đối may mắn chuyện trừ phiến loạn không nhanh chóng như thế, nếu chỉ đối phó Lộc Phong Trại, hẳn ta lập tức đứng trên một chiến tuyến với Tri phủ, nhưng nếu liên lụy đến son phi phía Nam của Chu Sơn, bây giờ Trần Huyền lệnh nhớ lại lại cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Văn thư cũng đã mang đến kinh thành không biết bao nhiêu ngày rồi, cổ tình phía trên không hồi âm, lúc hẳn ta hoàn toàn không biết phải làm thế nào cả, chuyện có thể làm, cũng chỉ có kéo dài thời gian.

Mấy ngày sau, Trần Huyền lệnh nhận được tin, Tri phủ nuôi mấy ngày binh, rốt cuộc quyết định trừ phiến loạn rồi.

Hoắc Dần gần như gất gao bóp chặt Trần Huyền lệnh, một chút cũng không cho có cơ hội thở.

Hộ vệ Giáp còn có chút không hiểu vì sao hẳn làm như thế, Hoắc Dần nâng chung trà lên nhàn nhạt uống một hớp rồi nói: “Hẳn ta thân là Huyền lệnh, trong tay lại cầm bạc trừ phiến loạn của triều đình, tất nhiên sẽ giúp triều đình làm việc. Đội binh lính của ta mấy ngày nay vẫn nhàn rỗi nhưng hẳn ta cũng không có hành động gì, có thể thấy được trong lòng hoàn toàn không muốn trừ phiến loạn, hai Huyền lệnh trong thành này không có ai là kẻ tốt cả.”

Cho binh lính trừ phiến loạn lên đường, mấy ngàn người chờ xuất phát tập hợp ở dưới chân núi Chu Sơn, Trần Huyền lệnh đặc biệt đi qua, nhưng không nhìn thấy Tri phủ, chỉ nhìn thấy người có chút cân lượng trong Tri phủ đang ngồi ở đằng kia chỉ huy kẻ hoạch trừ phiến loạn.

Hoắc Dần trừ phiến loạn không đi hướng Lộc Phong Trại, hẳn giữ lại một đoàn binh lính chờ đợi dưới chân núi Lộc Phong Trại, lại phân thành một nhóm đi ra ngoài, đặc biệt chọn những ổ phi nhỏ lẻ.

Trước đó Thảm Miếu đã tìm hiểu địa hình cho hẳn, muốn đánh bất ngờ cũng không phải việc khó.

Phần lớn son phi đều cạy vào chính mình tương đối bí ẩn ở trên Chu Sơn, cho rằng không hành động thì sẽ không thành vấn đề, ai ngờ chỉ trong vòng một ngày, ba ổ phi trước sau bị tiêu diệt, son phi chết bảy người, bắt làm tù binh hơn hai trăm người.

Trừ đội binh lính canh giữ ở dưới chân núi Lộc Phong Trại, những người còn lại đều trở về, bắt hơn hai trăm son phi rêu rao khắp nơi, Trần Huyền lệnh đều thấy ở trong mắt, trong lòng có chút hốt hoảng.

Buổi chiều liền cho người đưa tin cho người nọ ở phía Nam Chu Sơn, bất luận như thế nào, nhớ không thể để lộ mình, nhất định phải duy trì bình thản.

Mấy ngày Hoắc Dần trừ phiến loạn rất có hiệu quả, mặc dù vẫn luôn không ra tay với Lộc Phong Trại, nhưng đội binh canh giữ ở dưới chân núi Lộc Phong Trại vẫn không rút lui, những ổ son phi nhỏ lẻ tề xung quanh cơ bản bị hẳn cho càn quét sạch sẽ.

Có Thảm Miếu giúp một tay, những người đó cơ bản trốn không thoát khỏi Chu Sơn. Phương pháp của Hoắc Dần rất đơn giản, dựa vào binh lực lớn tiêu diệt son phi nhỏ, phái chút ít binh lực canh giữ Lộc Phong Trại.

Lộc Phong Trại có hơn hai ngàn người, mỗi người mỗi ngày ăn uống bao nhiêu biết gạo, mấy ngày nay hẳn tham khảo đội lính của mình cũng tính ra được rồi, Thảm Miếu nói bọn họ có kho lúa, gạo kho lúa trong gần đủ cho bọn họ ăn nửa tháng, đến lúc đó chính là thời cơ tốt Hoắc Dần ra tay.

Trong mấy ngày chờ gạo của Lộc Phong Trại tiêu hao hết, Hoắc Dần cũng không thể nói chuyện nhiều với Thảm Miếu. Cho dù nhìn thấy đối phương cũng xem như không quen biết.

Hai người rõ ràng ở cạnh nhau, thỉnh thoảng đi chỗ Lý Thủ Tài ăn bữa cơm duy trì tình cảm, sau khi giả bộ phụ thê ân ái thì Hoắc Dần lại khôi phục dáng vẻ như chết đói.

Thẩm Miểu kìm nén đến có chút khó chịu, chỉ có thể mang theo đứa bé chuẩn bị khỏi ra cửa đi dạo chơi.

Hộ vệ Đinh đi theo Thẩm Miểu, ba người đi tới chợ trung tâm, Thẩm Miểu mang theo đứa bé ngồi trong một gian hàng ở ven đường, chuẩn bị ăn chút đồ.

Hộ vệ Đinh ở phía sau thì giống như bị mắc nghẹn vậy, mím môi, cau mày, khó chịu muốn chết.

Đứa bé vừa ăn kẹo đường vừa ăn vắn thẩn, cơ bản không quan tâm đến thế giới của người lớn, mà Thẩm Miểu múc một muỗng vắn thẩn, không được tự nhiên nhìn về phía gương mặt đỏ của hộ vệ Đinh.

“Bộ dạng của huynh cứ như muốn đi ngoài vậy, ta ăn không được.” Thẩm Miểu liếc hán: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Hộ vệ Đinh được phân phó, lập tức thở ra một hơi, nhần nhần nhỏ nhỏ hỏi: “Phu nhân, người đừng giận đối với đại nhân nữa.”

Thẩm Miểu mở trừng hai mắt, để cái muỗng xuống: “Ta giận đối với hán? Rõ ràng là hán giận ta đấy, huynh đã thấy mặt mũi của hán mấy ngày nay chưa? Đen như than.”

Hộ vệ Đinh nhớ lại sắc mặt của Hoắc Dần hai ngày nay, không nhìn được gât đầu: “Đúng, đúng có chút khó coi, chỉ là..... Những thứ này cũng do đại nhân quan tâm phu nhân, ta và đám A Giáp đều hy vọng phu nhân có thể ân ái với đại nhân, mấy ngày không nói lời nào, chúng ta cũng khó chịu.”diễn-đàn-lê-quý-đôn

Thẩm Miểu ngẩn người: “Có liên quan gì đến huynh chứ? Quan tâm nhiều như vậy làm gì.”

“.....” Hộ vệ Đinh không mở miệng, thật ra thì hán không có ý định đó, dựa vào tính tình đại nhân nhà bọn họ, Thẩm Miểu không thoải mái, tất nhiên sẽ tăng gấp bội làm những chuyện kia lên trên người đám thuộc hạ.

Aizz, ngày hôm qua khi A Bính và đại nhân đánh cò, đã bị đại nhân nói ngu xuẩn không dưới hai mươi lần.

Chờ đứa bé ăn xong rồi, Thẩm Miểu muốn mang theo đứa bé trở về, vừa mới xoay người đi được hai bước, đã nhìn thấy trong đám người có một người nhìn rất quen mắt.

Nàng khẽ nheo cặp mắt lại, nhìn kỹ bóng lưng của người nọ.

Mặc y phục vải rách, dưới chân là một đôi giày rom, tóc có chút rối loạn, bên hông là một thanh đại đao, đưa lưng về phía bọn họ đi về phía xa.

Đứa bé cũng nhìn thấy đại hán kia, đột nhiên bật khóc lớn, Thẩm Miểu lập tức nhớ tới người kia là ai, lập tức nói: “A Đinh, mau bắt được người kia! Người nọ là kẻ buồn lậu!”

Hộ vệ Đinh nhìn hướng Thẩm Miểu chỉ, lập tức đuổi theo.

Trên đường nhìn thấy có người ở đuổi theo, một người vẫn còn mang theo đao trong đám đó lập tức sợ hãi kêu nhường đường, để dễ cho đại hán kia chạy trốn.

Thẩm Miểu trực tiếp ôm đứa bé về khách điểm, dọc theo đường đi dỗ đứa bé để cậu bé đừng khóc.

Thẩm Miểu bước đi rất nhanh, cũng may nơi này cách khách điểm cũng không xa, chạy chậm không bao lâu đã đến.

Đứa bé khóc suốt không ngừng, Thẩm Miểu lại không nhìn thấy đường, khi vào cửa khách điểm thì dưới chân va phải cạnh cửa, vì bảo vệ đứa bé trong ngực, nàng dùng sức xoay người, mình thì ngã trên mặt đất, đứa bé nằm ở trên người nàng rốt cuộc ngưng khóc. Bị dọa đến khóc cũng không nổi.

Đúng lúc Hoắc Dần đi xuống từ trên lầu nhìn thấy một màn này, lập tức chạy về phía Thẩm Miểu, một tay lấy ôm lấy đứa bé từ trên người nàng ném cho hộ vệ Giáp, rồi sau đó đỡ Thẩm Miểu đứng dậy.

“Chậm một chút, sao vậy? Sao không nhìn đường?!” Giọng của hán hơi lớn, dọa cho Thẩm Miểu sững sờ.

Mấy người xung quanh cũng nhìn về phía Hoắc Dần, trong lòng chường quỹ còn buồn bực không thôi, trong ngày thường tao nhã lễ độ cung chiều phu nhân nhất, sao trong lúc nhất thời ông chủ Thẩm trở nên dữ dằn như thế rồi.

Thấy Thẩm Miểu bị giật mình, lúc này Hoắc Dần mới hạ thấp giọng: “Ngã bị thương không?”

Thẩm Miểu dừng một chút, đưa tay xoa xoa mông của mình, hạ thấp giọng nói: “Ta là Hà Bá, không có chuyện gì.”

Hoắc Dần hé miệng, rút tay đỡ nàng trở về, để ở sau lưng, lui về sau một bước, nghiêng đầu sang chỗ khác rồi bước đi.

Thẩm Miểu mở trừng hai mắt: “.....”

Còn giận dỗi đúng không? Thăm Miểu gạt đầu, chờ mà xem!

Giờ com tới hộ vệ Đinh trở về, sau khi vào cửa đầu đầy mồ hôi, hần đi như chạy đến phòng của Hoắc Dần, nhìn thấy hai người ở trên bàn com ngồi cách xa, trong lúc nhất thời có chút sùng sốt.

Hộ vệ Đinh nhìn về phía hộ vệ Giáp, mặt mày hớn hờ: sao không khí còn tệ hơn lúc trước vậy?

Hộ vệ Giáp lắc đầu: chuyện này khó mà nói nên lời.

Hộ vệ Đinh lại nhìn về phía hộ vệ Ất: chẳng lẽ lời của ta có hiệu quả ngược rồi?

Hộ vệ Ất mang về mặt mơ hồ: nói cái gì?

Hộ vệ Đinh lại liếc mắt nhìn hộ vệ Bình, dừng một chút, dòi đi tầm mắt, thôi vậy.

“Đại nhân, thuộc hạ thất trách, đã để kẻ buôn người kia chạy mất.” Hộ vệ Đinh ôm quyền nói.

Chuyện hần đuổi theo kẻ buôn người Hoắc Dần cũng nghe nói, chỉ là Thăm Miểu nói cho hộ vệ Giáp nghe, hộ vệ Giáp bẩm báo cho Hoắc Dần, khi nói chuyện này, Thăm Miểu đang ở đối diện bàn ăn.

Hộ vệ Đinh tiếp tục nói: “Chỉ là thuộc hạ đi theo hần một đường lên Chu Sơn, lại thấy hần đi về phía Nam, nói không chừng có liên quan đến sơn phi phía Nam Chu Sơn.”

Hoắc Dần đưa tay sờ sờ cằm: “Sơn phi ở phía Nam Chu Sơn kia ngược lại rất thần bí, thời gian dài như vậy cũng chưa từng nghe nói bọn họ vào nhà cướp của, chỉ là thỉnh thoảng xuống núi hù dọa dân chúng một chút, làm cho giống như thanh thế mệnh mệnh cuộn cuộn, cũng không cướp bao nhiêu đồ.”

“Lại có liên quan đến Trần Huyền lệnh.” Hộ vệ Giáp nhắc nhở.

Hoắc Dần quay đầu hỏi Thăm Miểu một câu: “Lúc nàng đi xem là bọn họ đang huấn luyện, ở ăn cũng ngay ngắn trật tự, trừ chuyện đó ra, còn nhìn thấy nơi nào đặc biệt có quy luật không?”

Thăm Miểu nhìn Hoắc Dần, dòi tầm mắt đến trên người hộ vệ Giáp, nói: “Nói cho đại nhân nhà huynh biết, lúc bọn họ huấn luyện, chiêu thức đồng nhất, không giống cường đạo làm bừa.”

Hộ vệ Giáp: “.....”

Hoắc Dần chắc một tiếng: “Nói như thế, giống như là một đội quân tinh anh được nuôi nhốt ở trong núi rồi, hơn năm ngàn người, huấn luyện nghiêm chỉnh, nuôi để làm gì?”

Thăm Miểu gấp một miếng dưa chuột, nhai xoàn xoạt.

Hoắc Dần đột nhiên nhíu mày, phân phó: “Điều tra xem trước đó Trần Huyền lệnh nhậm chức ở vị trí nào, hơn hai mươi năm trước có quan hệ mật thiết với người nào trong triều, nơi đó là sơn phi? Hay là muốn tạo phản.”

Hộ vệ Giáp lập tức ôm quyền ra cửa, hộ vệ Đinh hỏi: “Đại nhân định xử lý như thế nào?”

“Trước khoan bẩm báo lên trên, ta phải lấy được chứng cứ mới được.” Hoắc Dần nói xong, đột nhiên phát hiện Thăm Miểu đang yên lặng nhìn mình.

Mấy hộ vệ trở mắt nhìn nhau một lát, thối lui ra khỏi phòng của Hoắc Dần.

Hoắc Dần khoanh tay trước ngực, nhíu mày hỏi: “Nàng nhìn ta làm gì?”

Thăm Miểu liếc nhìn ba hộ vệ đang thò đầu thò cổ chuẩn bị nhìn vào trong, hé miệng nói: “Thay ta hỏi đại nhân nhà các huynh.....”

Lời còn chưa nói hết, ba người đồng thời khép cửa phòng lại, cạch một tiếng, Thăm Miểu nuốt nước miếng một cái.

“Có lời cứ nói thẳng.” Hoắc Dần ở bên cạnh cảm quát lên quát.

Thăm Miểu hỏi hần: “Lời ngươi nói lúc này ta đột nhiên nhớ tới, hình như cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hỏi vì sao ngươi trở lại Ngô Châu.” Hoắc Dần nhìn nàng: “Vì trở lại cưới nàng đấy.”

Nét mặt Thăm Miểu không thay đổi, ấn đường từ từ nhíu lại: “Ngươi trở lại hần là có chuyện khác, đúng không? Ngươi thi trúng trạng nguyên, ở kinh thành năm năm tất nhiên thuận buồm xuôi gió, trở lại chỉ vì làm Tri phủ, trừ phiến loạn chơi thôi?”

Hoắc Dần khoanh tay trước ngực, dùng sức nắm chặt quạt, hần hít sâu một hơi, im lặng một lát mới mở miệng: “Nàng hỏi ta nhiều như vậy, là do tò mò, hay do quan tâm ta? Nếu như nàng trả lời đúng, ta sẽ nói thật cho nàng biết.”

Chương 21: Vết thương

Thẩm Miếu kinh ngạc nhìn Hoắc Dần.

Đối phương thu lại vẻ đùa giỡn trước kia, khi đôi mắt nhiễm ý cười thì vô cùng không đứng đắn, mà nay không cười, trông mắt thâm thúy, cũng làm Thẩm Miếu cảm thấy trong lòng có chút hốt hoảng. Lê quý đôn

Hắn quá mức nghiêm túc, làm Thẩm Miếu cảm thấy câu trả lời của mình sẽ quyết định quan hệ của hai người sau này.

Trong lúc nhất thời, không biết trả lời như thế nào cả.

Hoắc Dần đợi đã lâu cũng không đợi được Thẩm Miếu mở miệng, vì vậy nghiêng đầu thờ dài, cảm xúc lóe lên trong mắt giảm xuống thấp, trong lòng Thẩm Miếu nhất thời co lại, quá khứ chưa bao giờ có loại cảm giác này.

Hoắc Dần nói: “Miếu Miếu à, nàng thật sự làm vì phu đau lòng đó.”

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt, thấy Hoắc Dần vừa lộ ra nét mặt khổ sở thương tâm, vừa lắc đầu gấp thức ăn ở trong chén của Thẩm Miếu vào trong chén mình, sau đó ăn một miếng, nhất thời có chút im lặng.

Đây là ý gì?

Nghiêm túc lúc này đâu?

Đùa giỡn?

Nàng đang cố gắng nghĩ nên trả lời thế nào đây!

Sau khi bữa cơm kết thúc, Thẩm Miếu về tới gian phòng của mình, nằm ở trên giường đang chuẩn bị đi ngủ, nhưng vẫn trần trọc trở mình, đầy trong đầu đều là vẻ mặt của Hoắc Dần lúc hỏi câu kia.

Giờ phút này nàng nghĩ, lúc ấy nàng hỏi Hoắc Dần những chuyện kia, chuyện nên làm là quan tâm Hoắc Dần nhiều hơn chút.

Tuy Thẩm Miếu thích chỗ mũi vào chuyện người khác, nhưng thần Thổ Địa dặn dò nàng không hề dám quên dù một khắc, hai mươi mấy năm qua, trừ Hoắc Dần biết thân phận chân thật của nàng, biết tên của nàng ra, nàng cũng không tiết lộ cho người khác.

Dù sao nhìn Hoắc Dần từ một đứa bé đang yêu đến lớn lên, đối với chuyện của hắn, tại sao có thể không quan tâm thêm một chút đây.

Thẩm Miếu thờ dài, vừa mới chuyển người, đột nhiên nghe được động tĩnh cách vách, hộ vệ Đình vội vã đi tới từ trên hành lang, có chút nóng nảy, Thẩm Miếu chỉ nghe hắn nói với hộ vệ Bính, mơ hồ được một câu: “Lấy chút nước nóng.”

Thẩm Miếu ngẩn người, đang muốn đi ra ngoài hỏi xảy ra chuyện gì, tay mới vừa đụng phải then cửa đã ngừng lại, nàng mím môi, nhắm mắt lại trong lòng đọc khẩu quyết, ẩn thân thể mình đi, xuyên qua cửa gỗ, trực tiếp gặp được hộ vệ Đình.

Ông tay áo Hộ vệ Đình mang theo chút máu, trên ngón tay cũng có, trên tay hộ vệ Bính bung bõn nước nóng vừa tới trên lầu, hộ vệ Đình lập tức bung vào trong phòng của Hoắc Dần.

Trái tim của Thẩm Miếu đập thình thịch, lập tức vội đi theo nhìn.

Hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất, một người đang dọn dẹp băng gạc, một người bung chậu nước đã nhiễm đỏ ra ngoài.

Hoắc Dần đưa lưng về phía nàng ngồi ở bên cạnh bàn, thân thể bị nửa bình phong cản trở, sau khi hộ vệ Đình bung nước nóng đi vào, hắn mới từ từ xoay người, sắc mặt có chút tái nhợt, trên mặt đều là mồ hôi, trên cổ nổi gân xanh, một tay ôm ngực, mà nơi đó vết thương vốn đã kết vảy dử tợn, chính lúc đang chảy máu, giống như mới vừa bị đá thương vậy.

Thẩm Miếu lui về sau một bước, tròn tròn hai mắt nhìn chằm chằm vết thương của Hoắc Dần.

Lần trước khi nàng nhìn thấy vết thương này, rõ ràng đã khép lại rồi mà, sao lúc này lại chảy máu?

Chẳng lẽ là lần trước cứu đứa bé bị kẻ buôn người kia chém?

Nhưng ngày đó hắn trở về cũng không có dấu hiệu bị trọng thương mà, vết thương như vậy cũng không phải mặc thêm hai kiện y phục là có thể che giấu được.

Thẩm Miểu nhìn bốn hộ vệ phân công rõ ràng, quen thuộc trợ giúp Hoắc Dần.

Mà Hoắc Dần cũng giống như đã sớm quen cách băng bó vết thương này, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc đau khổ, nhin đau vẩy thuốc trị thương vào phía trên, rồi sau băng vết thương lại, lúc này mới thở ra một hơi.

Giữa bọn họ không có đáp lời, Hoắc Dần làm xong thì bốn người kia lập tức đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua trước phòng Thẩm Miểu còn đặc biệt thả chậm bước, mà giờ khắc này Thẩm Miểu đứng ở bên trong phòng của Hoắc Dần nhìn hắn.

Bên trong phòng của Hoắc Dần chỉ có một ngọn đèn, có chút mờ mờ, cửa sổ mở ra kẽ hở nhỏ, thỉnh thoảng có gió hơi yếu thổi vào. Hắn đứng quay lưng về phía ánh nến, khi gió thổi qua cả người cũng theo ánh sáng lúc sáng lúc tối, thật giống như sẽ lập tức biến mất vậy.

Thẩm Miểu đi tới gần hắn, xác nhận Hoắc Dần không nhìn thấy mình.

Nhưng ngay khi nàng mới vừa đi tới phạm vi ánh nến có thể chiếu rọi đến thì Hoắc Dần đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía nàng.

Thẩm Miểu đứng yên tại chỗ không dám động, Hoắc Dần khẽ nheo mắt lại, bên trong phòng đột nhiên trở nên an tĩnh rất nhiều.

Thẩm Miểu nhàn nhạt hít thở mấy lần mới phát hiện, hóa ra tiếng tim đập của mình có tiết tấu khác hẳn, mặc dù bên trong cả gian phòng cũng chỉ có một mình Hoắc Dần, lại xuất hiện hai nhịp tim rõ ràng khác nhau, một hơi nhanh, một hơi chậm.

Thẩm Miểu nhẹ nhàng lấy tay để lên ngực của mình, phát hiện nhịp tim nhanh đó là mình.

Nàng không ở lại nữa, xoay người đi ra khỏi phòng Hoắc Dần, chính mình trở lại bên trong phòng của mình còn có thể nghe được nhịp tim của mình, nhịp sau còn nhanh hơn nhịp trước, giống như muốn nhảy ra khỏi miệng lê quý đôn

Nàng bọc chăn nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn trăng sáng phía ngoài cửa sổ, đêm này không có sao, không biết vì sao, sau khi nàng trở về phòng thì lập tức thổi lên gió lớn, mưa, rất nhanh rơi xuống.

Sáng ngày hôm sau mưa to vẫn còn đang tầm tã, Thẩm Miểu gần như một đêm không có ngủ, sáng sớm vẫn do hộ vệ Đinh gọi nàng rời giường, khi Thẩm Miểu mặc y phục xong đi ra, hộ vệ Đinh nói với nàng: “Phu nhân, nhìn sắc mặt không tốt lắm, không phải đêm qua bị cảm lạnh chứ?”

Thẩm Miểu đưa tay sờ mặt của mình: “Sắc mặt ta không tốt sao?”

Nàng là Hà Bá, sao bị cảm lạnh được?

Hộ vệ Đinh gật đầu: “Đêm qua đột nhiên mưa to, cửa sổ của gian phòng đại nhân cả đêm không đóng, sáng sớm hôm nay thức dậy ho khan không ngừng, phu nhân cũng phải chú ý thân thể.”

Thẩm Miểu vừa muốn hỏi gì đó, chỉ nghe thấy tiếng ho khan của Hoắc Dần dưới lầu, quả thật có chút nặng.

Nàng từ cầu thang đi xuống, bàn của Hoắc Dần đã bày điểm tâm, lúc này Thẩm Miểu không ngồi đối diện hắn, bung băng ghế ngồi bên cạnh hắn, nghiêng đầu nhìn hắn.

Sắc mặt có chút khó coi, ấn đường hơi nhú, một tay cầm khăn tay, một tay không có tình thần gì dùng thìa kẹp bánh bao thả vào trong chén mình, khi ho khan thì dùng khăn tay che miệng.

Hoắc Dần cũng đã ăn hết một cái bánh bao rồi mà Thẩm Miểu vẫn còn đang nhìn hắn.

Cuối cùng rốt cuộc hắn không nhin được, để thìa vương ở trên bàn, cũng nhìn Thẩm Miểu.

Thẩm Miểu lập tức nâng lông mày nghiêng mặt sang một bên, thấp giọng hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Đầu tiên là Hoắc Dần ho khan mấy tiếng, sau đó nói: “Vốn tốt vô cùng, nhưng nàng nhìn ta như vậy lại cảm thấy không quá thoải mái.”

Ánh mắt Thẩm Miểu rơi vào trên ngực hắn, đêm qua vết thương dữ tợn kia vẫn còn đang luân chuyển trong đầu không đi, hôm nay bị nhiễm gió lạnh, vẫn ho khan vết thương có thể nứt ra hay không?

Thẩm Miểu thờ dài, không còn hơi sức cầm một bánh bao cho mình, tiếp tục cắn vài miếng nhưng không có cảm giác gì.

Hoắc Dần liếc nhìn nàng.

Đứa bé cũng chạy từ trên lầu xuống, một đường chạy tới bên cạnh Hoắc Dần vẫn không có dấu hiệu dừng lại, nếu tiếp tục sẽ trực tiếp đụng vào Hoắc Dần, Thẩm Miểu lập tức lạnh tay lẹ mắt ôm lấy đứa bé, bánh bao trong tay cũng rơi xuống mặt đất luôn.

Trong miệng nàng còn ngậm bánh bao, dù nói không rõ vì đang ngậm đồ ăn, nghiêm túc nói với đứa bé: “Không được chạy loạn! Chạy như em thì sẽ đụng người mất!” Đứa bé ồ một tiếng, ngoan ngoãn ngồi ở một bên ăn cháo.

Hoắc Dần ý vị sâu xa nhìn Thẩm Miểu, nhớ lại trước đó đứa bé này muốn cười lên trên đầu hắn để hắn xoay vòng vòng chơi, Thẩm Miểu cũng hầu như vừa cười vừa dụ dỗ hắn đồng ý, tình huống dưới mắt có chút không đúng.

Thẩm Miểu im lặng không lên tiếng, ăn xong thì mang theo đứa bé đi chơi, Hoắc Dần nói với nàng: “Chớ đi quá xa, hôm nay chúng ta còn phải gặp Lý Thủ Tài.”

Thẩm Miểu hỏi: “Khi nào? Gần đây có chuyện gì sao?”

Hoắc Dần nói: “Ta để A Đình đi theo nàng, đến giờ sẽ trở lại, cũng chỉ hai ngày này, chúng ta phải đi gặp người của Lộc Phong Trại.”

Hoắc Dần nói xong, hộ vệ Đình cùng Thẩm Miểu còn có đứa bé đi ra bên ngoài.

Sau khi bọn họ đi, Hoắc Dần cau mày hỏi: “Đã tìm được người nhà của đứa bé kia chưa?”

Tiếp tục như vậy nữa, hắn cũng đừng nghĩ tới có thể có quan hệ tốt với Thẩm Miểu được, đứa bé này hoàn toàn là keo da chó dính lên người Thẩm Miểu cả ngày không buông tay!

Hộ vệ Giáp nói: “Cũng không sai biệt lắm, hai ngày này sẽ có tin tức truyền đến, phía Tây Ngô Châu thật sự có một nhà họ Lưu mất đứa bé, người phía dưới đã đi điều tra xác minh rồi.”

Hoắc Dần nhích ghế lại gần, thở dài thật sâu, đưa tay gỡ đầu một cái nói: “Ta còn trẻ nhưng phải quan tâm nhiều thứ như vậy, tính mạng sẽ không còn lâu dài.”

Sắc mặt của hộ vệ Giáp Át Bình lập tức tối sầm lại: “Đại nhân đừng nói lung tung.”

Hoắc Dần cười ha ha, đứng lên vỗ vỗ tay áo, quay người đi lên lầu.

“Đi, đi đánh cờ.”

Thời gian Thẩm Miểu mang theo đứa bé chơi quá dài, sau khi mua chút vật thú vị gì đó trở về, còn suýt chút không thể cùng ra ngoài với Hoắc Dần.

Nàng trở về phòng thay y phục khác, lúc đi ra đúng lúc là phối hợp với bộ của Hoắc Dần.

Hoắc Dần còn cười hi hi nói với nàng: “Ồ, hôm nay thật ăn ý.”

Thẩm Miểu kéo tay của hắn cùng hắn ra khỏi khách điểm, ngồi cỗ kiệu đi tới phủ Lý Thủ Tài.

Lý Thủ Tài đặc biệt cho người chuẩn bị tốt trà mới, mấy ngày nay binh lính tới trừ phiến loạn quá nhiều, Trần Huyện lệnh còn đặc biệt đến mua gạo trong mấy tiệm gạo trong tay gã, làm ăn trở nên khá không ít.

Hoắc Dần ném trà của Lý Thủ Tài, cười nói: “Xem ra mấy ngày gần đây buôn bán của ông chủ Lý rất thuận lợi.”

“Là nhờ phúc của ông chủ Thẩm.” Lý Thủ Tài xoa xoa đôi bàn tay, bọn họ chung đụng đã lâu, cũng không cần nói vòng vo, vì vậy nói: “Trước đây ông chủ Thẩm đã nói muốn làm một cuộc buôn bán với son phi, không biết là buôn bán gì?”

“Ông chủ Lý đã tìm được biện pháp rồi?” Hoắc Dần hỏi gã.

“Không tính là nắm chắc mười phần, nhưng mà có đường rồi.” Lý Thủ Tài vuốt vuốt râu.

Hoắc Dần gật đầu: “Vậy tất cả đều dễ nói chuyện, vừa đúng lúc gạo của Thẩm gia ta đang ở ngoài thành, nếu ông chủ Lý có thể để ta gặp mặt với vị trên núi kia, Thẩm mỗ bảo đảm tài nguyên của huynh cuộn cuộn.”

Lý Thủ Tài khề nhiu mày: “Gặp mặt? Chẳng lẽ.....” Chẳng lẽ không để gã làm người trung gian?

Hoắc Dần cười nói: “Ta phải tự mình gặp mặt mới được, hơn nữa người được gặp phải là người có thể làm chủ trong trại bọn họ, nếu như ông chủ Lý không làm được chút chuyện nhỏ này, Thẩm mỗ sẽ tự mình đi làm cũng được.”

Lý Thủ Tài im lặng không lên tiếng, Lý phu nhân vội nói: “Không không, tất cả dễ thương lượng, chỉ là không biết vì sao ông chủ Thẩm phải tự mình gặp mặt đương gia Lộc Phong Trại? Dù sao bọn họ cũng là son phi, giết người vô số, ông chủ Thẩm chuyển đi này không phải quá mức mạo hiểm sao?”

Hoắc Dần lắc đầu: “Mấy ngày này ta thấy phía dưới Chu Sơn đều có quan binh canh giữ, người của Lộc Phong Trại khó ra vào mới phải, gạo của bọn họ có bao nhiêu, trong trại có mấy người tuy ta không biết, nhưng cũng biết nếu còn kéo dài nữa thì thật sự không được. Nếu Thẩm mỗ lên Chu Sơn thấy đương gia của bọn họ, sau đó chính là bọn họ mời Thẩm mỗ muốn cùng làm ăn với Thẩm mỗ.”

“Huỳnh đài muốn bán gạo cho Lộc Phong Trại?” Lý Thủ Tài dừng một chút: “Đây không phải là công khai đối nghịch với triều đình sao?”

Hoắc Dần bật cười: “Ông chủ Lý, triều đình muốn trừ phiến loạn, binh lính ở nhà của chúng ta, bọn họ càng sớm tiêu diệt Lộc Phong Trại, các tòa nhà của chúng ta càng sớm vô dụng. Dù sao âm ỉ với son phi trên Chu Sơn cũng đã mấy chục năm rồi, kéo thêm một hai năm, thì có gì vấn đề chứ.”

Lý Thủ Tài và Lý phu nhân không lên tiếng, ngay cả Thẩm Miểu nhìn Hoắc Dần.

Trong lòng nàng nghi ngờ, người này nói thế nào cũng là Tri phủ, hôm nay thật sự muốn bán gạo của Hoắc gia ngoài thành cho son phi? Ngay cả nàng cũng không hiểu nổi rốt cuộc Hoắc Dần đang tính toán gì nữa.

Lý Thủ Tài không lên tiếng, Lý phu nhân cũng không dám tùy tiện nói chuyện.

Lúc này Hoắc Dần mới ồ một tiếng, trong con ngươi mang theo vài phần thất vọng: “Xem ra số tiền kia, ông chủ Lý không dám kiếm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hòa hảo

Trong hành lang trong Lý phủ lúc nhất thời im ắng yên tĩnh, ông chủ Lý và Lý phu nhân đều đang quan sát độ tin cậy của những lời Hoắc Dần nói ra.

diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn.

Bán gạo cho son phi cũng không phải là chuyện nhỏ, đây là công khai đối nghịch với triều đình, nghiêm trọng mà nói, chính là đồng mưu với son phi, không khác biệt gì son phi cả.

Vừa vặn lúc này gia đình trong Lý phủ tới nói: “Lão gia, phu nhân, thức ăn đã bố trí xong.”

Lúc này Lý Thủ Tài mới tìm một cơ hội nói: “Chuyện này ta và phu nhân sẽ thương lượng một chút, ông chủ Thẩm, chúng ta ăn cơm trước thôi.”

Hoắc Dần gật đầu, hẳn cũng biết tình hình không dám lập tức đồng ý này của Lý Thủ Tài, nếu gã lập tức đồng ý, ngược lại Hoắc Dần phải đánh giá kỹ người này mới được.

Hắn dắt tay Thẩm Miểu, hai người đi theo sau lưng Lý Thủ Tài đi tới phòng ăn.

Thẩm Miểu nghiêng ở bên lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi một câu: “Người đang làm gì vậy? Ta còn đang suy nghĩ xem người giữ gạo của Hoắc gia ở ngoài thành là có ý gì, thì ra là muốn bán cho Lộc Phong Trại, chính mình đối nghịch với chính mình?”

Hoắc Dần hơi cúi người ghé vào bên tai nàng nói: “Mục tiêu của ta đâu chỉ một Lộc Phong Trại, còn có ỏ son phi ở phía Nam Chu Sơn, còn có Trần Huyện lệnh, còn có cả đám thương nhân Quý, Lý, Cổ đều không thoát khỏi quan hệ, yên tâm đi, ta tự có chừng mực.”

Nếu Hoắc Dần đã nói như vậy, Thẩm Miểu cũng không tiện hỏi rõ ngọn nguồn.

Bốn người đến phòng ăn, như quá khứ bình thường ăn cơm hàn huyên, rồi Thẩm Miểu và Hoắc Dần rời đi.

Trước khi đi Lý phu nhân lôi kéo tay Thẩm Miểu, vẻ mặt có chút cổ quái: “Ta thật lòng coi muội muội như người thân, chỉ muốn hỏi một câu, hi vọng muội muội có thể rõ ràng nói cho ta biết.”

Thẩm Miểu nói: “Tỷ tỷ hỏi đi.”

Lý phu nhân hỏi nàng: “Rốt cuộc Thẩm gia buôn bán gì, có người trong triều? Nếu không sao dám làm việc như thế?”

Thẩm Miểu dừng một chút, nàng cũng khó mà nói nàng là Hà Bá, ông chủ Thẩm là thiếu gia Hoắc gia giàu ngang quốc gia cũng là Tri phủ Ngô Châu được, nói thật là không thể nói, chỉ có thể thêu dệt chút mà thôi.

Thẩm Miểu nói: “Buôn bán của Thẩm gia thì tỷ tỷ đã nhìn thấy rồi, đều là buôn bán bí quá hóa liều thôi, về phần sau lưng có người hay không, ta có thể nói cho tỷ tỷ, quả thật có qua lại với triều đình, xin tỷ tỷ không nên lo lắng.”

“Nếu thật có liên quan với triều đình, aizz.....” Lý phu nhân cũng biết trong triều đình không thiếu tham quan sa đọa, trước đó bọn họ dựa vào Từ huyện lệnh là một ví dụ. Tuy nói Huyện lệnh là một chức quan nhỏ, nhưng Từ huyện lệnh và Lộc Phong Trại có quan hệ tốt, chỉ ít năm như vậy đã vơ vét không ít mồ hôi nước mắt nhân dân, một quan nhỏ còn như vậy, nếu thật sự là quan lớn làm ở kinh thành có qua lại với Thẩm gia, Thẩm gia dám làm ăn như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Thẩm Miếu mím miệng cau mày, đứng yên tại chỗ.

Nếu Hoắc Dần lạnh lùng, Thẩm Miếu tuyệt đối chống đỡ không được, dù nàng nhìn người này lớn lên nhưng cũng không nhìn thấu người này. Nếu năm năm trước, Thẩm Miếu còn có thể vỗ vỗ ngực bảo đảm biết rất nhiều chuyện của Hoắc thiếu gia, mà nay, sợ rằng chỉ còn chút ít mà thôi.

Hoắc Dần ôm bả vai Thẩm Miếu: “Thật ngoan, Thổ Địa kia nói gì nàng cũng đừng tin hoàn toàn, ông ấy già rồi, tóm lại là có chút hồ đồ.”

Thẩm Miếu liếc nhìn lên trời: “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Hoắc Dần thờ dài: “Trong triều đâu có ai nghĩ đơn giản như vậy chứ, ta mới vừa thi đậu Trạng Nguyên, tin vui mới vừa truyền tới Ngô Châu, vốn vì chuyện quan viên và hoàng tử trong triều chia bè kéo phái, bị vu hại làm rối loạn cương kỉ Thi Hương, trực tiếp bỏ tù luôn.”

“Cái gì?!” Thẩm Miếu tròn tròn cặp mắt: “Vậy sao Hoắc phu nhân không biết chuyện như vậy? Hoắc gia các người ở kinh thành nhiều cửa hàng buôn bán như vậy.....”

Hoắc Dần cười với Thẩm Miếu: “Ta cho người ngăn lại, Ngô Châu cách kinh thành hơn ngàn dặm đường, tin tức muốn truyền tới phải mất không ít thời gian, lá thư này mới vừa đi tới biên cảnh Ngô Châu, ta đã giải oan rồi, nên cho người ta chặn thư lại.”

Thẩm Miếu khẽ cau mày: “Ta vẫn cho rằng cuộc sống của người ở kinh thành sẽ trôi qua rất vui vẻ.”

Hoắc Dần xoa đầu Thẩm Miếu: “Nghĩ như vậy mới đúng là nàng, ngu ngốc như thế.”

Thẩm Miếu liếc nhìn hắn.

Hoắc Dần nói: “Sau khi ta được đại hoàng tử cứu ra, đã trở thành người trong phái đại hoàng tử. Đương kim hoàng thượng có sáu người con, nhẩy bèn tài năng, quần thần trong triều vụng trộm chia làm sáu phái, hành vi người lừa ta gạt nhiều không kể xiết. Đại hoàng tử là trưởng tử, tam hoàng tử lại được hoàng thượng yêu thích nhất, ngũ hoàng tử lại cưới thiên kim Thừa tướng, quan hệ trong đó quá mức phức tạp, không phải nơi ta thích.”

“Chỉ là những chuyện người nói, ta nghe không hiểu.” Thẩm Miếu đưa tay gỡ gỡ đầu: “Vậy vết thương trên người người, cũng là do khi đó?”

Hoắc Dần gật đầu, trong mắt có chút tối lại, vẻ mặt không tốt, u ám cực kì, giống như nhìn thấu sinh tử vậy.

Qua một lát, hắn đột nhiên quay đầu hỏi Thẩm Miếu một câu: “Đúng rồi, tuy nàng là Hà Bá, nhưng dù sao cũng là thân tiên, biết Trảm Thần kiếm không?”

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt, nàng làm Hà Bá hơn hai mươi năm nay vẫn luôn ở Ngô Châu chưa bao giờ đi ra ngoài, tin tức bên ngoài hoàn toàn dựa vào Hoắc gia truyền tới, Trảm Thần kiếm là cái gì nàng hoàn toàn không biết.

Thấy ánh mắt hoàn toàn không biết gì của Thẩm Miếu, Hoắc Dần cũng biết mình hỏi vô ích rồi, vì vậy lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ gáy nàng nói: “Tiểu hà thần, nàng cứ ngây ngô như vậy rất tốt. Aizz..... Ngô Châu là một địa phương tốt, sau này cũng sẽ tốt hơn.”

Cổ kiệu dừng lại, Hoắc Dần dẫn đầu xuống kiệu, rồi sau đó khom lưng đưa tay vào trong kiệu, Thẩm Miếu liếc lòng bàn tay của hắn, hơi do dự, nhưng rồi cũng đặt tay lên.

Hoắc Dần dùng sức kéo đầu ngón tay của nàng, nói: “Như thế là chúng ta hòa hảo rồi.”

Bên Hoắc Dần và Thẩm Miếu giải quyết được vấn đề, Thẩm Miếu cũng hỏi không ít chuyện mình không biết, trước đó bọn họ chiến tranh lạnh không ít thời gian, ngồi ở bên trong kiệu trò chuyện, ngược lại hóa giải tất cả khúc mắc rồi.

Tất cả thuận theo tự nhiên là tốt rồi, Thẩm Miếu cũng phát hiện, có lúc mình có ý tránh đối phương, cũng có lúc mình hết sức quan tâm.

Một đêm này, hai người ngủ một giấc ngon lành.

Chỉ là ở thành Bắc, trong phủ Lý Thủ Tài, hai phu thê Lý Thủ Tài lại không ngủ ngon.

Lý Thủ Tài vẫn còn đang rối rắm chuyện Hoắc Dần muốn bán gạo cho Lộc Phong Trại, Lý phu nhân thì được Thẩm Miếu bảo đảm, nên vừa đưa tay xoa trong lòng Lý Thủ Tài, vừa khuyên giải.

“Lão gia, Ngô Châu này đã loạn thành một đoàn, chàng còn không yên lòng chuyện gì nữa?”

“Ta vẫn cảm thấy trong lòng không ổn, buôn bán của ông chủ Thẩm kia nguy hiểm quá lớn, hắn muốn bán gạo cho Lộc Phong Trại, đây không phải là gây sự sao.”

“Nhưng lão gia, trước đó khi Từ huyện lệnh còn, chúng ta cũng qua lại với Lộc Phong Trại mà? Thiếp thấy, chúng ta và ông chủ Thẩm càng giống như người một đường hơn, chỉ vì tiền, không vì gì khác.” Lý phu nhân nói: “Hơn nữa thiếp nghe Thẩm phu nhân nói rồi, bọn họ có chỗ dựa ở trong triều, nếu không làm sao dám làm như vậy?”

“Ý của phu nhân là, lần này chúng ta có thể làm được?”

“Thiếp hỏi lão gia, nếu không có ông chủ Thẩm, quan hệ với Lộc Phong Trại, chàng vẫn còn muốn duy trì sao?”

“Đĩ nhiên là muốn duy trì, Lộc Phong Trại này bá đạo quen rồi, không có Từ huyện lệnh nếu chúng ta không duy trì, ngày sau sợ rằng sẽ thảm hại hơn.”

“Vậy dù không có ông chủ Thẩm, tóm lại chúng ta vẫn muốn có qua lại với Lộc Phong Trại, đã như vậy, chàng còn sợ gì?”

Lý Thủ Tài sững sờ, nhìn phu nhân mình, suy nghĩ nặng nề, đứng vậy, gãi sợ cái gì đây?

Chuyện cho tới bây giờ, gãi cũng không quá mức đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lên núi

Lý Thủ Tài đồng ý chuyện Lộc Phong Trại sớm hơn dự đoán của Hoắc Dân.

Chỉ là tuy Lý Thủ Tài nói đồng ý, nhưng vẫn cần Hoắc Dân cho gãi một chút thời gian báo cho người trên Chu Sơn, gần đây canh chừng dưới chân núi Lộc Phong Trại đều là quan binh, Lý Thủ Tài muốn lên núi, phải tìm người bên ngoài trông chừng để đi từ đường nhỏ lên núi.

Khi Lý Thủ Tài đi từ đường nhỏ lên, hộ vệ Bình đang khoanh tay ở ngực đứng ở cách đó không xa nhìn, khẽ nheo mắt lại, trở về nói chuyện này cho Hoắc Dân biết, Hoắc Dân bật cười: “Như ta còn phải cho binh lính nói lòng mới đi được, lại không nghĩ rằng đường bọn họ lên xuống núi nhiều vô kể, cho người canh giữ ở phụ cận, chớ chặn đường, dù sao ta cũng phải lên núi từ đường đó.”

Bởi vì gần đây có quan binh canh giữ ở dưới chân núi Lộc Phong Trại, cho nên các huynh đệ của Lộc Phong Trại đều vô cùng cẩn thận, mười bước một người đứng canh, chỉ sợ có gió thổi cỏ lay gì là bọn hắn không biết.

Khi Lý Thủ Tài lên núi, vừa lúc nhìn thấy một huynh đệ của Lộc Phong Trại, người nọ là một người canh giữ đường, không biết Lý Thủ Tài, lúc này mới bắt lấy Lý Thủ Tài.

Lý Thủ Tài vội mở miệng: “Đừng đánh ta! Ta biết đương gia các ngươi!”

“Câm miệng! Ta sẽ kéo ngươi đi gặp đương gia chúng ta!” Nam nhân kia đánh vào trên lưng Lý Thủ Tài, làm Lý Thủ Tài đau đến nhe răng trợn mắt, đi rất nhiều đường, nam nhân mới ném Lý Thủ Tài tới trước cửa lớn Lộc Phong Trại.

Trên núi phòng phần lớn đều là làm từ tảng đá và cọc gỗ, trước cửa lớn Lộc Phong Trại là một dãy rào chắn bằng gỗ, Lý Thủ Tài không đứng vững, trực tiếp ngã ở trên lan can, đau thêm một trận.

“Á.” Lý Thủ Tài xoa xương sườn của mình từ từ đứng lên, cười với mấy người xung quanh đang nhìn gãi, nói: “Ta biết đương gia các ngươi! Lần này tới đây, là muốn nói chuyện ăn với đương gia các ngươi!”

Lý Thủ Tài nói lời này, trong hành lang Lộc Phong Trại mới có người đi ra ngoài, người tới ước chừng hơn 40 tuổi, không kém Lý Thủ Tài, một cước gác ở trên lan can, đưa tay xoa mấy sợi tóc nói: “Đã lâu không gặp, ông chủ Lý, ta còn tưởng rằng mấy ngày nay quan binh canh giữ ở dưới chân núi, ông đã không để Lộc Phong Trại ta ở trong mắt rồi.”

Lý Thủ Tài phì phì bần đất trên y phục nói: “Lương trại chủ cho người làm nhục ta như thế, xách lên núi, cũng có để ta ở trong mắt đâu.”

Lương trại chủ vuốt cằm râu xù xị, nghĩ thầm sao Lý Thủ Tài kia dám ăn nói lớn lối như thế, cười nói: “Đúng, đúng là thủ hạ của ta không nhận ra ông, lỗi nặng với ông. Làm ăn mà ông vừa mới nói, không biết là làm ăn gì?”

Lý Thủ Tài chấp hai tay sau lưng: “Trước khi lên núi ta cũng đã nhìn thấy, ở chân núi đều là quan binh, các ngươi cơ bản không có cách nào rời khỏi đỉnh núi, bị canh giữ mấy ngày, không biết gạo còn được mấy phần?”

Lương trại chủ mím môi một cái, sắc mặt hơi khó coi, gần đây gạo trong kho thật có chút thiếu, chỉ là chuyện như vậy ông ta cũng không nói với các huynh đệ.

Bọn họ làm sơn phi, chính là có liên quan đến gạo!

Nếu như gạo hết mà Tri phủ vẫn chưa chịu rút binh hoặc là đánh một trận, vậy bọn họ sẽ xông xuống liều cho cá chết lưới rách, cùng lắm thì hai bên tổn hại.

Bọn họ đi quen trong núi, cũng quen thuộc địa hình đường núi, đối phương cũng không có chỗ tốt.

Lý Thủ Tài dặm chân: “Lương trại chủ cũng đừng nghĩ đến những tâm tư đó, nếu không có gạo, các người dù có khổ chiến với các binh lính ở chân núi, cũng không chiếm được chỗ tốt gì, không bằng cùng làm ăn với ta thì hơn.”

“Ông muốn bán gạo cho chúng ta? Người lớn mặt như vậy?” Lương trại chủ hỏi xong, tất cả các huynh đệ bên cạnh đều đang cười ha ha.

Lý Thủ Tài nói: “Cũng không phải là ta muốn làm ăn với ông, ta muốn đề cử một người với ông, người nọ muốn làm buôn bán lớn với ông, buôn bán lớn đấy!”

“Trong thành này trừ ông ra, còn có ai dám làm ăn với ta?” Lương trại chủ cầm một tảng đá từ dưới mặt đất, giống như thoải mái mà cạo xát đại đao trong tay.

Lý Thủ Tài giải thích: “Người nọ cũng không phải là nhân sĩ Ngô Châu, là từ kinh thành tới, hẳn làm ăn mặn nhạt đều không chê, chỉ là có một điều kiện tiên quyết, hẳn phải gặp mặt nói, xem Lương trại chủ có thể gặp mặt hay không, nếu như thật sự hợp tức, kế tiếp sợ rằng Lộc Phong Trại còn có thể nữa xưng bá trong dài thời gian.”

“Ý của ông là hiện tại Lộc Phong Trại ta không thể xưng bá ở Ngô Châu hả?”

Lương trại chủ vừa dứt lời, người xung quanh rồi rít lọ về mặt hung dữ.

Tuy Lý Thủ Tài sợ, nhưng nhớ tới mục đích lần này lên núi, nên chịu đựng ý sợ hãi nói: “Tất nhiên ta hi vọng Lộc Phong Trại tiếp tục xưng bá ở Ngô Châu, chỉ là Tri phủ mới nhậm chức kia không phải là một nhân vật dễ chọc, Lương trại chủ suy nghĩ thật kỹ xem việc làm ăn mà ta nói, làm hay không làm, chỉ dựa vào một suy nghĩ của ông đấy.”

Lương trại chủ nhân nhật liếc nhìn Lý Thủ Tài, sau đó nói: “Vậy mang người nọ tới đây nhìn một chút.”

Lý Thủ Tài thấy chuyện dễ dàng như vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm, tuy gã có chút quan hệ với Lộc Phong Trại, nhưng trong lòng luôn kiêng kỵ bọn họ là sơn phi, là người xảo trá và lại hung hãn, không phải người bình thường có thể đối phó, lần mua bán này thành hay bại chỉ dựa vào bản lĩnh của ông chủ Thẩm.

Lý Thủ Tài lên núi ước chừng hai canh giờ mới xuống, sau khi gã xuống núi không bao lâu đã thương lượng với Lý phu nhân, muốn đi khách điểm Đình Phong tìm Hoắc Dần.

Trong khách điểm Đình Phong, Hoắc Dần đang đánh cờ với Thẩm Miêu.

Thẩm Miêu một tay chống cằm, bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh đứng phía sau làm quân sư, khẽ nhủ mảy, chắc chắc miệng: “Tiếp theo đánh vào chỗ nào nhỉ.”

Hộ vệ Bính là đánh cờ lợi hại nhất trong bốn hộ vệ, cũng thường cùng đánh cờ với Hoắc Dần, chỉ là ván cờ này cơ bản là bị Thẩm Miêu chơi chết rồi, chỉ có thể lui, không thể tiến, vì vậy hẳn chỉ một chỗ nói: “Phu nhân chỗ này.”

Thẩm Miêu nghe lời hộ vệ Bính nói, Hoắc Dần đối diện nói: “Ta muốn thắng.”

Thẩm Miêu nâng chung trà lên còn chưa có uống đã hừ hừ: “Người nhường ta một chút không được à!”

Hoắc Dần nhíu mày, nhắm mắt lại tùy tiện đánh xuống một chỗ, đúng ngay cạm bẫy Thẩm Miêu giăng trước đó, Thẩm Miêu cười hi hi bốc cơ đen vào trong tay.

Hoắc Dần ở bên kia cố làm sợ hãi lại bày ra bộ dạng đáng tiếc nói: “Kỹ thuật đánh cờ của phu nhân thật giỏi, lợi hại lợi hại, vì phu bội phục.”

Thẩm Miêu rất hả hê, hộ vệ Bính ở phía sau đưa tay lau mồ hôi, nghĩ thầm khi mình đánh cờ cùng với đại nhân, đối phương đánh toàn đường chết, mỗi một ván đều kết thúc nhanh hơn cả ván bắt đầu.

Chuyện nhường như vậy, không tồn tại.

Thẩm Miêu cảm thấy đánh cờ còn rất thú vị, nên bốc lấy một nắm tay cờ đánh với Hoắc Dần, Hoắc Dần ở bên kia một tay chống cằm, mắt mờ nửa con nhếch miệng lên, một bộ dạng thoải mái.

Cuối cùng Thẩm Miêu sắp bị bức vào đường cùng, hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh đứng ở phía sau cũng lau mồ hôi không còn nghĩ ra được con đường nào có thể cứu vãn, liền cố ý đánh một nước cờ sai, cho Thẩm Miêu chút lợi.

Mỗi khi xong còn dùng loại kỹ năng diễn vụng về kia kinh ngạc nói: “Tại sao lại để nàng thắng một bước rồi, xem ra không thể coi thường nàng.”

Cố tình Thẩm Miêu vẫn nghĩ vậy, làm cho mấy hộ vệ cũng có chút hâm mộ ghen tỵ cách đối xử với nàng, lại có chút vui mừng thật may phu nhân bọn họ là một người ngu ngốc, không nhìn ra đại nhân nhà bọn họ cảm thấy trêu chọc phu nhân thú vị hơn nhiều chuyện so đánh cờ với phu nhân.

Khi Lý Thủ Tài và Lý phu nhân đến khách điểm, Thẩm Miêu vẫn còn đang đánh cờ với Hoắc Dần.

Lý phu nhân nhìn thấy, cười nói: “Muội muội đang đánh cờ à, ta xem một chút.”

Lý phu nhân liếc mắt nhìn ván cờ, Thẩm Miểu hẳn phải thua rồi, nàng ta lập tức ai yêu một tiếng: “Xem ra ván này muội muội phải thua rồi.”

Hoắc Dần đối diện nghe lời này, cười nói: “Sao ta có thể làm phu nhân thua được.”

Hạ một nước cờ rơi xuống, cả tình thế ván cờ đảo lộn, bên Hoắc Dần hết sức bất lợi, Lý phu nhân cũng biết chơi cờ, mở miệng tán dương: “Không ngờ ông chủ Thẩm yêu thương phu nhân như thế, ngay cả quân cờ cũng đánh đến mất hồn nhập hóa.”

Hoắc Dần khoát tay áo, Thẩm Miểu thế mới biết thì ra khi nãy bản thân vẫn bị nhường, trong lòng còn có chút không vui, vừa rồi nàng còn kiêu ngạo không thôi.

“Lần này ông chủ Lý tới, là đã nói chuyện với Lộc Phong Trại rồi?” Hoắc Dần để cho thủ hạ bưng cờ xuống, dâng nước trà tới đây.

Lý Thủ Tài và Lý phu nhân ngồi ở bên kia, cười nói: “Đúng vậy, sáng sớm hôm nay ta đã tìm con đường nhỏ lên núi, đã nói chuyện với Lương trại chủ Lộc Phong Trại, Lương trại chủ nói, có thể gặp ông chủ Thẩm.”

“Như vậy thì tốt.” Hoắc Dần hé miệng cười cười.

Lý Thủ Tài lại cau mày: “Chỉ là Lương trại chủ kia cũng không phải là người tốt, tính khí có chút kém, ông chủ Thẩm đừng chống đối ông ta quá, lần này lên núi, vẫn rất hung hiểm.”

Hoắc Dần lắc đầu: “Không sao, ta tự có kế hay, chỉ là chi hy vọng khi ta gặp Lương trại chủ thì ông chủ Lý đừng đi theo.”

“Ta không cần đi?” Lý Thủ Tài cau mày.

Hoắc Dần nói: “Ông chủ Lý bán gạo cho quan phủ, Thẩm mỗ bán gạo cho Lộc Phong Trại, như thế mới xem như dùng kinh doanh. Hơn nữa đúng như ông chủ Lý từng nói, lần này ta lên núi dù sao cũng hơi nguy hiểm, nếu ông chủ Lý qua lại quá thân với ta sợ rằng sẽ liên bị lụy, ta sẽ để phu nhân ở lại trong khách điểm, nếu Lý phu nhân có thể ở lại tâm sự với nàng là tốt nhất.”

Thẩm Miểu nghe lời này, lập tức cau mày: “Ta không đi sao?”

“Nguy hiểm như vậy, một nữ tử như nàng, làm sao có thể đây?” Hoắc Dần lắc đầu.

Lý phu nhân vội nói: “Muội muội yên tâm, hôm ông chủ Thẩm lên núi, ta sẽ ở lại khách điểm với muội, nói chuyện với muội, thấy như thế nào?”

Thẩm Miểu gật đầu, lần này coi như là nói xong, Lý Thủ Tài chỉ phụ trách đưa Hoắc Dần đưa đến trước cửa Lộc Phong Trại, cũng không tham dự cuộc nói chuyện giữa hắn và Lương trại chủ, chỉ chờ ở trước cửa.

Hôm sau trời vừa sáng sương sớm trong núi còn chưa bốc hơi hết, Hoắc Dần đợi hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất còn có Lý Thủ Tài cùng nhau lên núi.

Lúc này canh giữ đường núi vẫn là người kia, thấy Lý Thủ Tài, lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Dần, chân mày hơi nhíu lại, chỉ là cũng biết người Lý Thủ Tài mang tới là nói chuyện làm ăn với trại chủ nên dẫn hai người vào trong trại.

Hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất nhiều lần làm ký hiệu trên đường đi, Hoắc Dần đi ở đằng trước, bốn người đến trước cửa lớn của Lộc Phong Trại, lúc này Lý Thủ Tài mới nói: “Phiền các huynh đệ nói một tiếng với Lương trại chủ, người nói chuyện làm ăn đã đến.”

Cửa lớn mở ra, Lương trại chủ đỉnh đạc đi ra, trên vai khiêng một thanh đại đao, trong tay cầm quả táo đã ăn một nửa, há miệng cắn một miếng nói: “Nghe rồi.”

Ánh mắt của ông ta rơi vào trên người Hoắc Dần, cao giọng hỏi: “Người chính là người muốn bàn chuyện làm ăn với ra? Trẻ tuổi như vậy, cũng chỉ là thằng nhóc mới lớn.”

Hoắc Dần cười, cũng không giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Thẩm mỗ được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, tâm cao khí ngạo không nghe được lời nói bậy, Lương trại chủ không biết cách làm người của ta, câu này Thẩm mỗ sẽ không để ở trong lòng, nếu muốn thoải mái nói chuyện làm ăn với Thẩm mỗ, mong rằng sau này nói chuyện nên suy nghĩ trước.”

Lý Thủ Tài nghe nói thế sau lưng lạnh run, chỉ muốn đánh ông chủ Thẩm không thôi. Cũng đừng hại chết gã!

“Tốt! Thanh niên trai tráng mạnh như hổ!” Lương trại chủ giơ ngón tay cái với hắn: “Tốt nhất người có thể mang đến chút vật có tác dụng với Lộc Phong Trại, nếu không, ta sẽ chặt người.”

Nói xong, lại chỉ ngón tay về phía con chó bên cạnh, trên miệng con chó kia ngậm cục xương, đang gặm gù gừ.

Hoắc Dần nói với hai hộ vệ Giáp Ất: “Hai người các người ở chỗ này che chở ông chủ Lý, ta vào trong nói chuyện với Lương trại chủ.”

Lương trại chủ hừ cười một tiếng, đôi mắt sâu sắc, người trẻ tuổi trước mắt này ngược lại có vẻ có chút lưu manh, nhìn đáng tin hơn Lý Thủ Tài nhiều, liền ngoắc: “Vào đi!”

Chương 24: Bình tĩnh nói chuyện

Hoắc Dần đi theo Lương trại chủ vào bên trong phòng, hai cánh cửa lớn được đóng lại, hai người hộ vệ Giáp Ất khẽ nhủ mày, trong lòng vẫn còn có chút lo lắng.

Hoắc Dần vào đại sảnh, trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống, liếc mắt nhìn ly trà bên cạnh trống trơn, Lương trại chủ nói: “Huynh đệ ở chỗ ta chỉ uống rượu, không uống trà.”

Hoắc Dần không sao cả cười nói: “Tại hạ tới cũng chỉ để nói chuyện làm ăn với Lương trại chủ, có uống hay không không quan trọng, buôn bán thành mới được.”

“Hả?” Lương trại chủ trực tiếp ngồi lên i chủ vị, cũng không hề thân thiện hỏi: “Ông chủ Thảm muốn cùng làm ăn gì với ta?”

Hoắc Dần nói: “Thời gian ta vào Ngô Châu không lâu, đến trước mấy ngày khi triều đình bày binh trừ phiến loạn, biết binh lính đã canh giữ ở dưới chân núi bấy lâu. Lúc mới vừa vào trại cũng nhìn thấy chút bố trí của Lộc Phong Trại, đã có chút nắm chắc nhân số người trên núi, ta muốn hỏi là, gạo Lương trại chủ có còn dư bao nhiêu?”

“Người cũng chỉ định tới bán gạo với ta?” Lương trại chủ cười nhạo một tiếng: “Gạo, ta chỉ cần hỏi Lý Thủ Tài tất nhiên có được.”

“Sợ rằng ông chủ Lý không được rồi, tiệm gạo trong thành của ông chủ Lý, Trần Huyện lệnh đã lấy đi ba ngày liền, trong trại huynh đệ đông đảo, số lượng gạo cần thiết tất nhiên không nhỏ, nếu bị người phát hiện ông chủ Lý vận chuyển gạo ra khỏi thành còn chuyển tới dưới chân núi Chu Sơn..... Gã không phải là một người không sợ chết, đạo lý dễ hiểu như thế, không cần ta nói cũng hiểu.” Hoắc Dần mở cây quạt ra cười nói: “Chẳng qua ta lại khác, Ngô Châu Lâm Châu đều có kho gạo của ta, mà giờ khắc này ở ngoài Chu Sơn, có ngay chút gạo đủ cung cấp cho trên dưới trại nửa tháng, nếu ta muốn vận chuyển đến trên núi cũng không việc khó.”

Lương trại chủ khẽ nheo mắt lại, người trước mắt này nói không phải không có lý, nếu không Lý Thủ Tài cũng sẽ không làm cuộc trao đổi này với ông ta.

Trước đó Từ huyện lệnh vẫn còn tại chức, Lý Thủ Tài liên tiếp lấy lòng Lộc Phong Trại, muốn lúc Lộc Phong Trại cướp đường thả Lý gia một con đường, cho dù là Từ huyện lệnh rơi đài, gã cũng có mấy lần lên núi bày ra vẻ trung thành, nhưng chậm chạp không đưa gạo, chỉ sợ như lời ông chủ Thảm nói rồi.

Mà nay trong thành sắp xếp rất nhiều binh mã, tất cả hành động của mọi người cũng bị nhìn ở trong mắt, Lý Thủ Tài không dám qua lại với Lộc Phong Trại, nói như vậy, ngược lại thật sự chỉ có hợp tác cùng người trước mắt này.

“Ông chủ Thảm, vì sao phải làm cuộc mua bán này với Lộc Phong Trại?” Lương trại chủ nhỏ giọng hỏi.

Hoắc Dần cười: “Dĩ nhiên là vì bạc, cội đời này có ai không thích nhiều tiền chứ.”

“Đã như vậy, người có thể bán gạo cho quan phủ, như thế còn có thể đòi một công lao.”

Hoắc Dần lắc đầu: “Kẻ giàu trong thành có hai người Lý, Cổ, trong tay đều có có tiệm gạo, Lâm thành còn có ông chủ Quý, càng có tiền, bọn họ gấp gáp nịnh bợ triều đình, nếu ta cũng dính vào, chỉ có thể kiếm được một phần tư mà thôi. Nhưng mà Lộc Phong Trại thì không giống vậy, ta không phải người Ngô Châu, không cần để ý tới Trần Huyện lệnh, kiếm tiền rồi rồi đi đây chính là ý của ta, bán gạo cho Lộc Phong Trại ta còn tiết kiệm chi phí chuyển vào thành, sao không làm chứ?”

Lương trại chủ ném lõi tảo trong tay, vuốt đại đao trên tay, tỉ mỉ nhìn Hoắc Dần: “Ta vẫn cảm thấy người không bình thường.”

“Ánh mắt của Lương trại chủ thật sắc bén.” Hoắc Dần nâng eo, đứng lên, quơ quơ cây quạt trong tay, quan sát binh khí hai bên đại sảnh Lộc Phong Trại.

“Chỗ treo trên tường của Lương trại chủ, hẳn là binh khí tốt nhất Lộc Phong Trại nhỉ.” Hắn cầm cây quạt gõ lên một thanh loan đao trong số đó, âm thanh trầm thấp, chắc chắn miêng lắc đầu.

“Thanh loan đao này là chiếc lợi phẩm khi ta chém giết đệ nhất hiệp khách của Ngô Châu, như thế nào? Không tốt?” Lương trại chủ cũng đứng lên đi tới.

Hoắc Dần nói: “Sắc bén có thừa mà chưa đủ nhẹ nhàng, loan đao quá nặng không nên sử dụng, kém hơn binh khí Thảm gia ta chế tạo.”

Mắt Lương trại chủ lập tức sáng lên, nhìn chăm chăm bóng lưng Hoắc Dần.

Sau khi Hoắc Dần và Lý Thủ Tài trở về thành thì lập tức đi khách điểm Đình Phong, vừa nghe người của trong khách điểm nói, hai vị phu nhân ra cửa đi chơi, đã được một khoảng thời gian rồi, nhưng cũng sắp trở lại.

Vì vậy Lý Thủ Tài và Hoắc Dần dùng chút cơm tối, ngồi ở đại sảnh vị trí gần cửa sổ chờ phu nhân của mỗi người trở về.

Hoắc Dần lắc cây quạt, Lý Thủ Tài bên này lại hỏi: “Rốt cuộc ông chủ Thẩm đã nói gì với Lương trại chủ vậy?”

Hoắc Dần nói: “Lương trại chủ là son phi, khí tức giang hồ trên người hơi nặng, người trong trại rất kính trọng ông ta, rõ ràng kho lúa sắp hết, cho chó ăn đều là xương đầu bò, chó ăn còn như vậy huống gì là người? Có thể thấy được ông ta rất thích nói nghĩa khí, tất nhiên thích nói thật, không ngại người của ông ta, ta cũng chỉ học người giang hồ giả bộ là một người gan dạ không sợ chết, mới nói chuyện thành công với ông ta mà thôi.”

Lý Thủ Tài dừng lại, chẳng trách khi hôm qua mình đi có mạnh mẽ chút, Lương trại chủ cũng không làm khó gã, vẫn là ông chủ Thẩm biết nhìn người.

Hoắc Dần nói cho hết lời, nhìn phía ngoài tròng mắt lập tức sáng lên, chỉ liếc nhìn qua ở trong đám người đã lập tức nhìn thấy người nọ, khóe miệng nâng lên, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, ánh mắt cũng đã cong lên rồi.

Trong đám người, Thẩm Miểu mặc y phục của một phu nhân, tóc búi lên, trên mặt đánh chút phấn, trên đầu mang trâm cài trang sức, trong tay cầm khăn tay, bộ dạng hình như có chút không quen, Lý phu nhân bên cạnh không ngừng khuyên nài.

“Muội muội đẹp như vậy, trở về nhất định có thể làm ông chủ Thẩm mê chết.”

Thẩm Miểu đưa tay sờ sờ khuyên tai vàng trên lỗ tai, phía trên khuyên tai này còn khảm ngọc, hoàn toàn khác với khuyên tai trân châu Hoắc Dần cho, đa dạng phức tạp hơn nữa rất xa hoa, nàng cảm giác kỳ lạ.

“Muội như vậy..... Thật sự rất đẹp sao?”

Lý phu nhân gật đầu liên tục: “Đẹp rất đẹp, muội hỏi hai tỳ nữ của ta mà xem, xem có đẹp hay không?”

Hai tỳ nữ kia che miệng cười cười: “Dáng dấp Thẩm phu nhân, dù thế nào cũng đẹp cả.”

Thẩm Miểu nghe lời này tròn tròn hai mắt, nhất thời có chút lòng tin, trái tim cũng đập liên hồi, khi đi tới trong khách điểm nhìn thấy Hoắc Dần, nàng lại có chút nhất thời nhục chí dường như không dám lên trước.

Nhất là nhìn thấy đôi mắt tròn và sáng rực như ánh trăng kia của Hoắc Dần.

Lý phu nhân đẩy Thẩm Miểu về phía trước một chút, nói với Hoắc Dần: “Ông chủ Thẩm nhìn xem, ta giúp phu nhân ông chủ Thẩm ăn mặc thế nào?”

Hoắc Dần một tay chống cằm, một tay khác lắc cây quạt, làm như nghiêm túc quan sát, trong con ngươi là vui mừng không che giấu được, khóe môi nhếch lên cười nói: “Được, ánh mắt Lý phu nhân độc đáo, trong những ngày bình thường ta tuyệt đối không nhìn thấy được phu nhân ăn mặc như vậy đâu.”

Thẩm Miểu nghe lời này hơi cau mày, sao nghe không giống khen?

Lý phu nhân che miệng nở nụ cười, vừa lúc thức ăn lên bàn, vì vậy bốn người ở tại khách điểm Đình Phong ăn bữa cơm, sau khi Lý Thủ Tài và Lý phu nhân cơm nước xong thấy sắc trời không đã sớm muốn cáo từ, hai người ngồi cỗ kiệu đi về.

Thẩm Miểu và Hoắc Dần còn vây quanh cái bàn, thức ăn trên bàn không dọn đi, Hoắc Dần nắm đũa vừa đâm đâm hạt đậu phộng trong đĩa, vừa cười híp mắt nhìn Thẩm Miểu.

Thẩm Miểu bị hấn nhìn có chút ngượng ngùng, vì vậy trừng mắt liếc hắt: “Gi vậy! Có gì đẹp để nhìn sao!”

“Chỗ nào cũng đẹp cả.” Hoắc Dần nhạo báng.

Thẩm Miểu vội tháo khuyên tai xuống: “Ta biết ngay ánh mắt Lý phu nhân có vấn đề mà, mua đồ nhiều như vậy đều đeo ở trên người, kỳ lạ chết đi được.”

Hoắc Dần lắc cây quạt: “Không biết, ngược lại ta cảm thấy Lý phu nhân rất tinh mắt, trước đó nàng mặc có chút đơn giản, không giống như người đã thành thân, mà nay nhìn cách ăn mặc thì giống như đã có phu quân, hai ta đi ra ngoài người khác cũng biết nàng là phu nhân của ta, thật tốt.”

Thẩm Miểu nhìn hắt: “Giả dạng phu thê mà thôi, người còn tưởng là thật à.”

“Nàng cho rằng ta làm giả ư?” Hoắc Dần chậm rãi cười cười: “Cho tới nay ta đều xem nàng như phu nhân của ta, nếu không nàng cho rằng sao ta không tùy tiện tìm một nữ nhân khác giả dạng?”

Thẩm Miểu tròn tròn hai mắt, đưa ngón tay chỉ hắt: “Nè! Ban đầu rõ ràng là người nói tìm người khác người không yên tâm mà!”

“Người khác ta cũng không thích.”

“Nói giống như người rất thích ta vậy.” Thẩm Miêu liếc hắn.

Hoặc Dần chậm chạp không lên tiếng.

Thảm Miêu sững sờ, lời này nếu đối phương không nói tiếp vậy thì hết sức lúng túng.

Nàng từ từ dời mắt nhìn Hoắc Dẫn, đôi phương cười với nhau, nụ cười kia có chút quái dị, làm người cảm thấy không có ý tốt, nhưng trong ánh mắt lại có dịu dàng vô cùng không phù hợp, nhìn thấy mà trong lòng Thẩm Miêu cuồng loạn, hận không thể lập tức tìm một vị trí trốn đi liền – đàn – lẻ – quý – đôn

“Được rồi đừng nhìn nữa.” Thẩm Miêu xoay người: “Ta trở về trên lầu nghỉ ngơi.”

“Phu nhân.” Hoắc Dần xoay người dựa vào bàn, trên tay lắc cây quạt, nói với Thẩm Miêu đã đứng ở bậc thang: “Tôi nay trắng tròn, phu nhân rửa mặt xong thì tới hậu viện bồi vị phu nhân trắng nhé?”

Thẩm Miêu trừng mắt: “Người có bệnh à sao bảo ta cùng ngắm trăng với người, ta không muốn.”

Hoắc Dần nhìn mặt của nàng cũng đỏ cả rồi, một đường đỏ đến lỗ tai, bỗng cảm thấy hết sức đáng yêu, bèn nói: “Giờ Tuất ở hậu viện, không gặp không về.”

Thẩm Miêu không trả lời câu nói của hắn, trực tiếp le lưỡi làm mặt quỷ với hắn xong thì cộc cộc chạy lên lầu.

Hoắc Dần nghiêng đầu nhếch miệng mà cười cười: “Thật đáng yêu.”

Hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh đưa tay lau mồ hôi trên trán, bọn họ còn đắm chìm trong thẩm mỹ kỳ dị của Lý phu nhân, chậm chạp vẫn chưa lấy lại bình tĩnh được.

Thắm Miêu rửa mặt xong xong thì nằm ở trên giường chuẩn bị đi ngủ, nhắm mắt lại nhưng không có cách nào ngủ được, trong đầu vẫn nhớ tới chuyện Hoắc Dần nói giờ Tuất ở hậu viện khách điểm ngắm trăng.

Nàng rời khỏi giường, khoác áo khoác, cẩn thận đẩy cửa sổ căn phòng của mình ra, nhìn ra phía ngoài.

Gian phòng này của Thảm Miếu vừa đúng lúc nhìn ra hậu viện khách điểm, trong sân khách điểm trồng mấy cây ăn quả, hoa đào nở rồi tàn, liền kết thành quả đào màu xanh lông lá, một quả rất nhỏ, ẩn ở trong lá xanh.

Thâm Miêu nhìn thấy Hoắc Dân dưới tàng cây.

Hắn cho người ta từ trong hành lang khách điểm mang bàn ghế đến hậu viện, trên bàn còn để hai đĩa bánh ngọt, hai chun trà, mình ngồi ở một bên vừa dùng cây quạt quạt gió, vừa hơi ngẩng đầu nhìn về phía trăng tròn trên đỉnh đầu. Điển-dàn-lê quý-đôn

Thảm Miêu cũng ngẩng đầu liếc nhìn, tối nay quả thật trắng sáng rất tròn.

Nàng cứ như vậy mà nhìn Hoắc Dần, buổi tối gió nhẹ từ từ thổi qua, ngược lại không có vẻ lạnh. Thẩm Miêu lấy một quả từ đĩa đựng trái cây trong gian phòng, đi tới bên cửa sổ ném về phía Hoắc Dần, trùng hợp ném vào trên tay của hắn.

Hoắc Dần ngẩng đầu nhìn về phía bên này, Thẩm Miêu nói: “Ta ở chỗ này cùng ngắm trăng với ngươi là được.”

Hoắc Dân quay đầu ghé, mắt nhìn Thẩm Miêu bên này, cười nói: “Tốt, vậy nàng ngắm trăng, ta ngắm nàng.”

Thẩm Miếu đưa tay chống cằm, nhìn Hoắc Dần ở bên dưới: “Ngươi nói ngươi xem, bắt đầu từ lúc nào học được những lời ba hoa này? Nói chuyện không biết điều.”

Hoắc Dần mỉm môi dường như rất nghiêm túc đang suy nghĩ: “Có lẽ là từ nhỏ lúc ta đi qua cầu, đụng phải một cô nương, cô nương kia vỗ trên vai của ta để sau này ta chơi với nàng, nàng bảo bọc ta, ta chơi cùng có lẽ là học lúc ở với nàng.”

Thẩm Miếu giật giật khóe miệng, trước kia nàng thấy Hoắc Dần đáng yêu đã từng trêu chọc đùa giỡn một chút, trong lời nói đều nâng mình lên cao nhất, lại không nghĩ rằng ảnh hưởng với Hoắc Dần sâu như vậy.

Thảm Miêu nói: “Cô nương kia nói chuyện không có quy củ, người không nên học nàng.”

Hoặc Dần cười: “Mà ta cố tình rất thích học nàng, mới đầu là nhìn thấy nàng vui ta liền vui, nhưng mà sau đó ta thấy, những đứa bé đi qua cầu kia, cô nương kia đều biết cả, ta không phải độc nhất vô nhị.” (có một không hai)

Thắm Miếu đưa tay gỡ gỡ đầu, quả thật, lúc ấy tư thực mới vừa xây xong, có không ít đứa bé từ trong thành đi ngang qua trên cầu đi học, cũng rất đáng yêu, cho đến bây giờ Thắm Miếu nhớ được tên của một hai đứa bé trong đó.

Chỉ là đáng tiếc, trừ Hoắc Dần, không có một người nào trưởng thành mà còn dễ nhìn như lúc còn bé cả, không xấu xí đã là không dễ dàng.

Hoắc Dần nói: “Con người của ta được nuông chiều từ nhỏ, phàm là đồ của ta, vậy cũng chỉ có thể là của mình ta mà thôi, cô nương kia phá hỏng quy củ

Thẩm Miếu có chút ngạc nhiên: “Vậy người thật sự muốn đối phó son phi phía Nam Chu Sơn trước?”

“Cũng không phải là son phi, bang phái phía Nam kia cũng không đơn giản, thân phận của Trần Huyền lệnh cũng có nghi ngờ.” Hoắc Dần nói: “Hiện tại ta chỉ cần giả bộ đang đánh với son phi phía Nam kia thôi, sau đó truyền chút tin tức giả cho Lộc Phong Trại, để bọn họ ứng phó không kịp là có thể diệt trừ toàn bộ rồi.”

Hoắc Dần nói xong, hộ vệ Bính đi từ bên ngoài vào, sau lưng mang theo hai nam nữ mặc y phục mộc mạc, hai người kia hơi khiếp đảm, đứng ở sau lưng hộ vệ Bính ánh mắt nhìn xung quanh.

Hộ vệ Bính nói: “Hai vị này chính là phụ mẫu của đứa bé bị lạc Lưu thị.”

Hộ vệ Giáp nghe thế thì đi đánh thức đứa bé đang ngủ trưa trên lầu, dẫn đứa bé xuống, hai người kia thấy đứa bé một nhà ba người ôm nhau, rồi khóc lên.

Vừa mừng đứa bé không nên chạy loạn, vừa nói xin lỗi mẫu thân không trông coi con cho tốt, tóm lại sau một phen nhận thân, hai phu thê vội quỳ xuống dập đầu gọi Hoắc Dần là ân công.

Hoắc Dần khoát tay áo không chấp nhận, chỉ vào Thẩm Miếu nói: “Là nàng cứu, ta cũng chỉ hỗ trợ trông nom thôi.”

Hai phu thê ôm đứa bé khóc thật lâu, mới để đứa bé chào tạm biệt với Hoắc Dần và Thẩm Miếu.

Sau khi đứa bé đi, Hoắc Dần liền mở cây quạt ra quạt, bộ dạng rất thoải mái, nụ cười trên mặt cũng càng đậm, giống như giải quyết được mối họa lớn trong lòng.

Thẩm Miếu còn có chút không nở, chổng cằm trong miệng còn có mút hoa quả, nói năng không rõ: “Lại không có người chơi với ta rồi.”

“Vị phu chơi với nàng.” Hoắc Dần nói tiếp.

Thẩm Miếu liếc hần, vốn muốn liếc mắt hần, nhưng mắt không lật lên, ngược lại khi thấy gương mặt tươi cười của Hoắc Dần thì gương mặt đỏ bừng, cơ bản không dám nhìn lâu.

Vì vậy thu lại ý oán giận hần, xoay tầm mắt, yên lặng hít sâu, trong lòng không ngừng nói với mình.

Thiếu gia Hoắc gia là lưu manh, thiếu gia Hoắc gia là lưu manh, thiếu gia Hoắc gia là lưu manh.

Ánh mắt Hộ vệ Đinh thì tốt hơn, từ xa đã nhìn thấy gia đình Lý gia nâng cỗ kiệu đi về phía bên này, vì vậy nói một tiếng cho Hoắc Dần, Hoắc Dần gật đầu, nói với Thẩm Miếu: “Đi thôi, đi trên lầu tránh một chút.”

“Sao vậy? Người của Lý gia tới có gì phải sợ chứ?” Mặc dù Thẩm Miếu nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời đi theo Hoắc Dần lên lầu.

Vào phòng của Hoắc Dần, hần mới nói: “Mà nay chúng ta đã có liên lạc với Lộc Phong Trại, cần Lý gia làm gì? Bọn họ biết càng nhiều, ngược lại càng dễ có chuyện xấu.”

“Nhưng chúng ta cứ tránh người ta như vậy cũng không nên? Lý phu nhân kia vẫn coi ta như thân muội muội đấy.” Trong lòng Thẩm Miếu có chút áy náy.

“Xem nàng trở thành thân muội muội? Đừng có nói đùa, nàng ngu ngốc cũng phải có mức độ chứ, nàng ta nhìn nàng cũng như nhìn tiền đây, làm gì có tình cảm, nếu không phải nàng là Thẩm phu nhân, nàng ta sẽ coi nàng là muội muội?” Hoắc Dần rót chén nước cho Thẩm Miếu.

Thẩm Miếu mới vừa cầm lên muốn uống, Hoắc Dần nói: “Không phải để cho nàng uống, là để nàng vẩy lên mặt giả bệnh, làm ướt mặt rồi nằm lên giường đi.”

Thẩm Miếu ồ một tiếng, vỗ một chút nước trà lên trên mặt mình, lúc này mới phát hiện ra trà là nóng, á một tiếng, vội ngừng lại, cứ mặc y phục rồi nằm ở trên giường Hoắc Dần, Hoắc Dần đắp cho nàng hai tầng chăn thật dày.

Sợi tóc trên trán Thẩm Miếu cũng dính nước trà dính vào trên mặt, đưa tay gãi ra, hỏi Hoắc Dần: “Vậy từ hôm nay, chúng ta sẽ phải chấm dứt quan hệ với Lý Thủ Tài sao?”

“Đừng vậy, cho nên nàng phải diễn cho tốt.” Hoắc Dần nói xong, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó nói: “Đừng rồi, ngày mai chúng ta còn phải đi Trần Phù Dung một chuyến, ông chủ Quý hẹn ta ăn cơm.”

“Ông chủ Quý?” Thẩm Miếu cau mày: “A! Chính là người.”

“Hừ.” Hoắc Dần bụm miệng nàng lại, cũng không biết lấy khăn từ đâu, lau mặt cho Thẩm Miếu.

Thẩm Miếu nghe hộ vệ Giáp ngoài phòng nói: “Phu nhân bệnh nặng, sợ rằng không cách nào dự tiệc, đại phu nói phải nghỉ ngơi mấy ngày, không thể gặp gió.”

Lý phu nhân nghe lời này, lập tức lo lắng nói: “Hả? Hai ngày trước muội muội còn khỏe mà, sao đột nhiên bị bệnh rồi? Ta cùng với lão gia có thể vào xem một chút hay không?”

Hộ vệ Giáp có chút khó xử, lúc này Hoắc Dần mới nói: “Đề ông chủ Lý và Lý phu nhân vào đi.”

Hộ vệ Giáp mới mở cửa ra, Lý Thủ Tài dắt Lý phu nhân cùng nhau vào phòng, nhìn thấy mặt của Thẩm Miêu đỏ ửng, còn có không ít mồ hôi, Lý phu nhân liền nói: “Sao lại bị bệnh vậy?”

“Aizz, hai ngày trước phu nhân nói muốn ngắm trăng, ban đêm thời tiết lạnh, nói năng cũng không nghe, mặc ít nên bị nhiễm phong hàn, mấy ngày nay lại bệnh nặng hơn chút.” Hoắc Dần nói xong, có chút đau lòng đưa tay sờ sờ mặt của Thẩm Miêu, liền cảm thấy ấm áp.

Thẩm Miêu bày ra vẻ ‘thần trí không rõ’, ở trong lòng thì mắng Hoắc Dần, kẻ tiểu nhân không có lương tâm, rõ ràng là hấn muốn ngắm trăng!

Lý phu nhân ôi ôi mấy tiếng: “Xem ra muội muội bị bệnh không nhẹ, ông chủ Thẩm cần phải cố gắng chăm sóc.”

“Tất nhiên rồi.” Hoắc Dần nói xong, nhìn hai người: “Ta không thể chiều đãi hai vị được rồi.”

Lý Thủ Tài dắt tay Lý phu nhân nói: “Không có gì đáng ngại, ta cùng với phu nhân cũng không tiện quấy rầy, vậy thì đi về, chờ bệnh Thẩm phu nhân đỡ chút, chúng ta lại gặp nhau.”

Hoắc Dần gật đầu, Lý Thủ Tài và Lý phu nhân mới rời khỏi.

Sau khi hai người rời đi, Thẩm Miêu vội thở dốc một hơi: “Nóng đến chết rồi, trên giường ngroi vì sao lại có hai tấm chăn?”

Hoắc Dần cười nói: “Ta sợ lạnh.”

Thẩm Miêu nhú mày, không nghĩ rằng là do nguyên nhân này, đang muốn chui ra khỏi chăn, sau khi vén chăn lên lại có mùi thuốc nhàn nhạt, nàng lại rút về trong chăn, cẩn thận ngửi, mở trừng hai mắt: “Tại sao có mùi thuốc vậy?”

Đột nhiên nhớ tới vài ngày trước đó nhìn thấy vết thương trên người Hoắc Dần, bèn hỏi hấn: “Đúng rồi, tất nhiên là vết thương trên người ngroi, bị thương như thế nào? Đã trị xong chưa?”

Hoắc Dần đưa tay nắm lấy tai của nàng, trực tiếp vây nàng ở giữa giường hẹp trong hai cánh tay của mình, nhú mày hỏi nàng: “Nàng lo lắng cho ta ư?”

Thẩm Miêu lập tức rúc vào trong chăn, đỏ mặt: “Ta. . . . Ta chỉ tò mò.”

Hoắc Dần ồ một tiếng thật dài, sau đó đưa tay cúi đầu cời thắt lưng của mình, tốc độ rất nhanh, hai ba lần đã cời bỏ áo khoác.

Thẩm Miêu bị dọa đến lập tức dựng lên khỏi trên giường nhảy, rúc lui ở góc giường đưa tay chỉ hấn: “Ngroi ngroi ngroi. . . . Ngroi làm cái gì vậy?” liền cảm thấy ấm áp.

“Cho nàng xem, không phải nàng tò mò sao? Vết thương của ta rất xấu, lần trước trời tối, nàng không nhìn thấy, bây giờ vẫn là thời gian mặt trời lặn, nhưng có ánh sáng, nàng sẽ thấy rõ, tránh khỏi lần sau lại hỏi nữa.” Hoắc Dần vừa nói, vừa cười, còn vừa cời y phục.

“Ngroi là lưu manh đùa giỡn! Ngroi mau mặc áo vào cho ta!” Thẩm Miêu lập tức nghiêng mặt sang một bên xấu hổ, đôi tay quơ múa trên không trung.

Hoắc Dần cời đến khi chỉ còn áo trong, nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Miêu hốt hoảng lại đỏ mặt, nói: “Cũng chỉ có một cơ hội này thôi, lần sau ta sẽ không để tính cời ra cho nàng xem như vậy nữa đâu.”

Thẩm Miêu liếc mắt nhìn Hoắc Dần, thấy đối phương đang khoanh tay ngồi ở cạnh giường nhìn mình, trong mắt đều là ý cười.

“Tại sao ngroi luôn nói chuyện với ta như thế.” Thẩm Miêu cau mày, có chút không vui: “Luôn nói chỉ có một cơ hội, nếu cuộc sống thật sự như thế, cũng quá mức không thú vị.”

Hoắc Dần bật cười: “Ta chỉ đùa với nàng một chút, nàng thật sự tức giận à.”

Hắn kéo cổ áo mình ra, để lộ vết sẹo trên ngực, vết sẹo kia dữ tợn, nhưng cũng giống như khi Thẩm Miêu nhìn thấy lần đầu tiên, vừa nhìn đã biết là khép lại đã lâu, không có dấu vết nứt ra nữa.

Hoắc Dần cho nàng xem xong thì mặc y phục vào: “Được rồi chưa?”

Thẩm Miêu hỏi hấn: “Lần trước sao nứt ra vậy?”

Hoắc Dần thở dài: “Aizz, đánh một trận với kẻ bắt đũa bé, bị hấn chém một đao làm bị thương mà thôi.”

“Gạt ngroi.” Thẩm Miêu cắt đứt lời của hấn: “Nếu như ngroi không muốn nói, có thể không nói, đừng nói láo ta.”

Hoắc Dần tiến lại gần nàng một chút, chỉ lộ nửa bắp chân ra bên ngoài.

Hắn tựa vào góc giường, dựa ở bên người Thẩm Miêu, nghiêng mặt sang bên nhìn bộ dạng không vui của Thẩm Miêu, đưa tay chọc chọc mặt của nàng, bị nàng đẩy ra.

“Ai yêu, thật sự là bị đánh.” Hoắc Dần liếc mắt nhìn đầu bốn ngón tay đỏ ửng trên mu bàn tay của mình, nói: “Được rồi, được rồi, sợ nàng rồi, nói cho nàng nghe.”

Thẩm Miêu nghiêng mặt sang bên: “Ta không muốn nghe.”

“Tiểu gia đã định nói thì phải nghe!” Hoắc Dần ấn nàng về, nhíu mày nói: “Vết sẹo này là có lúc ở kinh thành, có liên quan đến Trảm Thần kiếm ta đã nói với nàng lần trước.”

“Trước đó nàng đã biết, ta từng một lần chịu tai ương lao ngục, sau khi giải oan thì làm tay sai bên cạnh đại hoàng tử, lúc ấy còn chưa biết hiểm ác trong triều, bị người tính kế, ở trong quán rượu uống quá nhiều rượu, vị đại thần có quan hệ tốt với ta trong ngày thường ném ta vào bên trong phòng của công chúa không biết vì sao xuất cung đang ở trong khách điểm. Hạ độc trong rượu, ta lại còn trẻ bị kích thích, hình như công chúa cũng rất thương thức ta. . .”

Thẩm Miêu nghe thế, lập tức nhíu mày, lớn tiếng quát: “Cho nên ngươi làm bản công chúa?!”

Hoắc Dần nhìn Thẩm Miêu, ánh mắt trầm xuống: “Nếu ta làm bản công chúa, nàng còn thích ta sao?”

Thẩm Miêu sùng sốt, trong lòng có chút khó chịu, mắt tròn tròn, nén lấy một hơi không biết nên phun ra hay không, cảm giác rất khó chịu.

Hoắc Dần trực tiếp đánh lên trên trán nàng, rất vang, còn rất đau.

“Nàng chỉ có chút tiền đồ đầy thôi à, nghe câu chuyện xưa mà cũng sắp khóc đến nơi được, nếu nhìn thấy ta gần gũi với nữ nhân khác nàng còn không cho đim Ngô Châu à?”

Thẩm Miêu đưa tay xoa xoa mắt mình, là có chút ướt, nhưng vẫn không có khóc mà.

“Dĩ nhiên ta không ra tay với công chúa, mặc dù lúc ấy thân thể rất muốn, nhưng ta còn nhớ tới Hà Bá cầm cây hương đốt thùng y phục của ta, đốt pháo chúc mừng ta học lên nữa, cho nên vọt ra khỏi khách điểm.” Hoắc Dần thở dài: “Ai biết được, ngày kế tiếp đã có người đưa tấu chương cho hoàng thượng, nói ta làm bản công chúa, tam hoàng tử thỉnh Trảm Thần kiếm muốn báo thù cho em gái ruột từ hoàng thượng, vì vậy vết sẹo này rơi vào trên người của ta.”

“Vậy làm sao ngươi sống được?” Thẩm Miêu nhìn thấy một góc vết sẹo từ cổ áo đang hơi mở của hắn, kéo dài đến xương quai xanh, quả thật quá đáng sợ.

“Ai biết được, bị trảm thần kiếm chém dù là vết thương nhỏ hay lớn thì cũng chưa từng có ai sống sót cả, bởi vì Trảm Thần kiếm là chí bảo thứ tư của trời, chỉ cần gây ra một vết thương ở trên người thì vĩnh viễn sẽ không khép lại được.” Hoắc Dần mở rộng hai tay ra: “Lúc ta không phòng bị, bị đâm vào trái tim, nhưng cố tình, ta lại sống được.”

“Văn võ cả triều đều sợ nguyền người, ngay cả hoàng thượng cũng cảm thấy kỳ, thậm chí tam hoàng tử còn bỏ thêm một kiếm, dưới con mắt của mọi người vết thương được khép lại. Đại hoàng tử nói đây là trời xanh biết ta bị oan uổng, không đành lòng để ta chết dưới Trảm Thần kiếm, cho nên Trảm Thần kiếm vô dụng, ta được tha tội, quan thăng ba cấp, nhưng chỉ có số ít người biết được, mỗi đêm vết thương này cũng sẽ nứt ra, để ta trải nghiệm nỗi đau vết thương bị nứt ra.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Nhớ lại

Thẩm Miêu dời tầm mắt rơi vào miệng vết thương của Hoắc Dần, ấn đường nhíu chặt, ngay cả chính nàng cũng không phát hiện, giờ phút này ánh mắt của nàng rất nóng bỏng, trong một khoảnh khắc khiến Hoắc Dần dừng cả nói. ~~diễn-đàn-lê-quý-đôn~~

“Cho nên, vết thương của ngươi vào mỗi buổi tối cũng sẽ nứt ra? Kéo dài nhiều năm như vậy?” Thẩm Miêu khẽ thở ra một hơi: “Sao trên đời này lại có binh khí lợi hại như thế chứ?”

“Vậy thì ta không biết, nghe nói là trời xanh ban cho hoàng thượng dùng để chán nhieếp kẻ ác, chỉ là cũng hại không ít người tốt, ví dụ ta.” Hoắc Dần đưa tay chỉ mình.

Thẩm Miếu sờ sọi tóc trên trán mình: “Vậy thì tại sao ngươi trở lại?”

“Chính ta ở trong triều giúp Đại hoàng tử không ít, nhưng quả thật ta không thích loại cuộc sống kia, còn không bằng trở lại Ngô Châu vui vẻ tự tại, đầu tiên là từ giả với Đại hoàng tử, rồi sau đó chính thức nói với hoàng thượng.” Hoắc Dần thở dài: “Chỉ là mặc dù trở lại Ngô Châu, vẫn không có tránh được số mệnh làm việc cho ngài ấy, nằng xem, ta trở lại đã giúp ngài ấy bắt lấy việc ác của tam hoàng tử.”

“Ngô Châu có người của tam hoàng tử?” Thẩm Miếu tròn tròn hai mắt, nằng lại không ngờ đã ở phía xa ngoài ngàn dặm này, người trong triều đình cũng có thể đuổi tay tới đây.

“Còn chưa xác định, không phải đang điều tra sao.” Hoắc Dần cười cười.

Thẩm Miếu lập tức nói: “Ngươi sẽ không nói là son phi chứ?”

“Aizz, không hổ là người ta nhìn trúng, cực kỳ thông minh như thế.” Hoắc Dần đưa tay xoa đầu Thẩm Miếu: “Những thứ này nằng không cần quan tâm đến, nếu trong này dính dáng đến chuyện lúc nằng còn sống thì ta sẽ nói rõ với nằng thôi.”

Thẩm Miếu ồ một tiếng, gật đầu một cái, sau đó mới phát giác lúc nói chuyện hai người không tự chủ được mà nhích tới gần nhau, lần này nằng đã hoàn toàn dính vào trên cánh tay Hoắc Dần rồi.

Thẩm Miếu không nhìn được lui về phía sau chút, vén chăn trên người xuống, thậm chí cảm thấy có chút nóng, nằng hắng giọng một cái: “Nếu không còn chuyện gì, vậy thì ta về phòng của mình đây.”

Hoắc Dần hé miệng cười, mắt thấy Thẩm Miếu phải đi, đưa tay kéo làn váy của nằng trực tiếp kéo nằng trở lại, hai tay dùng sức ngăn chặn, một trái một phải chặn lại, hần như lưu manh, cười nói: “Aizz, đi vội làm gì chứ, khó khăn lắm hai ta mới ở riêng, hãy nói chuyện chút nữa nhé?”

“Nói gì? Ta. Ta cũng không có gì để nói cả, những thứ liên quan đến trong triều mà ngươi nói ta không hiểu.” Thẩm Miếu nghiêng đầu, nhỏ giọng thăm thì: “Ngươi buông ta ra trước.”

Hoắc Dần liếc mắt nhìn gương mặt Thẩm Miếu dán ở trên tay mình, cười nói: “Ta cũng không đụng vào nằng, chuyện của ta nói xong rồi, nằng nói với ta chuyện của nằng đi.”

“Ta thì có chuyện gì để nói chứ? Chuyện lúc trước đều không nhớ, sau đó gặp ngươi, cũng biết hai mươi năm rồi, không có gì là ngươi không biết.” Thẩm Miếu nói xong câu này, không nhìn được đưa tay đẩy Hoắc Dần một cái: “Nè nè nè, ngươi cách ta xa một chút, hơi thở cũng phả vào trên mặt ta rồi, chuyện này quá không hợp quy củ!”

Thẩm Miếu mới vừa đẩy Hoắc Dần, liền nghe Hoắc Dần á một tiếng, bả vai co lại: “Nằng đụng phải vết thương của ta.”

“Hả?” Thẩm Miếu lập tức lại gần: “Cho ta xem!”

Hoắc Dần ngẩng đầu nở nụ cười với nằng, ánh mắt luôn là tình thế bất buộc, hần bắt lấy chuyện Thẩm Miếu không bỏ được mình, vì vậy tiến lên hôn miệng của nằng. Thẩm Miếu bị dọa đến lập tức đưa tay che mình, mở trừng hai mắt, sau đó ẩn thân ở dưới mắt Hoắc Dần.

Hoắc Dần chắc một tiếng: “Ai yêu, thế này thì còn chơi đùa thế nào nữa đây!”

Thẩm Miếu thừa dịp hần nhìn không thấy mình, vội vàng muốn từ trong hần cánh tay chui ra, Hoắc Dần cảm giác được có người đang cố chui ra khỏi ngực mình, cố tình lại không nhìn thấy, đưa tay muốn bắt lấy đối phương, cũng không biết mình bắt chỗ nào rồi, tóm lại cứ túm lấy trúng chỗ nào là Thẩm Miếu đều kêu loạn cả lên.

Hoắc Dần vội buông tay: “Được rồi được rồi, không làm khó nằng nữa, nằng biến trở lại đi.”

Trong không khí truyền đến một tiếng: “Lưu manh!”

Hoắc Dần nhú mày hơn hờ tiếp nhận, sau đó đã nhìn thấy một ghế ngồi trong phòng mình bị đụng ngã, Thẩm Miếu ai za một tiếng, sau đó cửa phòng bị mở ra, sau đó đóng cách lại.

Đứng ở ngoài cửa hộ vệ Giáp chỉ cảm thấy một trận gió thoáng qua, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không biết cửa phòng Hoắc Dần mở như thế nào mở rồi đóng như thế nào nữa, đưa tay gỡ dây đầu.

Sau khi Thẩm Miếu đi, lúc này Hoắc Dần mới thở ra một hơi, lấy tư thế cứng ngắc từ từ nằm lên nơi mà Thẩm Miếu mới vừa nằm trên đó, nằm ngửa ra thì sau đó chỗ áo ở ngực từ từ bị nhiễm đỏ.

Bầu trời ngoài cửa sổ, mặt trời hạ núi sắp vào đêm, Hoắc Dần đưa tay phủ lên trên mặt mình, nhớ lại nụ hôn vừa rồi, khóe miệng không nhìn được mà nâng lên.

Chỉ tiếc Thẩm Miếu ăn thân, nếu không hẳn có thể lại nhìn thấy nàng đỏ mặt, ánh mắt kia mang theo thẹn thùng ngay cả chính nàng cũng không biết giống như hai lần trước, khiến Hoắc Dần không nhịn được muốn trêu chọc một phen.

Bữa tiệc của ông chủ Quý, lúc trên đường đi tới Thẩm Miếu vô cùng khẩn trương.

Muốn đi trấn Phù Dung phải ra khỏi thành, đoạn đường này cũng mất một canh giờ, lần trước nàng đi tới trấn Phù Dung, đúng lúc tiết hoa nở, còn tham gia hội đèn lồng, cho nên cả trấn Phù Dung cũng náo nhiệt rất nhiều.

Nhưng bây giờ nhìn lại, trấn Phù Dung không còn ồn ào náo nhiệt như trước đó, xe ngựa dừng ở dưới chân núi trấn Phù Dung thì liền có thể nhìn thấy ông chủ Quý.

Người nọ liếc mắt một cái đã nhận ra Hoắc Dần và Thẩm Miếu, vội vàng mang theo hai người đi quán rượu nổi danh trong trấn, chính là một trong sản nghiệp của ông chủ Quý.

Khi đứng ở trước cửa quán rượu, Thẩm Miếu kéo tay Hoắc Dần có chút chặt, Hoắc Dần nhỏ giọng nói: “Phu nhân còn bám nữa, cánh tay vị phu sẽ bị sưng lên đấy.”

“Ta có chút khẩn trương.” Thẩm Miếu đưa tay lau mồ hôi trên trán, hai người đang đi lên lầu.

Hoắc Dần nói: “Đã nhìn ra, sớm biết sẽ không cho nàng đến, nàng sẽ không cần theo tới.”

“Lần trước ta gặp được ông ta, nghĩ tới một chút chuyện trước kia, lúc này nếu ngồi đối mặt nhau, nhất định có thể nhớ tới nhiều hơn.” Thẩm Miếu mím môi: “Hơn nữa không phải trước đó đã nói ông ta có quan hệ với sơn phi phía Nam Chu Sơn sao? Ta đang giúp người đấy.” ~~điên-đần-lê-quý-đổn~~

Hoắc Dần nhú mày: “Nói dễ nghe như vậy?”

Hai người nói mấy câu tổn hại đối phương, vừa đúng lúc đến trước cửa nhả gian, ông chủ Quý ở bên trong nói chuyện với ai đó, Hoắc Dần và Thẩm Miếu đến, cuộc nói bên trong mới ngừng lại.

Ông chủ Quý dẫn đầu thấy được Hoắc Dần, lập tức nở nụ cười: “Chắc hẳn vị này chính là ông chủ Thẩm rồi.”

Hoắc Dần dẫn Thẩm Miếu đi vào, Thẩm Miếu mới vừa vào nhả gian, liền nghe một nam tử trẻ tuổi nói: “A. Thì ra là cô nương.”

Thẩm Miếu và Hoắc Dần đồng thời nhìn người nọ, quả nhiên, là con trai của ông chủ Quý, chính là thư sinh cùng đoán đồ đèn với Thẩm Miếu vào hôm Hoa Đăng.

“Hả? Con biết phu thê ông chủ Thẩm?” Ông chủ Quý cũng cảm thấy mới lạ.

“Từng gặp mặt một lần.” Hoắc Dần dẫn Thẩm Miếu ngồi ở bên cạnh bàn, từ đầu đến cuối Thẩm Miếu cũng không dám nhìn ông chủ Quý.

Hoắc Dần đang cùng nói chuyện với ông chủ Quý, không nói chuyện cho Trần Huyền lệnh mượn nhà theo tháng, ông chủ Quý và ông chủ Cổ khác nhau, biết làm người hơn ông chủ Cổ, ở trước mặt Hoắc Dần không nói Hoắc Dần làm như thế là không đúng, ngược lại khen Hoắc Dần có đầu óc buôn bán.

Trên thực tế, ông ta cũng rất tò mò với ông chủ Thẩm người vừa mới vào Ngô Châu đã lộ tin tức còn không để Trần huyền lệnh vào trong mắt nên mới có bữa tiệc này.

Thẩm Miếu bung ly trà, hít sâu một hơi, nhịn không được nhìn ông chủ Quý.

Trên miệng của người nọ có chút râu, lúc cười lên khóe mắt có ít nếp nhăn, lúc này Thẩm Miếu thấy rõ một chút, trên lông mày đuôi người này có một nốt ruồi, nốt ruồi này làm Thẩm Miếu hết sức quen thuộc, bên tai lập tức vang lên âm thanh.

Đầu tiên là tiếng nước chảy, sau đó là tiếng con ve.

Ở trong trí nhớ của Thẩm Miếu, khi đó ông chủ Quý trẻ hơn hiện tại rất nhiều, ít nhất trẻ hơn hai mươi tuổi, trong ngực của ông ta là một đồng tròn gì đó bị vải bao lại, không biết đến rốt cuộc là cái gì, tóm lại về mặt ông chủ Quý có gì đó rất không đúng, dường như đang hốt hoảng sợ hãi.

Ông ta há mồm nói: “Bạc đâu? Không có bạc, ta không thể giao cho người.”

Thứ gì phải giao cho ai?

Thẩm Miếu chỉ cảm thấy da đầu tê dại, khi nàng nhìn thấy hết tất cả, cũng không rời đi, trước mắt còn có lá cây thoáng qua, thật giống như xảy ra ở trong một mảnh rừng.

Có chút quen thuộc, nhưng rốt cuộc là ở đâu?

Ông chủ Quý đã nhận ra tầm mắt của Thẩm Miếu, trên mặt có chút lúng túng, cười nói: “Chẳng lẽ trên mặt ta dính đồ gì hay sao, sao Thẩm phu nhân nhìn ta như thế?”

Tay để ở dưới bàn của Hoắc Dần hơi dùng sức kéo Thẩm Miểu, lúc này Thẩm Miểu mới tỉnh táo lại, mặt của nàng gần như nghẹn đến đỏ bừng, lập tức cúi đầu xuống, há mồm hít thở, để đảm bảo nhìn qua mình không hít thở quá mạnh.

Trái tim của nàng có chút đau, trong đầu muốn cố gắng nhớ lại một ít, nhưng chỉ cần không nhìn thấy người này, trí nhớ rất nhanh sẽ biến mất ở trong đầu.

Nàng nhắm mắt lại, để cho mình thờ bình thường lại.

“Hai ngày trước phu nhân ta bị nhiễm phong hàn, vốn không thích hợp ra cửa, chẳng qua ta thấy hôm nay nàng tốt hơn nhiều, nên muốn dẫn nàng tới đây hóng mát một chút, nhưng mà bây giờ xem ra, thân thể vẫn không tốt lắm.” Hoắc Dần nói xong, lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn lụa lau mặt cho Thẩm Miểu.

“Hoá ra là như vậy, khó trách ta thấy tinh thần của Thẩm phu nhân hơi hoảng hốt.” Ông chủ Quý hạ mí mắt xuống, cảm giác nữ nhân này có chút quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc đã gặp ở đâu.

“Ông chủ Thẩm và Thẩm phu nhân là nhân sĩ kinh thành?” Ông chủ Quý hỏi.

Hoắc Dần nói: “Ta là nhân sĩ kinh thành, phu nhân ta là người Biện Châu, ở bên cạnh Ngô Châu.”

“A, thì ra là như vậy.” Ông chủ Quý cười cười.

Cả bữa cơm Thẩm Miểu không yên lòng, Hoắc Dần thấy Thẩm Miểu như vậy, cũng lười độ sức với ông chủ Quý, sau khi bữa cơm chấm dứt, hắn liền chấp tay cáo từ.

Ra khỏi quán rượu, Hoắc Dần nói: “Lúc này nàng xảy ra chuyện gì? Vẫn nhìn chăm chăm vào ông chủ Quý, người không biết còn tưởng rằng nàng xem trọng người ta đấy.”

Cuối cùng Thẩm Miểu suy nghĩ một lúc lâu mới bất chợt nhớ lại rốt cuộc mình đã để sót cái gì.

Nàng lập tức ngừng đầu lên khiếp sợ nhìn về phía Hoắc Dần, há miệng nói: “Ta nhớ được ông chủ Quý rồi!”

“Lên xe ngựa rồi nói.” Hoắc Dần lời kéo nàng.

Hai người ra khỏi trấn Phù Dung, sau khi vào xe ngựa, Thẩm Miểu lập tức nói: “Ta phải nói đã, nói xong rồi người hãy hỏi, nếu không ta sẽ quên mất.”

“Nàng nói đi.”

“Ta nhớ được là ở một cánh rừng ta nhìn thấy ông chủ Quý, ít nhất vào hai mươi năm trước, ông ta cùng với một nam nhân đang làm giao dịch, tiền trao cháo múc.” Thẩm Miểu cau mày, cẩn thận suy nghĩ từ từ nhớ lại cảnh tượng mơ hồ kia: “Trong ngực ông chủ Quý cầm một bao gì đó, có tiếng nước, còn có tiếng ve kêu, còn có một âm thanh. . . . Là tiếng đứa bé khóc.”

“Tiếng đứa bé khóc?” Hoắc Dần kinh ngạc, chuyện như vậy sợ rằng thật sự không đơn giản như tưởng tượng.

“Ừm! Nhất định có tiếng đứa bé khóc! Năm đó ông chủ Quý bán đứa bé!” Thẩm Miểu nói xong, trông mặt cũng ửng đỏ.

Đầu nàng đau dữ dội, thờ dốc càng ngày càng nghiêm trọng, giống như một giây kế tiếp sẽ phải ngất đi.

Hoắc Dần đưa tay xoa cái trán của nàng: “Được rồi, đừng suy nghĩ nữa.”

Thẩm Miểu ôm đầu, hít sâu mấy hơi, để trí nhớ kia từng chút từng chút một biến mất, chỉ có quên đi hết, nàng mới cảm giác được mình dễ chịu hơn.

Hoắc Dần nhẹ nhàng ôm bả vai của nàng, một tay ở sau lưng của nàng vuốt ve mơn trớn, nhẹ giọng nói: “Được rồi, được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nghe lén

Buổi chiều, Thẩm Miểu ngồi tựa vào đầu giường, liếc mắt nhìn bả vai của mình, mím môi, cười đặt tay ở trên đầu vai mình, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, được rồi. . . .”
“điển-đàn-lê-quý-đôn

Nhìn căn phòng im ắng đột nhiên bật cười.

Thẩm Miểu hoảng hốt trong chốc lát, chợt nhớ tới hành động mới vừa rồi của mình, lập tức lắc đầu, hai tay bịt mắt có chút ngượng ngùng, trên mặt hiện

lên đồ ửng

Lúc Hoắc Dần nói chuyện tốt đẹp, âm thanh vẫn rất dễ nghe.

Mấy tiếng ‘được rồi’ này, làm Thảm Miểu bồi hồi, lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Hôm sau trời vừa sáng, Thảm Miểu đã mặc y phục xong chuẩn bị ra cửa.

Hộ vệ Đinh cầm bánh bao trong tay, đang chuẩn bị gõ cửa gọi Thảm Miểu rời giường ăn cơm, giờ tay lên còn chưa đụng cửa phòng, cửa đã mở ra.

Hộ vệ Đinh vừa nhai bánh bao vừa nói: “Phu nhân, ăn cơm thôi.”

Thảm Miểu khoát tay áo: “Không ăn, ta có việc đi ra ngoài một chuyến, đứng rồi, Hoắc Dần dậy chưa?”

“Đại nhân còn chưa dậy.”

“Được, nếu như mà ta trở về trước khi hấn dậy thì cũng đừng nói cho hấn biết ta từng đi ra ngoài.” Thảm Miểu liếc mắt nhìn ngoài phòng, mưa nhỏ đang rơi xuống.

Nàng lấy dù từ bên trong phòng, khoác áo choàng bước ra cửa.

Hộ vệ Giáp đi tới hỏi: “Phu nhân đang muốn đi đâu à?”

Hộ vệ Đinh nói: “Không biết rõ, hấn là đi cầu thần bái Phật.”

Quả thật Thảm Miểu đi cầu Thần bái Phật, hôm nay trời mưa, nàng muốn đi tìm thần Thổ Địa rất đơn giản, ra khỏi khách điếm đi ngõ hẻm không có ai, Thảm Miểu thu dù rồi theo nước mưa trở vào trong sông.

Kể từ lúc nàng và Hoắc Dần cùng tới tòa thành này, đã lâu rồi không trở lại trong sông.

Trên mái che miếu Thổ Địa rách nát cạnh bờ sông có đọng chút nước, Thảm Miểu ngồi xếp bằng ở đối diện, một tay chống cây dù, một tay khác chống cằm, mím môi, cau mày, rất nghiêm túc nhìn thần Thổ Địa.

“Trăm Thần kiểm?”

“Vâng, ngài đã từng nghe chưa?”

“Nghe thì có nghe, đó là chuyện trước đây rất lâu rồi, nói là có một vị hoàng đế tốt bị gian thần phá hoại, dẫn đến vua và dân thay đổi, dân chúng lầm than, sau đó trời cao đưa một thanh Trăm Thần kiếm cho hoàng gia, đặc biệt dùng để tru diệt kẻ nịnh thần, người hỏi chuyện này làm gì?”

Thảm Miểu ai nha một tiếng: “Nếu người phạm bị Trăm Thần kiếm đâm bị thương còn cứu được không?”

“Không cứu được.” Thần Thổ Địa nói rất chắc chắn: “Vết thương do Trăm Thần kiếm gây ra dù là linh đan diệu dược gì cũng không thể khép lại, hấn phải chết không thể nghi ngờ.”

Thảm Miểu im lặng trong chốc lát, xem ra quả thật như Hoắc Dần nói, nhưng hấn còn sống sót, quả nhiên là một kỳ tích.

Thảm Miểu nói: “Vậy nếu có người bị Trăm Thần kiếm kia đâm bị thương hai lần nhưng vẫn còn sống sót thì sao?”

“Không thể nào, người phạm không thể nào sống sót.”

“Hoắc Dần còn sống.”

“A! Đó là bởi vì tiểu tử Hoắc gia hấn cơ bản không phải.” Thần Thổ Địa nói được nửa câu, bầu trời đột nhiên đánh xuống một đạo sấm sét, ở bờ sông nơi này, đánh cho hòn đá nhỏ đen thui.

Thần Thổ Địa vội dừng lại không nói, vỗ vỗ tim, dọa ông giật mình, quả nhiên là thiên cơ không thể lộ, tiết lộ ắt gặp trời phạt.

“Người nói. Tiểu tử Hoắc gia bị Trăm Thần kiếm chém bị thương?” Thần Thổ Địa khẽ nheo mắt lại: “Người vì chuyện này mà tới tìm ta? Muốn tìm biện pháp để cứu hấn?”

Thảm Miểu gật đầu: “Đúng vậy.”

“Không phải hấn không chết sao người quan tâm hấn nhiều như vậy làm gì?”

Thảm Miểu dừng một chút, hơi cúi đầu xuống, giọng nói êm ái từ từ: “Dù sao cũng là nhìn hấn lớn lên, cũng không nỡ để hấn chịu khổ.”

“Thôi đi! Người lừa gạt ai đó? Người nhìn người xem rõ ràng là một nữ tử đang hoài xuân, rõ ràng người động lòng rồi! Không phải ta đã dặn không cho

phép người động lòng với người phạm sao? Người xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai à!”

“Ồi, gia gia!” Thảm Miếu tựa tay dù vào trên vai, chấp tay trước ngực bày tỏ cầu xin tha thứ: “Ta gọi ông là gia gia được chưa! Ta. Chuyện này. Hắn.”

“Người đừng nói với ta gì người rồi hắn, tiểu tử Hoắc gia kia. Không được, ta phải trừng trị hắn thích đáng!” Thần Thổ Địa nói xong, xách theo gậy muốn đi ra khỏi miếu. “Ông muốn đánh người phạm à?” Thảm Miếu nhìn bóng người nho nhỏ chỉ lớn cỡ bàn tay mình, nghĩ thầm nếu Thổ Địa thật sự đi bằng hình dáng này, sợ rằng sẽ bị Hoắc Dân đập một cước vào trong đất mất?

Dù sao nhìn thế nào Hoắc Dân cũng không thích thần Thổ Địa, thần Thổ Địa cũng thường ghét hắn.

Đĩ nhiên thần Thổ Địa không thể đi đánh người phạm, ông chỉ có thể chống nạnh dặm chân tại chỗ hờn dỗi, Thảm Miếu lại hỏi: “Thật sự không có biện pháp cứu hắn?”

Thần Thổ Địa nói: “Trừ phi người chém hắn nguyện ý vì hắn chảy máu mới được.”

Thảm Miếu mím môi, hỏi cẩn thận chút: “Chảy máu hể nào?”

Thần Thổ Địa nói: “Người bình thường trúng Trảm Thần kiếm cũng sống không quá một ngày, trừ phi người cầm kiếm đâm hắn bị thương có thể chảy một giọt máu, uống máu đó vào, sẽ có tác dụng.”~~diễn-đàn-lê-quý-đôn~~

“Cái gì gọi là sẽ?”

“Làm sao ta biết được?” Râu ria của thần Thổ Địa cũng muốn ngóc đầu dậy luôn rồi: “Ta lại chưa từng thấy một phạm nhân có thể sống sót sau khi bị Trảm Thần kiếm đâm đấy! Bây giờ người vì kẻ kia mà muốn tranh luận với ta đúng không?”

“Không dám không dám.” Thảm Miếu bĩu môi, biện pháp kia không biết có tác dụng hay không, cho dù có tác dụng cũng làm không được, dù sao đâm Hoắc Dân bị thương. là tam hoàng tử đương triều đấy!

Thảm Miếu đang phiền lòng, đột nhiên nghe có tiếng bước chân người truyền đến, hai người kia đang nói chuyện, cách nơi này không xa, là chuẩn bị đi ra từ trong rừng.

Thảm Miếu chỉ nghe có hai chữ ‘quan binh’ trong lúc hai người kia nói chuyện, lập tức ần thân đi, mắt nhìn chăm chăm hai cái bóng mờ mờ đi ra từ trong rừng.

Mới nhìn một cái, Thảm Miếu lại cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Hai người kia nàng đã từng thấy, một là kẻ lừa bán đứa bé trước đó, ngang hông có một thanh đại đao, ngay cả y phục cũng không đổi, nhìn qua mặc giống hôm đó, cúi đầu khom lưng nói lời nịnh bợ với nam nhân bên cạnh.~~diễn-đàn-lê-quý-đôn~~

Một người nam nhân khác, chính là Thảm Miếu nhìn thấy ở phía Nam Chu Sơn, nam nhân kia hình như là đương gia, ngũ quan hắn ta dữ tợn vô cùng hung hãn, trên cánh tay xanh đen có một dấu răng. Hai người kia càng đi càng gần, Thảm Miếu gần như sắp không nghe được tiếng tim mình đập, hô hấp cứng lại, khó chịu giống như bị người siết cổ.

Kẻ buôn người vừa đi vừa nói: “Cảm ơn Hạ tướng quân chịu bán cho ta chút mặt mũi, hắc hắc.”

“Là đúng lúc ta có chuyện muốn đi tìm Trần Huyện lệnh, cũng không phải là vì người mà đi chuyến này, sau này người ở bên cạnh Trần Huyện lệnh làm việc cẩn thận một chút cho ta, đừng để xảy ra chuyện không may.” Kẻ được gọi là Hạ tướng quân nhân nói.

Chỉ là Thảm Miếu cảm thấy kỳ quái, người này rõ ràng là thủ lĩnh sơn phỉ, sao lại là Tướng quân?

Kẻ buôn người gật đầu liên tục: “Vâng! Vâng! Tiểu nhân cũng hết cách rồi, ở bên ngoài quanh đi quẩn lại mấy năm như vậy, vẫn không có thu hoạch, nghĩ lại chuyện đã qua lâu như vậy, nếu có thể lại trở lại làm việc cho thuộc hạ của Hạ tướng quân, đó là cực kỳ tốt nhất.”

“Chuyện đã qua, người nên đóng chặt miệng mình vào, nếu nói ra một chữ, ta sẽ dùng đao bên hông người chém đầu người!” Dứt lời, hai người không hề nói chuyện với nhau nữa, nhিপ bước dưới chân nhanh dần.

Vừa đúng lúc này, hai người đi qua bên cạnh Thảm Miếu, Thảm Miếu đột nhiên cảm thấy cổ bị người hung hăng bóp lấy, lúc này không phải ảo giác trong trí nhớ, mà là thân thể bản thân đưa đến phản ứng, khác lúc trước, là chân chính gặp phải cảm giác giãy giụa và hít thở không thông lúc tử vong.

Thảm Miếu bỗng nhiên ngẩng đầu, há mồm muốn kêu đau thành tiếng, thần Thổ Địa thấy nàng không thích hợp, gờ gậy trong tay lên gõ vào bả vai nàng, gõ xong ba cái, Thảm Miếu thở được, trước mắt hoa bay bay, hai màu trắng đen, trái tim bùm bùm đập vô cùng nhanh.

Nàng nhìn thấy nước, một mảng nước lớn, dưới nước còn có một con cá đang hoảng sợ, một bàn tay mạnh mẽ mà có lực gắt gao bóp cổ nàng từ phía sau, nàng liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi nước.

Vậy mà chủ nhân của tay kia giữ chặt đầu của nàng đè vào trong đá trong nước, vô số bọt khí nổi lên trong nước, trước mắt của nàng hoàn toàn mờ mờ, trừ tiếng nước chảy và tiếng tim đập, cái gì cũng không nghe thấy.

Thẩm Miếu nhắm mắt lại, mở ra lần nữa, nhịp tim mới từ từ bình phục lại, chỉ là những trí nhớ về nước trong đầu kia, cũng từng chút xiu một trở nên mờ hồ.

“Thì ra là triệu chứng mà ngươi nói là như thế!” Thần Thổ Địa ở bên cạnh trực tiếp nói.

Thẩm Miếu gật đầu, vuốt tim hỏi ông: “Ta sẽ chết sao?”

“Con sông Hoàn Thành này không xảy ra vấn đề gì, ngươi sẽ không chết, chỉ là tình huống vừa rồi, rõ ràng là trí nhớ của đời trước của ngươi xuất hiện lần nữa, chẳng lẽ hai người kia, có một người là hung thủ giết ngươi?” Thần Thổ Địa gãi gãi đầu: “Ta cũng không biết ngươi qua đời như thế nào, không giúp được ngươi... nếu ngươi muốn giải quyết chuyện này, vẫn phải tự cứu.”

Thẩm Miếu đưa tay đỡ trán: “Không được, ta phải đi theo bọn hắn.”

“Hôm nay ngươi trở về trong sông là tốt nhất.” Thần Thổ Địa khuyên nài.

Thẩm Miếu từ từ đứng lên, bầu trời mưa cũng không biết dừng lại khi nào, nàng ném dù qua một quên, không nhìn thần Thổ Địa, ủ rũ cúi đầu đi vào trong sông, tính toán theo sông về trong thành.

Hai người kia là muốn đi gặp Trần Huyền lệnh, chuyện này đã nói rõ son phi phía Nam Chu Sơn cầu kết với Trần Huyền lệnh, và lại kẻ buồn người kia gọi gã là Tướng quân, nếu không làm rõ ràng chuyện này, sẽ cực kỳ phiền toái.

Thẩm Miếu trở lại trong sông cảm thấy thân thể mình đã tốt hơn một chút, nàng biết phủ nha Trần Huyền lệnh, đến Huyền lệnh phủ rồi ẩn thân, đúng lúc bên cạnh đại sảnh có hai vạc hoa bông sừng, có nước, Thẩm Miếu trốn vào trong vạc, sớm hơn hai son phi kia một bước.

Son phi không đi vào từ cửa chính, là đi từ cửa sau phủ nha vào, bọn họ đi vào trước, Trần Huyền lệnh cũng đã cho người đóng cửa lớn lại.

Ba người ngồi ở trên ghế đại sảnh, Trần Huyền lệnh còn phải cúi người chào thủ lĩnh son phi kia: “Hạ tướng quân đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì chỉ giáo?”

“Lần này tới đây vì hai chuyện, trước tiên giải quyết phải đơn giản, ngươi còn biết người này.” Thủ lĩnh son phi chỉ nam nhân bên cạnh, nam nhân kia cười hắc hắc với Trần Huyền lệnh.

“Ồ! Từ Hải?”

“Đúng rồi! Huyền lệnh còn nhớ rõ ta ư.”

“Làm sao không nhớ được, trước đó ngươi và Quý Đông kia còn làm người hầu ở trong phủ nha.”

“Lần này ta tới đây, là làm mặt dày, thật sự không có chỗ để đi, muốn đòi một công việc từ chỗ Huyền lệnh đại nhân.”

“Chuyện này dễ nói, hiện tại sắp trừ phiến loạn, tùy tiện sắp xếp ngươi vào là được.” Ngược lại Trần Huyền lệnh có chút xem thường người này.

Thẩm Miếu suy nghĩ một chút, Quý Đông trong miệng ông ta, hẳn là ông chủ Quý.

“Hạ tướng quân còn có chỉ thị gì?” Trần Huyền lệnh lập tức đổi sắc mặt nhìn thủ lĩnh son phi.

Thủ lĩnh son phi kia nói: “Tri phủ mới tới của Ngô Châu muốn ồn ào chuyện gì? Gần đây có khuynh hướng đi về phía Nam, chẳng lẽ là thật sự muốn đổi nghịch với bên này? Ngươi không nói thiệt hại trong đó với hắn?”

“Ồi, không nói được, Tri phủ mới nhậm chức kia là thiếu gia Hoắc gia, năm đó ở trong kinh học lên, mấy năm trước hình như là thuộc hạ làm việc cho đại hoàng tử, lần này trở lại, cũng không biết là thật sự muốn làm Tri phủ hay không, sợ rằng có mưu đồ khác với đại hoàng tử.” Trần Huyền lệnh nói đến chỗ này, thủ lĩnh son phi kia chau mày.

“Vậy ngươi viết phong thư gửi lên trên cho ta, ta tìm hai huynh đệ, tối nay lập tức động thủ, người này không thể giữ lại!”

Thủ lĩnh son phi nói xong, Thẩm Miếu giấu ở trong nước lập tức hít vào một hơi.

Đây là muốn giết Hoắc Dân!

Ai ngờ đến công phu của thủ lĩnh son phi kia rất cao, Thẩm Miếu chỉ thở dốc một tiếng, hắn ta đã lập tức nghe ra có gì đó không đúng, mắt nhìn về phía hoa bông sừng, nhỏ giọng: “Ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Bày mưu tính kế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trần Huyền lệnh và kẻ buôn người nọ theo ánh mắt của sơn phi nhìn tới đó.

Chỉ thấy trong đại sảnh chỉ có một chậu hoa bông súng, chẳng có gì cả, hai người đồng thời không hiểu mà nhìn về phía thủ lĩnh sơn phi.

Trần Huyền lệnh lúng túng hỏi: “Hạ tướng quân, chuyện này..... Ngài nhìn thấy cái gì?”

Đầu lĩnh sơn phi quan sát xung quanh chậu một vòng, cảm giác kỳ lạ, lại đi tới nhìn vào mặt nước, dưới nước trong kia chỉ có mấy cọng rễ hoa bông súng, chẳng có gì cả.

Gã khẽ neho cặp mắt lại, nói: “Chuyện cứ quyết định như vậy, tối nay đầu của Tri phủ kia là để cho huynh đệ chúng ta nhắm rượu.”

“Nhưng Hạ tướng quân, Tri phủ kia là thiếu gia Hoắc gia, Hoắc gia đó..... Đừng nói cả Ngô Châu, cho dù là kinh thành cũng không có người có thể đắc tội nổi, giết Hoắc thiếu gia, có thể quá.....” Từ đầu đến cuối Trần Huyền lệnh đều cảm thấy chuyện như vậy không ổn.

Phía trên còn chưa đưa tin tức gì cho bọn họ cả, quyết định như thế nào cũng không thể hoàn toàn nghe Hạ tướng quân này, dù sao người này cũng ở trong núi hơn hai mươi năm, tuy gọi một tiếng Tướng quân, nhưng trên thực tế cũng không phải quan chức ở trong triều, nếu hắn ta làm lỡ mạng chuyện này, phía trên muốn hỏi tội thì chính là mình.

“Hoắc gia cũng chỉ là thương nhân lập nghiệp, trong triều cũng không có thế lực, không phải Hoắc thiếu gia này cũng bị giáng chức đến Ngô Châu sao? Chuyện này ông đừng lo lắng, ta sẽ làm thần không biết quỷ không hay.”

Lời này vừa nói ra, bên ngoài lập tức đánh xuống một tia chớp, vốn đã ngừng mưa, lúc này lại bắt đầu rơi xuống, hơn nữa mưa còn rất lớn.

Thủ lĩnh sơn phi nhìn mưa rơi xuống trong viện, nói với Trần Huyền lệnh: “Ta không tiện ở lâu, lần này vốn muốn hỏi phía trên đã hỏi tin tức chưa, chỉ là thấy bộ dạng của ông cũng biết không có tin tức gì, nếu như phía trên có phản phó, ông phải nói cho ta biết trước tiên.”

Trần Huyền lệnh vội gật đầu.

“Còn người thì ở lại đây, ta đi từ cửa sau, không cần tiễn.” Thủ lĩnh sơn phi đưa tay vỗ vỗ bả vai kẻ buôn người, sau đó từ phương hướng tới lúc này, đi vòng qua cửa sau Huyền lệnh phủ, chuẩn bị trở về Chu Sơn.

Thẩm Miếu vẫn còn ở trong chậu, nhìn thấy bên ngoài có mưa, giấu thân thể, từ từ dung nhập vào trong mưa, lúc này mới coi như đã tránh được một kiếp nạn.

Chỉ là lúc này chỉ nghe được lời nói nhưng không có chứng cứ, sau khi trở về nhất định phải nói cho Hoắc Dần, để hắn sớm có chuẩn bị.

Thẩm Miếu trở lại khách điểm, thời gian một ngày cũng làm trẻ nãi không ít, Hoắc Dần biết nàng không có khách điểm thì nhất định là đi tìm thần Thổ Địa rồi, cũng không biết sau khi trở về tính tình có thay đổi lớn hay không, rồi thần Thổ Địa có nói những lời linh tính cho nàng nghe hay không nữa đây.

Hôm nay bên ngoài mưa to, Hoắc Dần cũng không có chút tâm tư đi chơi nên ở trong phòng đọc sách, từ những chuyện xảy ra trong Ngô Châu những năm gần đây tìm ra được dấu vết của về Tam hoàng tử trong đó.

Hoắc Dần mới vừa gơ tay lên che miệng ngáp một cái, Thẩm Miếu đã đẩy cửa mà vào rồi.

Hộ vệ Giáp, Át đi theo phía sau nàng cùng đi vào, bốn người giữ lại hai ở bên ngoài canh chừng.

Hoắc Dần vừa thấy nét mặt Thẩm Miếu, cũng biết có chuyện xảy ra, hắn hỏi: “Sao vậy?”

Thẩm Miếu rót cho mình ly trà, uống trước hớp trà, mới nói: “Hôm nay ta nhìn thấy sơn phi phía Nam Chu Sơn rồi.”

“Chính là nơi nàng nói hả?”

Thẩm Miếu gật đầu: “Ta nhớ được một ít chuyện, thần Thổ Địa nói cho ta biết, có lẽ gã chính là hung thủ giết ta năm đó.”

Hoắc Dần thấy khi Thẩm Miếu nói lời này thì vẻ mặt không có gì là bất ổn cả, lập tức nhìn hai hộ vệ sau lưng.

Hắn không nhịn được đưa tay dùng sách phủ lên trên mặt mình, hộ vệ Giáp và hộ vệ Át rồi rít: “???”

Cái gì? Thần Thổ Địa? Rồi hung thủ giết chết nàng?

Hai người đều lui về phía sau một bước, tròn tròn hai mắt nhìn về phía đối phương, sau đó quan sát Thẩm Miếu.

Thẩm Miếu sững sờ, mới phát hiện có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn thấy hai hộ vệ, nàng cũng không biết sao hai người này lại cùng vào, không phải nên ở lại bên ngoài với hai người kia sao?

Sao Hoắc Dần cũng không nói một tiếng?

Thẩm Miếu chỉ vào Hoắc Dần: “Người.....”

Hoắc Dần nửa cúi thấp đầu, cầm sách lên khoắc khoắc tai với hai hộ vệ Giáp, Ất, hai người lập tức hiểu ngầm trong lòng, xoay người rồi đi ra khỏi gian phòng, sau khi đóng cửa phòng, hai người hít vào một hơi thật dài.

Hộ vệ Bình: “Sao thế?”

Hộ vệ Đinh: “Bị mắng?”

Hộ vệ Giáp, Ất: “..... Dường như phu nhân chúng ta không tầm thường.”

Bên trong phòng, Hoắc Dần một tay che miệng đáng vẻ như đang buồn cười, sau khi lắc đầu bất đắc dĩ thì nói với Thẩm Miếu: “Cho nên, người nọ đã từng giết chết nàng? Nên nàng mới lên làm Hà Bá sao?”

“Hắn là vậy, bởi vì khi ta nhìn thấy gã, cảm giác như có người đang bóp cổ ta, còn thấy được chút hình ảnh, tóm lại

là hình ảnh trước khi ta chết.” Thẩm Miếu nói xong, ấn đường nhú lại: “Người muốn cười cứ cười, che giấu làm gì?” diển đàn-lê-quý-đôn

Hoắc Dần hít sâu một hơi, hé miệng: “Ta không cười, chuyện nghiêm túc như thế này sao có thể cười được.”

Nhất thời Thẩm Miếu có chút im lặng, biết hẳn cười cái gì, không phải là thân phận của mình trong lúc vô tình bị bại lộ, ai bảo lúc nàng trở lại trong đầu đều là chuyện nghe được ở phủ Huyện lệnh chứ, hoàn toàn không để ý hai người kia có theo vào hay không.

Nghĩ tới phủ Huyện lệnh, Thẩm Miếu lại nói: “Ta theo sơn phi kia đi phủ Huyện lệnh.”

“Hà? Gã đi phủ Huyện lệnh?” Lúc này Hoắc Dần mới nghiêm chỉnh, nhú mày hỏi: “Cho nên quan hệ của gã và Trần Huyện lệnh thật sự không tầm thường.”

“Đâu chỉ không tầm thường, quả thực là bị người đoán trúng mới đúng.” Thẩm Miếu nói: “Lúc ta đi, bọn họ còn chưa tới, sau khi đến Trần Huyện lệnh còn cúi

Còn chưa nói, sau khi đến Chân Nguyên lệnh con cháu người chèo sơn phi kia, gọi gã một tiếng Hạ tướng quân, bộ dạng của sơn phi kia dường như có địa vị rất cao, hai người nói chuyện với nhau, không ít lần nói đến hai chữ ‘phía trên’, sợ rằng thật sự không thoát khỏi chuyện có quan hệ với Tam hoàng tử.”

“Hạ tướng quân. Ahhh, tiểu Hà Thần, lúc này nàng đã lập cho ta một công lớn rồi.” Hoắc Dân nói xong, lập tức đứng lên, đi tới bàn bên cầm giấy bút lên muốn viết thư.

Thẩm Miểu không dám quấy rầy hắn, chờ hắn viết xong, mới tò mò hỏi: “Cho nên quả nhiên có vấn đề sao?”

“Nào chỉ là có vấn đề, ta thậm chí còn làm rõ mấu chốt của sự tình, nếu như chuyện này là thật, trong triều sắp sửa biến hóa nghiêng trời lệch đất.” Hoắc Dân nói xong, đẩy cửa phòng ra, nói bên tai hộ vệ Giáp mấy câu, giao phong thư cho đối phương: “Cần phải tự mình người đưa đến.”

“Rõ!” Hộ vệ Giáp giấu phong thư ở trong ngực, đến đó cũng không thu dọn, cầm theo chút bạc lên đường ngay lập tức.

Thẩm Miểu đột nhiên nhớ tới một chuyện, còn nói:

“Đúng rồi, ta nghe Hạ tướng quân kia nói, tối nay muốn tìm người hành thích người.”

Hoắc Dân để hai tay ở sau lưng, khẽ cười: “Như vậy thì ta chỉ cần đến bắt ba ba trong ọ thôi.”

Thẩm Miểu mắt lão cho Hoắc Dân, nói không ít tin tức

hữu dụng, Hoắc Dân biết được buổi tối sẽ có người tới hành thích mình, vì vậy cũng đã cho người ta trở về truyền lời, giao cho người bên trong phủ nha Tri phủ một lá thư, đừng cả ngày cũng chỉ biết hết ăn lại nằm giả bộ làm đại nhân, phải làm chút hành động có tính thực chất.

Ban đêm hôm ấy, Thẩm Miểu và Hoắc Dân an vị ở bên trong phòng, ai cũng không ngủ, bên trong phòng thấp đèn, chờ bên phủ nha Tri phủ truyền tới tin tức.

Đêm nay đổ mưa to, phía bên ngoài cửa sổ tiếng gió gào thét, giống như quỷ khóc trong đêm khuya, làm lòng người sợ hãi.

Thẩm Miểu nhìn về phía Hoắc Dân đang cầm sách trong tay để dưới đôi diện ngọn đèn dầu xem, nhìn kỹ sắc mặt của hắn có chút không tốt, ánh nến chiếu vào trên mặt của hắn làm cho mặt của hắn nhìn qua càng thêm tái nhợt.

Thẩm Miểu chú ý tới mồ hôi trên trán hắn, biết thân thể của hắn không tốt lắm, vết thương ở trên ngực có lẽ đã nứt ra, chẳng qua là trải qua rất nhiều năm tháng, đã thành thói quen chịu đựng mà thôi.

Hoắc Dân đột nhiên đưa tay che miệng ho khan một tiếng, hít mũi một cái, để sách xuống đi tới bên giường ôm chăn tới đây, quần ở trong chăn, sau đó tiếp tục xem sách.

Thẩm Miểu nhìn bộ dạng sợ lạnh lúc này của hắn, đột nhiên nhớ lại khi còn bé hắn cũng không như vậy.

Thời kỳ Hoắc Dân mười lăm mười sáu tuổi, thân thể cực kì cường tráng, giữa mùa đông trong sẽ mặc hai kiện y

phục chạy ở trong đồng tuyết, chạy đến trên bờ sông kết băng, hẳn còn có thể cỡi giày đứng ở trong sông muốn bắt cá.

Sau đó đương nhiên là người của Hoắc gia mang về, chỉ sợ thiếu gia đông lạnh đến hồng mắt.

Thẩm Miểu nhẹ giọng hỏi: “Người lạnh, hay đau?”

Hoắc Dân khẽ ho khan một tiếng nói: “Đã thành thói quen, không thể nói là loại cảm giác nào, tóm lại cũng gần giống như cảm giác trước khi chết, ngày mai là tốt thôi.”

Trong lòng Thẩm Miểu bỗng sáng lên chưa xốt, nàng nói: “Ta cho người bưng lên sưởi lên cho người nhé.”

“Nếu có tác dụng, sao ta không sử dụng chứ, ta cũng không tiếc chút tiền đó.” Hoắc Dân liếc nàng một cái, cười cười, sau đó buông sách xuống, hơi mở chân ra nói với Thẩm Miểu: “Tới đây.”

Thẩm Miểu: “. Không tốt khi ta qua đó, cô nam quả nữ sống chung một phòng vốn đã.”

Lời còn chưa nói hết, nhìn thấy vẻ mặt kia của Hoắc Dân, nàng cũng biết mình không nên nói gì thêm nữa, vì vậy bưng băng ghế ngồi tiến tới một chút, trong miệng còn nói thêm: “Ta chỉ tới gần một chút thôi.”

Hoắc Dân liếc nhìn nàng, vươn tay lôi Thẩm Miểu ôm vào trong lòng, sau khi trùm chân lên cho hai người, một tay ôm bả vai Thẩm Miểu, lại cầm quyển sách kia lên tiếp tục xem: “Nàng đừng cử động, động đây làm ta đau

thì ta và nàng sẽ ngã đây.”

Thắm Miếu có chút xấu hổ: “Sao người vô lại như vậy.”

Hoắc Dần xuy một tiếng bật cười: “Nàng mới biết ta vô lại sao?”

“Theo lý mà nói thì người cũng đã đọc đi thi thư rồi, sao tính tình được dưng kém như vậy, cũng không biết làm sao Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân có thể chịu đựng được người.”

Hoắc Dần hơi nghiêng mặt nhìn Thắm Miếu: “Nàng có thể chịu đựng được ta sao?”

Thắm Miếu thở dài: “Không chịu nổi thì làm sao, không phải vẫn phải chịu như thường đây thôi.”

Hoắc Dần cười ha ha: “Đúng rồi, bọn họ cũng nên nghĩ giống nàng.”

Thắm Miếu liếc hần mắt, cảm thấy nhàm chán, vì vậy cũng cùng đọc sách.

Sách Hoắc Dần xem Thắm Miếu xem không hiểu, thậm chí còn có ít chữ nàng không biết, nhìn đã lâu cũng mệt mỏi.

Ngoài phòng mưa vẫn còn đang rơi tầm tã, một bóng đen nhanh chóng chạy qua trên đường phố, một đường đi tới khách điếm.

Cửa khách điếm đã đóng lại, hộ vệ Ất và hộ vệ Bính

đều ở trong phòng chờ, vệ cật sờ lâu hai truyên đèn tiếng gõ ba dài hai ngắn, hai người lập tức mở cật sổ ra, toàn thân hộ vệ Đinh ướt đầm, kéo khăn che mặt xuống.

Ba người lập tức đi tới phòng bên cạnh, sau khi gõ cật phòng một cái, nghe Hoắc Dân nói một tiếng: “Vào.”

Hộ vệ Đinh chấp tay với Hoắc Dân: “Chúc mừng đại nhân, lần này có tới hai mươi hai tên sơn phi tới hành thích, hai người đã chết, bắt sống hai mươi tên.” Hoắc Dân khẽ ừ một tiếng, hộ vệ Đinh ngẩng lên nhìn hắn.

Hoắc Dân đang uốn sống lưng thẳng lên không nhúc nhích, mới lúc đầu Thẩm Miêu bị hắn mạnh mẽ kéo bây giờ đã hoàn toàn buông lỏng ngời thiếp đi ở hắn trong ngực.

Hộ vệ Đinh nhìn thấy nơi ngực trên y phục của Hoắc Dân hơi đỏ, cau mày nói: “Đại nhân, chuyện này.”

“Không sao, dù sao tới nay ta cũng không ngời được.”

Hoắc Dân nói xong, đưa tay vuốt tóc Thẩm Miêu, nhẹ giọng cười: “Không hề phỏng bị.”

Hộ vệ Đinh: “Vậy kế tiếp, thuộc hạ phải làm gì?”

“Những sơn phi kia có lợi cho kế hoạch của ta, giữ hai người còn sống là được rồi, còn lại cứ lấy mà sử dụng.”

Hoắc Dân lại nói: “Phân phó, ngày mai để quân đội vào bên phía nam Chu Sơn, đừng xung đột chính diện với sơn phi ở đó, phải người trông chừng là được, nhưng phải làm ra thanh thế, mấy ngày nữa ta lại đi Lộc Phong Trại một chuyến.”

“Rõ, thuộc hạ phải đi sẵn sàng.”

Hộ vệ Đình ra khỏi gian phòng, Hoắc Dần mới khẽ khẽ cổ, nhẹ nhàng than một tiếng: “Nhìn thì gầy nhưng vẫn rất nặng.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436651#p3436651>

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thả dây

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mưa to liên tục rơi mấy ngày, nhưng cũng không làm cản trở bước chân từ phiên loạn của Tri phủ, đội quân một đường đi thẳng tới bên phía Nam Chu Sơn, trên đường có không ít thu hoạch.

Lộc Phong Trại vẫn bị vây trong núi, dù vậy, bọn họ cũng trôi qua thanh nhàn, thứ nhất, Lương trại chủ đón nhận đề nghị của Hoắc Dần, muốn ngồi thu ngư ông đắc lợi. Thứ hai, ông ta cũng không ngăn cách với bên ngoài, mỗi lần Hoắc Dần đưa gạo tới cho ông ta, cũng sẽ mang đến một ít tin tức bên ngoài.

Ví dụ như ngày mưa ngừng rơi đó, thời điểm lên núi Hoắc Dần nhìn thấy Lương trại chủ, lập tức chấp tay nói với ông ta: “Chúc mừng Lương trại chủ rồi.”

“Có chuyện gì?” Lương trại chủ độ sức với Hoắc Dần mấy phen, đã rất tin tưởng người này, cộng thêm Hoắc Dần cũng không phải là chỉ mạng hơi thở của một con buôn, trời sanh còn mạng theo chút tính côn đồ, rất hợp mắt Lương trại chủ.

Hoắc Dần nói: “Trên đường bên ta tới cũng đã nghe nói, đội quân đang đối kháng với sơn phi phía Nam Chu Sơn, hai phe vô cùng lo lắng mấy ngày, thắng bại sẽ được quyết định trong ngày hôm nay.”

“Hả? Nói như vậy, trái lại ta có thể mở ra bản lĩnh của mình rồi.” Lương trại chủ lập tức đứng lên: “Bình khí ông chủ Thẩm nói, khi nào có thể tới?”

“Lương trại chủ cho rằng, hôm nay ta tới đây thật sự là vì đưa gạo?” Hoắc Dần nói xong câu này, Lương trại chủ lập tức phá lên cười ha ha, một tay chống nạnh nói: “Mau dẫn ta đi xem binh khí!”

Hai người ra khỏi cửa chính, trực tiếp đi tới trong sân, hai xe binh khí đặt ở trong viện, binh khí kia được bọc vải thật dày, nhìn qua ước chừng hơn năm mươi bó.

Lương trại chủ hỏi: “Sao chỉ có hai xe?”

Hoắc Dần nói: “Mấy ngày nay mưa to rơi liên tiếp, đường trong núi không dễ đi, thuộc hạ ta mang không đủ, chỉ có thể đẩy hai chiếc xe, dưới chân núi còn có mười chiếc xe, đao thương gãy gộc đều có, xác định là loại thích hợp với huynh đệ trong trại.”

Lương trại chủ nhìn tiểu đệ chỉ đường cho Hoắc Dần lên núi, tiểu đệ kia gật đầu liên tục: “Đúng rồi, trại chủ, ta thấy được, còn có hơn mười chiếc xe đây.”

Hoắc Dần cười cười: “Lương trại chủ không yên lòng cũng phải thôi.”

Lương trại chủ nghe lời hần nói, cũng biết trong lòng hần có chút không thích, vì vậy vội mở miệng: “Chỉ là thuộc hạ này của ta không biết làm người, ta không hề có ý này, ông chủ Thẩm và ta làm buôn bán mấy lần, thậm chí mang cho ta không ít tin tức, lại hiến kế cho ta, sao ta có thể không tin tưởng ông chủ Thẩm chứ.”

Hoắc Dần nhìn hộ vệ Đình, hộ vệ Đình lập tức mở bọc vải trên một chiếc xe trong đó, binh khí để bên trong đồng rom khô ráo, Hoắc Dần tùy tiện rút ra trong đó một thanh, đao kia thân bóng loáng, lưỡi đao sắc bén, nhìn qua cũng không đẹp để nhưng hữu dụng.

Hoắc Dần nói: “Một vị nào đó cầm binh khí của mình lên đây, có thể thử xem binh khí của Thẩm gia ta như thế nào.”

Tiểu đệ mở miệng nói chuyện lúc này gan lớn, rút trường kiếm bên hông mình đi tới đó, trường kiếm đâm về phía Hoắc Dần, Hoắc Dần cảm thân đao lên ngăn trở, rồi sau đó chém về phía thanh kiếm kia, kiếm lập tức gãy nhưng thanh đao kia không chút sút mẻ.

Lương trại chủ lập tức vỗ tay: “Tốt, quả nhiên là ông chủ Thẩm nói được làm được.”

Hoắc Dần bỏ đao trở lại: “Lương trại chủ có thể giao tiền được rồi chứ?”

Lương trại chủ lập tức gật đầu: “Người đâu, lấy bạc ta chuẩn bị cho ông chủ Thẩm tới đây.”

Hoắc Dần mở miệng: “Không vội, chân núi còn có mười xe, cần phải phái người đi tới kiểm tra cùng với ta, chỉ cần có một thanh có vấn đề, Thẩm mỗ sẽ không lấy một văn.”

Hoắc Dần nói ra lời này, đứng ở sau lưng hán hộ vệ Át lập tức chạy một đầu mồ hôi.

Lương trại chủ thấy Hoắc Dần đứng thẳng tắp, dáng vẻ trong lòng đã có dự tính, vì vậy vung tay lên: “Không cần nhìn, ta tin thái độ làm người của ông chủ Thẩm.”

Nếu như hán thật sự dám thiếu một hai cân, cũng sẽ không nói ra lời không lấy một văn như thế, lời này nhìn ra là tự phụ, kì thực Lương trại chủ biết, hán có năng lực này.

Chuyện gao như thế thì bình khí cũng như vậy.

Hoắc Dần chấp tay với Lương trại chủ: “Đa tạ tin tưởng, vậy ta lại tiếp tục bán một nhân tình nữa cho Lương trại chủ.”

“Hả?”

Hoắc Dần cười nói: “Lúc ta lên núi, nhìn thấy núi quan binh quanh chân núi đã rút đi một nửa, ta cũng nói rồi, đội quân Tri phủ đánh với sơn phi phía Nam Chu Sơn mấy ngày nay, hôm nay sẽ có kết quả. Ta nghĩ binh lính ở dưới chân núi Lộc Phong Trại rút lui, là chứng minh tốt nhất, binh lực bên kia không đủ, chắc chắn đã đến lúc kết thúc rồi, bây giờ Lương trại chủ không động thủ thì còn chờ khi nào nữa?”

Lương trại chủ vừa nghe, lập tức giương đại đao trong tay lên: “Các huynh đệ! Có nghe thấy hay không? Lộc Phong Trại trở thành bá chủ một

*phương Chu Sơn, hãy xác định vào hôm nay! Mười
huynh đệ xuống núi đẩy đồng binh khí kia lên, chúng ta
dọc theo phía sau núi đi về phía Nam!”*

*Nghe lời này các huynh đệ Lộc Phong Trại rồi rút gươm
tay lên, có binh khí thì vung lên, không có binh khí thì cởi
áo ra vung lên.*

*Trong lúc nhất thời tiếng người huyên náo, Hoắc Dần
và hai hộ vệ Át, Đình thấy bọn họ như thế, thì biết rõ kế
hoạch đã thành.*

*Lấy được bạc của Lương trại chủ, Hoắc Dần chấp tay
với ông ta nói: “Nếu Lương trại chủ muốn làm đại sự,
Thẩm mỗ cũng không quấy rầy, chúc Lương trại chủ
khải hoàn trở về, đến lúc đó nếu vẫn còn muốn tìm Thẩm
mỗ làm ăn, thì hãy đến chỗ ông chủ Lý tìm ta.”*

Lương trại chủ cười ha ha: “Tốt tốt tốt! Trường hợp này, người thực sinh như cậu không thể ở lại được, nhanh chóng đi xuống núi đi.”

Hoắc Dần khẽ mỉm cười, xoay người mang theo hai hộ vệ cùng nhau xuống núi, đi tới dưới chân núi, gặp hộ vệ Bính trông mười xe binh khí. Hoắc Dần nói: “Đi thôi.”

Hộ vệ Bính hỏi: “Không chờ bọn họ tới kiểm tra?”

“Kiểm cái gì? Dầu óc người hồng à? Một khi kiểm chúng ta có thể đi được sao?” Hoắc Dần liếc nhìn hộ vệ Bính: “Ta mới vừa thả ra tin tức, Lương trại chủ này rất tin tưởng ta, những binh khí này làm lấy giả loạn thật, chỉ cần không thật sự đánh nhau chưa chắc có thể phát hiện ra chỗ không đúng, phe ta mới thả ra tin tức, không cần hai canh giờ, người của Lộc Phong Trại sẽ đến, người đi thông báo bên kia, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.”

“Vâng!”

Hoắc Dần và hai hộ vệ Ất, Đinh đi vào trong thành, hộ vệ Bính dùng khinh công đi về phía Nam.

Ra khỏi phạm vi Chu Sơn đoàn người vẫn không thể thư giãn, chờ đến trong thành, hộ vệ Ất mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi Hoắc Dần: “Đại nhân, lời ngài nói ở Chu Sơn, thật sự dọa thuộc hạ không nhẹ.”

Hộ vệ Đinh cũng gật đầu: “Đúng vậy, thuộc hạ cũng ngờ luôn.”

“Lương trại chủ tiếp xúc nhiều lần với ta, chắc biết cá

tính của ta, nếu như ta không nói ra những lời này, ngược lại ông ta sẽ có lòng nghi ngờ, đi kiểm tra từng cái.”

Hộ vệ Ất lắc đầu nghĩ thầm bản lãnh nhìn người của đại nhân nhà bọn họ thật đúng là khó lường, bất chính xác như vậy, dù là ai cũng có thể bị hấn xoay vòng.

Hộ vệ Đinh đột nhiên mở miệng: “A, là phu nhân.”

Hộ vệ Ất: “Là ánh mắt của huynh tốt, nơi nào vậy?”

Hộ vệ Đinh chỉ vào một phương hướng, Hoắc Dần cũng nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Miểu.

Chỉ là ngoài Thẩm Miểu, còn có Lý phu nhân, không biết hai người đang nói chuyện gì, tóm lại nhìn ra dáng vẻ của Lý phu nhân có chút không vui.

Hoắc Dần nói: “Đi, đi qua xem.”

Thẩm Miểu cũng cảm thấy mình có chút xui xẻo, vừa mới ra cửa, đã bị Lý phu nhân bắt gặp.

Nàng đang giả bộ bệnh nên giả bộ có chút tốt lên, tuy Lý phu nhân không tự mình đến, nhưng người làm Lý phu nhân cũng thường tới thăm hỏi, hỏi nàng khi nào có thể ra cửa, để cùng trò chuyện với Lý phu nhân.

Thẩm Miểu biết Hoắc Dần muốn thoát khỏi Lý gia, dù sao cũng hết giá trị lợi dụng rồi, dính vào nữa sẽ gây phiền toái, cho nên khi nhìn thấy Lý phu nhân, Thẩm Miểu đã quay đầu, kết quả Lý phu nhân lại nhìn thấy nàng.

“Muội muội, thân thể muội đã tốt rồi?” Lý phu nhân nhìn Thảm Miếu từ trên xuống dưới.

Thảm Miếu cười xấu hổ nói: “Đúng vậy, ngày gần đây mới hơi chuyển biến tốt.”

Lý phu nhân nói: “Nên tốt rồi, vì sao hôm qua người làm trong phủ vẫn nói với ta rằng không thể xuống giường? Chẳng lẽ là muội muội không muốn gặp ta?”

Thảm Miếu mím môi: “Đâu có? Muội tới Ngô Châu, cũng chỉ biết mỗi tỳ tỵ.”

“Rõ ràng lúc này muội thấy ta nhưng xoay người rồi đi, chẳng lẽ không phải là tránh ta?” Giọng nói của Lý phu nhân mang theo chút cay nghiệt: “Ta biết rõ, gia nghiệp Thảm gia muội lớn, qua lại thân thiết với Lý gia là Lý gia ta may mắn, nhưng đoạn thời gian trước chúng ta còn cùng ngồi một bàn ăn cơm, chỉ trong nháy mắt đã không nhận nhau, không khỏi cũng quá tổn thương tình cảm rồi.”

Thảm Miếu vội vàng khoát tay: “Không không không, muội không có ý này.”

“Vậy muội có ý gì?”

Nhất thời Thảm Miếu không biết giải thích như thế nào, bị Lý phu nhân ép lui về phía sau hai bước, trong lúc vô tình đụng phải một người.

Về mặt Lý phu nhân thay đổi, không lên tiếng.

Thảm Miếu vừa muốn xoay người nói xin lỗi, thì nhìn

thầy gương mặt Hoắc Dân đen lại khó coi, đôi mắt xinh đẹp mang theo tức giận, lúc nhìn Lý phu nhân không chút khách khí: “Lý phu nhân, chuyện gì cũng từ từ, sao lại mang theo từ nữ bắt nạt phu nhân nhà ta?”

Lý phu nhân nói: “Ông chủ Thẩm hiểu lầm rồi, sao ta bắt nạt Thẩm phu nhân được chứ.”

Hoắc Dân đưa tay bảo vệ Thẩm Miêu ở sau lưng, mở miệng: “Thân thể phu nhân chưa lành, đưa phu nhân trở về.”

Hộ vệ Đinh lập tức gật đầu: “Vâng”

Thẩm Miêu còn ít lời muốn nói với Hoắc Dân, mới vừa lời kéo tay áo đối phương, Hoắc Dân quay đầu lại nhỏ giọng nói: “Nàng cũng thế, thân thể không tốt còn ra ngoài, nếu muốn tìm ta, nói một tiếng với người làm là được rồi.”

Thẩm Miêu: “.”

Hộ vệ Đinh nói: “Phu nhân, đi về trước thôi.”

Lúc này Thẩm Miêu mới chậm rãi đi theo hộ vệ Đinh trở về, Hoắc Dân và hộ vệ Ất đứng tại chỗ.

Hoắc Dân nói: “Hành động vừa rồi của Lý phu nhân, Thẩm mỗ cũng thấy rồi, Thẩm mỗ cũng không phải là chính nhân quân tử, vì chút chuyện nhỏ trong lòng không thoải mái, làm ra chuyện gì quá khích cũng bình thường. đầu tiên Thẩm mỗ cho rằng có thể qua lại thân thiết với Lý gia, bây giờ nhìn lại. Aizz.”

Hắn nói xong, xoay người muốn đi, Lý phu nhân muốn ngăn hắn lại.

Là nàng ta nhất thời xúc động, nhìn thấy Thẩm Miêu thì cho rằng Thẩm Miêu muốn tránh nàng ta, không ngờ nghe hai người nói chuyện với nhau lúc này, hình như Thẩm Miêu vẫn còn đang mang bệnh.

Tuy ông chủ Thẩm này nhìn qua có vẻ dễ thân thiết, nhưng đúng như lão gia nói, ý định thâm trầm, lòng dạ quá sâu, nếu như thật xảy ra chuyện gì, sau này con đường kiếm tiền sẽ phải mất hơn phân nửa.

Hộ vệ Ất ngăn cản Lý phu nhân đi đến, nói: “Lý phu nhân đừng đi tới đây nữa.”

“Vừa nãy chỉ là hiểu lầm, ta muốn giải thích với ông chủ Thẩm.”

Hộ vệ Ất lắc đầu nói: “Chuyện Lý phu nhân không nên làm chính là bắt nạt phu nhân nhà ta.”

Nói xong câu này, hộ vệ Ất lập tức xoay người đi theo sau lưng Hoắc Dân.

Lý phu nhân đứng tại chỗ, hai tỷ nữ sau lưng cũng không biết làm sao. “Vậy phải làm sao bây giờ, phu nhân.”

“Có thể làm sao nữa? Nếu như họ Thẩm này đến ngay cả lão gia mà cũng không có mặt mũi, vậy chúng ta chỉ có thể buông tha con cá lớn này thôi.” Lý phu nhân nói xong, đầu rất đau, cũng không đi dạo tiếp nữa, muốn về nhà.

Hoắc Dân trở lại khách điểm, nhìn thấy Thảm Miếu đang ở đại sảnh chờ hắn, ngẩn người, đi tới hỏi: “Chuyện gì vội vã như vậy? Cần phải chờ ta?”

Thảm Miếu nhìn sâu lòng Hoắc Dân, biết Lý phu nhân không theo tới, vì vậy nhỏ giọng nói: “Hôm nay người đi không bao lâu, thì có con chim bồ câu bay đến trong phòng.”

“Hả? Có người truyền tin tới?”

Hộ vệ Bình nói: “Hẳn là A Giáp.”

Thảm Miếu mở miệng: “Ta sợ chim bồ câu rất dễ khiến người khác chú ý, nên lấy phong thư xuống rồi thả chim bồ câu bay đi.”

Hoắc Dân gật đầu: “Về phòng trước rồi cho ta xem.”

Nếu như là hộ vệ Giáp đưa tin trở lại, vậy tất nhiên là lên đại hoàng tì có tiến triển mới.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436876#p3436876>

Bạn đang đọc truyện Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thân thế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoắc Dân và Thảm Miếu trở lại gian phòng, hộ vệ Át còn có một chút lúng túng, ánh mắt nhìn Thảm Miếu có gì đó không đúng.

Thảm Miếu đã nhận ra tầm mắt của đối phương, ngẩng đầu lên cười với hộ vệ Át, hộ vệ Át lập tức xoay người sang chỗ khác, lời kéo hai người còn lại bước đi.

Hộ vệ Bình và hộ vệ Đình bày tỏ bọn họ cũng không muốn ra khỏi phòng được không? Bọn họ muốn biết A Giáp nói gì!

Hộ vệ Át sử dụng ánh mắt tròn mắt nhìn trở về: hai người các người ngu xuẩn sao? Phu nhân không phải phạm nhân á!

Sau khi ba người đi, Thẩm Miểu lấy lá thư từ trong tay áo ra giao cho Hoắc Dần.

Phong thư rất nhỏ, chỉ dài bằng ngón tay, Hoắc Dần mở ra xem, phía trên đều là chữ cực nhỏ, nhìn qua một lần, hần từ từ thờ phào nhẹ nhõm.

Thẩm Miểu hỏi hần: “Thế nào?”

“Quả nhiên là xảy ra vấn đề.” Hoắc Dần nói: “Son phi phía Nam Chu Sơn này cũng không phải là người bình thường, quả thật là Hạ tướng quân đã làm quan ở trong triều, mà Trần Huyền lệnh, hơn hai mươi năm trước cũng làm Thị lang ở kinh thành.”

“Đều là từ kinh thành tới?” Thẩm Miểu cau mày.

Hoắc Dần nói: “Chuyện này quá lâu, chứng cứ vô cùng khó tìm, trừ phi có thể bắt sống Hạ tướng quân, hoặc là tìm được chứng cứ qua lại giữa bọn họ và tam hoàng tử.”

“Thật sự có quan hệ với tam hoàng tử?”

“Đâu chỉ có quan hệ? Đây chính là một âm mưu hơn hai mươi năm.” Hoắc Dần nhìn Thẩm Miểu: “Mà nàng, chính là vật hy sinh ngoài ý muốn bị cuốn vào trong trận âm mưu này.”

Thẩm Miểu lập tức ngăn ngắt cả người, nàng nhìn Hoắc Dần, không thể hiểu ý trong lời nói của hần, mím môi hỏi: “Người biết ta chết thế nào?”

“Không khó để đoán ra.”

“Cái gì gọi là không khó để đoán ra? Ta..... Ngay cả tự ta cũng không biết tự ta chết như thế nào.” Thẩm Miểu từ từ cúi đầu: “Trước kia ta còn tưởng rằng ta là Hà Bá trời sanh, sau đó mới biết thì ra ta cũng từng làm người phạm, những ký ức kia ta không nhớ được, mới vừa nhớ lại một chút đã quên ngay, nếu như ngay từ đầu đã không biết thì tốt, nếu biết rồi, tất nhiên ta muốn biết rõ cuộc tại sao ta chết.”

Hoắc Dần gơ tay lên khẽ nhéo mặt của nàng, mắt nhìn Thẩm Miểu, nghiêm túc nói: “Chết thế nào thì có sao đâu? Dù như thế nào, bây giờ nàng tốt là được rồi.”

Thẩm Miểu sùng sốt: “Người mới vừa nói người đoán được..... Vậy, người có thể nói với ta không?”

Hoắc Dần tiến lại gần nàng chút, nói: “Trong thư gửi đến mấy tin tức, rốt cuộc liên kết những đoạn suy đoán ngắn trong đầu ta, chuyện này vẫn phải nói đến thế lực trong triều hơn hai mươi năm trước. Mẹ đẻ của tam hoàng tử là Quý phi, cha của Quý phi là đại thần trong triều, chỉ tiếc trong bảy năm Quý phi không sinh được, mất thấy địa vị ở trong cung sẽ khó giữ được, kết quả Quý phi lại mang thai.”

“Lúc ấy thuộc hạ của cha Quý phi là Trần Huyền lệnh và Hạ tướng quân mà nàng đã nói, nhưng sau khi Quý phi sinh tam hoàng tử, hai người này bởi vì xảy ra chút sai lầm nhỏ, bị giáng chức đến Ngô Châu, một thì hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, một thì một chút tin tức cũng không có.” Hoắc Dần nhìn Thẩm Miểu: “Lần trước nàng nói lúc nàng nhìn thấy ông chủ Quý thì trong đầu sẽ nghe được tiếng đứa bé khóc, bây giờ ta nói cho nàng biết, đứa bé trai kia chính là tam hoàng tử đương triều.”

“Cái gì?” Thẩm Miểu tròn tròn hai mắt: “Tam hoàng tử không phải con ruột của hoàng thượng?”

“Mà nay, tam hoàng tử chẳng những không có nửa phần huyết mạch hoàng tộc, thậm chí còn là đứa bé con nhà nghèo bị vứt bỏ của Ngô Châu.” Hoắc Dần nói: “Năm đó ông chủ Quý làm tay sai bên cạnh Huyền lệnh, đã mấy lần làm buồn bán trẻ con, có nhà phú quý muốn có con nhưng mãi vẫn không có, liền dứt khoát mua một đứa ở bên ngoài, ông chủ Quý chính là người trung gian.”

“Khó trách lúc ấy ta thấy ông ta, trong ngực ông ta ôm một đứa bé, nói tiền trao cháo múc với một người khác, thì ra là muốn bán đứa bé vào trong kinh?” Thẩm Miểu khẽ cau mày: “Không ngờ chạy đến Ngô Châu mua.”

“Ngô Châu và kinh thành cách xa nhau ngàn dặm, trái lại che giấu tai mắt tốt hơn.” Hoắc Dần nói: “Chỉ là bọn hần sẽ ngấm ngấm mưu tính, sợ chuyện bại lộ, thu mua ông chủ Quý, để ông ta thành kẻ giàu có ở địa phương, mà Hạ tướng quân, lợi dụng danh tiếng son phi che giấu tai mắt, ở nơi này xây dựng cơ sở tạm thời, nuôi mấy ngàn tinh binh để tam hoàng tử sử dụng.”

Thẩm Miểu nghĩ kỹ lại, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nếu như người trong triều tính toán làm thật như thế, lần này Hoắc Dần trở lại Ngô Châu cũng là lựa chọn chính xác, ở nơi mà mọi người đều lập âm mưu, làm không tốt thì tại sao mình chết cũng không biết được.

“Ta đoán, hần là lúc đó nàng bắt gặp ông chủ Quý và Hạ tướng quân mua bán đứa bé, lại bị bọn họ phát hiện, mới bị giết người diệt khẩu.” Hoắc Dần nói xong, nhìn Thẩm Miểu.

Thẩm Miểu dừng lại một chút, bây giờ nàng nhớ lại chút trí nhớ kia, nhưng nguyên nhân nàng chết, sợ rằng thật sự như Hoắc Dần nói.

“Bây giờ biết vì sao mình chết rồi, thế nào? Nhớ ra gì không?” Hoắc Dần hỏi nàng.

Thẩm Miểu lắc đầu: “Nguyên tưởng rằng có lẽ sẽ có chút khiếp sợ, nhưng mà ta lại làm Hà Bá quá lâu, còn lâu hơn làm người, cho nên..... Không có cảm giác gì.”

Hoắc Dần cười khe khẽ: “Như vậy cũng tốt vô cùng, nàng không quá để ý đến, trái lại thoải mái hơn, coi như lão Thổ Địa cũng làm chuyện tốt, ít nhất dạy nàng vô cùng đáng yêu.”

Thắm Miêu mím môi liếc nhìn Hoắc Dần, Hoắc Dần nhìn miệng của nàng, mở

miệng hỏi: “Sao thế? Muốn ta hôn nàng à?”

Thắm Miêu: “.”

Hoắc Dần cười: “Chờ chuyện của Lộc Phong Trại giải quyết xong, chúng ta trở về thôi.”

“Về đâu vậy?” Thắm Miêu sững sốt.

Hoắc Dần nói: “Nàng làm Thảm phu nhân nghiện rồi sao? Dĩ nhiên là ta trở về phủ nha Tri phủ, về phần nàng. Nếu như nàng muốn cùng ta trở về, ta cũng không ngại, nhưng nếu như nàng chưa nghĩ ra, muốn trở lại trong sông, ta cũng không phản đối.”

Thắm Miêu le lưỡi với hắn: “Người cũng không có quyền phản đối!”

Nàng mới vừa nói xong câu đó, Hoắc Dần đã nghiêng người tới hôn nàng, Thắm Miêu tròn tròn hai mắt, lông mi run rẩy, nàng nâng tay lên vốn định đẩy đối phương ra nhưng lại bất động trên không trung.

Hoắc Dần lôi kéo tay của nàng, từ từ đặt ở bên hông của mình, gấn bó như môi với răng, hắn le lưỡi cạy đôi môi Thắm Miêu ra.

Thắm Miêu lui về phía sau bao nhiêu, Hoắc Dần sẽ tiến tới đè nàng bấy nhiêu, cho đến khi Thắm Miêu thật sự không thể lui nữa, chỉ có thể nhắm mắt lại mặc cho hắn

hành động.

Hoắc Dân ôm hông của nàng, thời gian nư hôn này hơi dài, trong phòng an tĩnh thật lâu, giấy viết thư trên bàn bị gió luồn vào từ ngoài cửa sổ thổi rơi.

Khi Hoắc Dân buông ra Thâm Miếu, mặt của Thâm Miếu đỏ bừng, lỗ tai giống như có thể rỉ máu, một đôi mắt to vẫn nhìn một góc bàn, cũng không dám liếc nhìn Hoắc Dân.

Hoắc Dân nghiêng mặt sang bên nhìn nàng, nhìn thấy trên trán nàng cũng đỏ bừng, hì hì một tiếng bật cười: “Sao thế? Cũng không phải lần đầu tiên hôn, sao nàng vẫn xấu hổ như thế?”

Thâm Miếu vội giơ tay lên quơ quơ muốn đuổi hắn đi: “Nè nè, người nói bậy bạ gì đấy, cách ta xa một chút!”

Hoắc Dân cảm thấy thú vị, còn muốn đùa giỡn nữa, đột nhiên nghe người ngoài cửa nói: “Đại nhân, Lộc Phong Trại đã tới địa điểm.”

“Rất tốt, ngoại trừ hai xe binh khí được đưa lên núi, những thứ khác đều đổ bừa bãi, không chống nổi ba lần, ta để các người nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều ngày rồi, đừng để xảy ra sai lầm gì.”

“Rõ!”

Sau khi người tới đi, Hoắc Dân mới đưa tay vỗ bả vai Thâm Miếu nói: “Sau khi Lộc Phong Trại bị bắt lại, chúng ta sẽ trở về, sau đó sẽ nhốt Từ huyện lệnh ở trong tù chỉ ra chỗ sai của Lưu Tử Hân. Người hôn này cũng

ai chỉ là chờ sự cứu độ. Chỉ chờ, người bên này cũng sẽ bị thanh trừ sạch sẽ.”

“Vậy. Người của tam hoàng từ người định làm như thế nào?” Thảm Miếu hỏi hần.

Hoắc Dân cười nói: “Người của tam hoàng từ ta làm sao dám động vào?”

“Người không định quản?” Thảm Miếu nhìn hần.

Hoắc Dân nói: “Dĩ nhiên là muốn xen vào, chỉ là cũng phải do đại hoàng từ phân phó mới được, chỉ cần tìm được chứng cứ, những người này không cần tự ta động thủ, chỉ cần tam hoàng từ rời đài ở trong triều, tất nhiên bọn họ sẽ không được việc gì.”

Thảm Miếu ồ một tiếng.

Hoắc Dân ôm nàng lắc lư: “Cho nên, nàng trở về trong sông hay cùng ta đi phỉn nha?”

Thảm Miếu trợn to hai mắt: “Ta. Dĩ nhiên là ta trở về trong sông.”

Hoắc Dân ồ một tiếng thật dài: “Chiếm tiện nghi của ta rồi muốn không chịu trách nhiệm đúng không?”

Thảm Miếu vật ngắc đầu lên trừng mắt nhìn hần: “Ai là người chiếm tiện nghi của người hả! Rõ ràng là người người. Người!”

Hoắc Dân nói: “Vậy ta chịu trách nhiệm, nàng gả cho ta nhé.”

Thẩm Miếu ngây ngẩn cả người, nói câu này quá mức nhẹ nhàng rồi, giống như đùa giỡn vậy, gương mặt đỏ của Hoắc Dần còn mang theo nét cười, nửa phần nghiêm túc cũng không có.

Thẩm Miếu lại cảm thấy tim đập loạn, trong đầu đã nghiêm túc suy tính hậu quả của một vị thần tiên gả cho người phàm, dù sao thần Thổ Địa sẽ không đồng ý, đến lúc đó lại dài dòng nữa.

“Người. Người đừng nói lung tung, ta về phòng đây, người đây, lời người nói không đáng tin chút nào cả!”
Thẩm Miếu vội đẩy hẳn ra, thu hồi tầm mắt, áp chế xao động trong lòng, vội mở cửa phòng ra bước đi.

Hộ vệ Đinh thấy Thẩm Miếu ra ngoài, cười hỏi: “Phu nhân, ở bên trong nói gì vậy ạ?”

Thẩm Miếu đẩy hộ vệ Đinh ra: “Đại nhân nhà huynh ấy.”

Hộ vệ Đinh: “.”

Cửa phòng cũng đang mở, hộ vệ Đinh nghiêng đầu đi vào, cười hi hi hỏi Hoắc Dần: “Đại nhân, ở bên trong nói gì vậy ạ?”

Vốn tưởng rằng là hộ vệ Giáp truyền tin, lại không nghĩ rằng Hoắc thiếu gia gác hai chân ở trên bàn, dựa vào ghế bộ dạng nhàn nhã, trong đầu nhớ lại bộ dạng Thẩm Miếu đỏ mặt, nụ hôn này quả nhiên là đáng giá.

Hắn nói: “Nói hôn sự đây.”

Bên cạnh truyền đến tiếng nói: “Hôn sự gì! Người đừng nói lung tung!”

Hộ vệ Ất, hộ vệ Bính, hộ vệ Đinh nhìn nhau, sáng tỏ nhún vai, tốt rồi, phu nhân tương lai này tốt cuộc hoàn toàn quyết định, là người này, chính xác là người này, không chạy mất.

Buổi chiều hôm đó, Hoắc Dần vẫn luôn đang đợi tin tức trong núi.

Mấy ngàn tinh binh, mấy ngày nay đều đang tìm hiểu địa hình, hơn nữa còn bố trí cơ quan, chờ người của Lộc Phong Trại.

Hoắc Dần để một nĩa giả trang làm sơn phi phía Nam, mặc y phục da thú đánh nhau với người của mình, người dò đường của Lộc Phong Trại cho biết hai bên đều có tổn thất, nhìn vào số lượng, tối thiểu mất đi một nĩa.

Lương trại chủ ở trong lòng tối lại đợi nĩa canh giờ, lúc này mới nâng đại đao, cho người xông tới.

Cùng lúc đó, quan binh nằm vùng ở xung quanh Lương trại chủ cũng lập tức báo tin trở về, cho người chuẩn bị sẵn sàng.

Khi Lương trại chủ cưỡi ngựa ở giữa núi rừng xông vào đám người, cũng đã liệu được quan binh đang đánh với sơn phi phía Nam cũng sẽ đánh về phía mình, những người kia đã kiệt sức, ông ta lại có thần binh lợi khí trong tay,

cơ bản không thành vấn đề.

Chẳng qua là Lương trại chủ quá tự tin, đại đao trong tay ông ta không thành vấn đề, nhưng rất nhiều đao kiếm trong tay huynh đệ đều là thứ phẩm, hơi vừa dùng lực đã bị mẻ gãy, Lương trại chủ ở trên lưng ngựa khiếp sợ không thôi: “Chuyện gì xảy ra?! Chẳng lẽ đao kiếm này có vấn đề?!”

Thuộc hạ nói: “Trại chủ! Thật sự có vấn đề, bên trong đồ bùn cát, không chịu nổi một kích!”

Lương trại chủ ngồi ở trên ngựa giữa đầu cần rặng nghiêng lợi hô to: “Đạo Thâm kia gạt ta! Rút lui!”

Không có lực khí dù nhân số nhiều gấp đôi đối phương, cũng không cách nào địch nổi đối phương.

Lại không nghĩ rằng, khi Lương trại chủ chuẩn bị rút lui, sau lưng lại đột nhiên vang lên tiếng kêu gào rống.

Những quan binh nhìn có vẻ kiệt sức kia vẫn có thể đánh nhau, mà cũng không biết khi nào ông ta đã đi đến chỗ trũng, địa hình nơi này bất lợi với ông ta, xung quanh ngọn núi đều là quan binh cười tuôn mã tay cầm cung tên.

Mũi tên kéo căng, tới trước người Lộc Phong Trại, bao gồm Lương trại chủ cũng bị giam ở trong đó.

Quan binh giả làm sơn phi cũng rồi rút thối lui hai bên.

Lương trại chủ ngồi ở trên ngựa, nhìn mình đã bị vây hãm, không còn khả năng chạy trốn, mà dưới tay ông ta,

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

chỉ có mấy người đàn ông quì bưng khi trong tay, có thể hơi ngăn cản, những người còn lại không còn lực đánh trả.

Trong khách điểm Đình Phong, có người vội vã lên lầu nói mấy câu với hộ vệ Bính, trên mặt hộ vệ Bính lập tức nở nụ cười, quay đầu lại hỏi: “Đại nhân! Xong rồi! Phe ta chết hơn hai mươi người, nhưng Lộc Phong Trại bao gồm Lương trại chui, tất cả đều bị bắt lấy.”

Hoắc Dần từ từ khép sách lại, hít sâu một hơi, rất tốt, không uống công hấn tiêu nhiều tiền như vậy, lúc này cuối cùng kiếm về rồi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437436#p3437436>

Bạn đang đọc truyện Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.